



Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 21. huhtikuuta 2023
(OR. en)

8482/23

Toimielinten välinen asia:
2023/0112(COD)

EF 105
ECOFIN 353
CODEC 652

EHDOTUS

Lähetäjä:	Euroopan komission pääsihteeri, allekirjoittajana johtaja Martine DEPREZ
Saapunut:	19. huhtikuuta 2023
Vastaanottaja:	Thérèse BLANCHET, Euroopan unionin neuvoston pääsihteeri
Kom:n asiak. nro:	COM(2023) 227 final
Asia:	Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden, kriisinratkaisuedellytysten ja kriisinratkaisutoimien rahoituksen osalta

Valtuuskunnille toimitetaan oheisena asiakirja COM(2023) 227 final.

Liite: COM(2023) 227 final



EUROOPAN
KOMISSIO

Strasbourg 18.4.2023
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

**direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta varhaisen tilanteeseen puuttumisen
toimenpiteiden, kriisinratkaisuedellytysten ja kriisinratkaisutoimien rahoituksen osalta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Direktiiviin 2014/59/EU¹ (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ehdotetut muutokset ovat osa kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa lainsäädäntöpakettia, joka sisältää myös muutoksia asetukseen (EU) N:o 806/2014² (yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus) sekä direktiiviin 2014/49/EU³ (talletussuojadirektiivi).

EU:n kriisinhallintakehys on vakiintunut, mutta aiemmat pankkien kaatumiset ovat osoittaneet, että sitä on parannettava. Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudistamisen tavoitteena on rakentaa kriisinhallintakehyksen tavoitteiden varaan ja varmistaa johdonmukaisempi lähestymistapa kriisinratkaisuun, jotta kaikki kriisissä olevat pankit voivat poistua markkinoilta hallitusti siten, että rahoitusvakaus säilyy, veronmaksajien rahat ovat suojassa ja tallettajien luottamus varmistetaan. Erityisesti pienempiä ja keskikokoisia pankkeja koskevaa voimassa olevaa kriisinratkaisukehystä on vahvistettava sen muotoilun, täytäntöönpanon ja ennen kaikkea sen soveltamisen kannustimien osalta, jotta sitä voidaan soveltaa uskottavammin kyseisiin pankkeihin.

Ehdotuksen tausta

Maailmanlaajuisen finanssi- ja valtionvelkakriisin jälkeen EU toteutti päättäväisiä toimia kansainvälisten uudistusvaatimusten mukaisesti luodakseen turvallisemman rahoitusalan EU:n sisämarkkinoille. Tässä yhteydessä annettiin välineet ja valtuudet käsitellä minkä tahansa pankin kaatumista asianmukaisesti siten, että samalla säilytetään rahoitusvakaus, turvataan julkinen talous ja suojataan tallettajia. Vuonna 2014 perustettu pankkiunioni koostuu tällä hetkellä kahdesta pilarista: yhteinen valvontamekanismi ja yhteinen kriisinratkaisumekanismi. Pankkiunioni on kuitenkin yhä keskeneräinen, ja siitä puuttuu kolmas pilari: eurooppalainen talletussuojajärjestelmä⁴. Eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän perustamisesta 24. marraskuuta 2015 annetun komission ehdotuksen⁵ käsittely on yhä kesken.

Pankkiunionin tukena on yhteinen sääntökirja, joka koostuu kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen osalta kolmesta vuonna 2014 hyväksytystä EU:n säädöksestä: pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus ja talletussuojadirektiivi. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä määritellään pankkien elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat valtuudet, säännöt ja menettelyt, myös rajatylittävää

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 149).

⁴ Lisäksi vieläköän ei ole päästy sopuun uskottavasta ja vakaasta mekanismista kriisinratkaisun likviditeetin tarjoamiseksi pankkiunionissa kansainvälisten vertaisten asettaman standardin mukaisesti.

⁵ COM(2015) 586 final.

yhteistyötä koskevat järjestelyt rajatylittäviin pankkien kaatumisiin puuttumiseksi. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella perustetaan yhteinen kriisinratkaisuneuvosto ja yhteinen kriisinratkaisurahasto ja määritellään pankkiunioniin sijoittautuneiden yhteisöjen kriisinratkaisua koskevat valtuudet, säännöt ja menettelyt yhteisen kriisinratkaisumekanismiin yhteydessä. Talletussuojadirektiivillä varmistetaan tallettajien suojaaminen ja vahvistetaan talletussuojajärjestelmien varojen käyttöä koskevat säännöt. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä ja talletussuojadirektiiviä sovelletaan kaikissa jäsenvaltioissa ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta pankkiunioniin osallistuvissa jäsenvaltioissa.

Vuoden 2019 pankkipaketilla, jota kutsutaan myös 'riskienvähentämisspaketiksi', tarkistettiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta, vakavaraisuusasetusta⁶ ja vakavaraisuusdirektiiviä⁷. Näihin tarkistuksiin sisältyi toimenpiteitä, joilla pannaan täytäntöön EU:n kansainvälisillä foorumeilla⁸ tekemät sitoumukset toteuttaa lisätoimia pankkiunionin loppuunsaattamiseksi toteuttamalla uskottavia riskienvähentämistoimenpiteitä rahoitusvakauteen kohdistuvien uhkien lieventämiseksi.

Euroryhmä sopi marraskuussa 2020, että pankkialan yhteiselle kriisinratkaisurahastolle perustetaan yhteinen varautumisjärjestelmä, Euroopan vakausmekanismi (EVM), joka otetaan varhaisessa vaiheessa käyttöön.⁹

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudistaminen ja laajemmat vaikutukset pankkiunionin kannalta

Yhdessä kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudistamisen kanssa valmis pankkiunioni, johon sisältyy sen kolmas pilari eurooppalainen talletussuojajärjestelmä, tarjoaisi korkeatasoisen taloudellisen suojan ja varmuuden EU:n kotitalouksille ja yrityksille, lisäksi luottamusta ja vahvistaisi rahoitusvakautta, jotka ovat kasvun, hyvinvoinnin ja häiriönsietokyvyn välttämättömiä edellytyksiä talous- ja rahaliitossa ja yleisemmin EU:ssa. Pankkiunionia täydentää pääomamarkkinaunioni, koska molemmat aloitteet ovat välttämättömiä vihreän ja digitaalisen siirtymän rahoittamiseksi, euron kansainvälisen roolin kasvattamiseksi ja EU:n avoimen strategisen itsenäisyyden ja kilpailukyvyn vahvistamiseksi muuttuvassa maailmassa erityisesti, kun otetaan huomioon nykyinen haastava taloudellinen ja geopoliittinen ympäristö.^{10, 11}

⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁸ Baselin pankkivalvontakomitea ja finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB). Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (2014, päivitetty versio), [Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions](#) ja (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet](#).

⁹ Euroryhmä (30. marraskuuta 2020), [Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund](#). Järjestelmä otetaan käyttöön vuosina 2022–2024. [Euroopan vakausmekanismiin perustamisesta tehdyn sopimuksen muuttamista koskevan sopimuksen](#) ratifiointi on kuitenkin yhä kesken.

¹⁰ Euroopan komissio (2020), [Komission työohjelma 2021](#), 2.3 kohta, s. 5.

¹¹ Euroopan komissio (2023), [EU:n pitkän aikavälin kilpailukyky vuoden 2030 jälkeen](#).

Euroryhmä ei kesäkuussa 2022 hyväksynyt kattavampaa työsuunnitelmaa pankkiunionin viimeistelemiseksi sisällyttämällä siihen eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän. Sen sijaan euroryhmä kehotti¹² komissiota esittämään kohdennetumpia lainsäädäntöehdotuksia pankkien kriisinhallintaa ja kansallisia talletussuojajärjestelmiä koskevan EU:n kehyksen uudistamisesta.

Samanaikaisesti myös Euroopan parlamentti korosti pankkiunionia koskevassa vuosikertomuksessa 2021¹³, että pankkiunioni on tärkeää saattaa päätökseen perustamalla eurooppalainen talletussuojajärjestelmä, ja tuki komissiota lainsäädäntöehdotuksen esittämisessä kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudelleentarkastelusta. Vaikka euroryhmä ei tukenut nimenomaisesti eurooppalaista talletussuojajärjestelmää, järjestelmä lisäisi kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudistamisen perusteellisuutta ja tuottaisi alalle synergiaetuja ja tehokkuutta. Tällainen lainsäädäntöpaketti olisi osa pankkiunionin viimeistelemistä koskevaa suunnitelmaa, kuten puheenjohtaja Ursula von der Leyenin poliittisissa suuntaviivoissa, joissa palautettiin mieliin myös eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän merkitys, muistutettiin. Tätä on myös tuettu säännöllisesti johtajien tasolla¹⁴.

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tavoitteet

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkoituksena on lieventää riskejä ja välttää kaikenkokoisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä. Samalla sillä pyritään saavuttamaan neljä yleistä tavoitetta:

- i) suojataan rahoitusvakautta ja vältetään häiriöiden leviäminen varmistaen näin, että markkinakuri säilyy ja yhteiskunnan kriittiset toiminnot jatkuvat;
- ii) turvataan sisämarkkinoiden toiminta ja tarjotaan tasapuoliset toimintaedellytykset kaikkialla EU:ssa;
- iii) minimoidaan veronmaksajien rahojen käyttö ja heikennetään pankkien ja valtioiden välistä yhteyttä sekä
- iv) suojataan tallettajia ja varmistetaan kuluttajien luottamus.

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevalla kehyksellä tarjotaan välinekokonaisuus, jota voidaan soveltaa vaikeuksissa olevien pankkien elinkaaren eri vaiheissa: elvytystoimet, joita tuetaan pankkien laatimilla elvytysuunnitelmissa; varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet; toimenpiteet pankin kaatumisen estämiseksi; kriisinhallintaviranomaisten laatimat kriisinhallintasuunnitelmat; ja kriisinhallintavälineistö, kun pankin todetaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan ja kun katsotaan, että pankin kriisinhallintasuunnitelma (sen likvidaation sijaan) on yleisen edun mukaista. Lisäksi kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä, jotka eivät kuulu kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaan kehykseen¹⁵, sovelletaan edelleen niihin kaatuviin pankkeihin, joita voidaan käsitellä näiden

¹² Euroryhmä (16. kesäkuuta 2022), [Eurogroup statement on the future of the Banking Union](#).

¹³ Euroopan parlamentti (2022), [Pankkiunionia koskeva vuosikertomus 2021](#). Euroopan parlamentti on antanut mietinnön pankkiunionista joka vuosi vuodesta 2015 lähtien.

¹⁴ Eurohuippukokous (24. maaliskuuta 2023), [Laajennetussa kokoonpanossa pidetyn eurohuippukokouksen julkilausuma](#).

¹⁵ Kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä ei ole yhdenmukaistettu. Kriisinhallintaviranomaisen päätös kaatuvan pankin asettamisesta kriisinhallintasuun, mikä edellyttää kriisinhallintasuun ja kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen vertailua (yleisen edun arviointi), on kuitenkin osa kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa kehystä. Jos kriisinhallintaviranomainen päättää olla asettamatta kaatuvaa pankkia kriisinhallintasuun, asiaa käsitellään sen jälkeen kansallisella tasolla, jossa

kansallisten menettelyjen mukaisesti, mikäli tämä on asianmukaisempaa (kuin kriisinratkaisu) eikä vahingoita yleistä etua tai vaaranna rahoitusvakautta.

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkoituksena on yhdistää useita rahoituslähteitä, jotta kaatumisia voidaan hallita taloudellisesti tehokkaalla tavalla, suojella rahoitusvakautta ja tallettajia ja ylläpitää markkinakuria sekä samalla vähentää julkisten varojen käyttöä ja viime kädessä veronmaksajille aiheutuvia kustannuksia. Pankin kriisinratkaisukustannukset katetaan ensisijaisesti pankin omista varoista, eli kustannukset jaetaan pankin osakkeenomistajien ja velkojien kesken (jotka muodostavat pankin tappionkattamiskyvyn), mikä myös vähentää moraalikatoa ja parantaa markkinakuria. Tätä voidaan tarvittaessa täydentää talletussuojajärjestelmistä ja kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä (kansalliset kriisinratkaisurahastot tai pankkiunionin yhteinen kriisinratkaisurahasto) saatavilla varoilla. Tällaiset varat rahoitetaan maksuilla, joita kaikkien pankkien on maksettava niiden koosta ja liiketoimintamallista riippumatta. Pankkiunionissa näitä sääntöjä on yhtenäistetty edelleen antamalla yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tehtäväksi hallinnoida ja valvoa yhteistä kriisinratkaisurahastoa, jota rahoitetaan pankkiunioniin osallistuvien jäsenvaltioiden pankkien suorittamilla maksuilla. Vaikeuksissa olevaan pankkiin sovellettavasta välineestä (esimerkiksi ennaltaehkäisevät toimenpiteet, varotoimenpiteet tai kriisinratkaisutoimenpiteet taikka kansallisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaiset vaihtoehtoiset toimenpiteet) ja tapauksen yksityiskohdista riippuen valtiontuen¹⁶ valvonta voi olla tarpeen, jos toimenpiteitä rahoitetaan kriisinratkaisurahastosta tai yhteisestä kriisinratkaisurahastosta, talletussuojajärjestelmästä taikka valtion talousarviosta.

Ehdotuksen perustelut

Vuoden 2014 jälkeen saavutetusta edistyksestä huolimatta kriisinratkaisua on sovellettu harvoin, erityisesti pankkiunionissa. Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen muotoilussa, täytäntöönpanossa ja ennen kaikkea sen soveltamisen kannustimissa on havaittu vahvistamis- ja mukauttamistarpeita.

Tähän saakka monia pienempiä tai keskisuuria kaatuvia pankkeja on käsitelty kansallisissa järjestelmissä usein veronmaksajien varoilla (pelastuspaketit) sen sijaan, että olisi käytetty toimialan rahoittamia turvaverkkoja, kuten pankkiunionin yhteistä kriisinratkaisurahastoa, jota ei ole toistaiseksi koskaan käytetty kriisinratkaisussa. Tämä on vastoin maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen luodun kehyksen tarkoitusta. Siihen sisältyi merkittävä ajattelutavan muutos pelastamistoimista (bailout) sijoittajavastuuseen (bail-in). Tässä yhteydessä kaikkien pankkien yhteisesti rahoittamien kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen vaihtoehtokustannukset ovat huomattavat.

Kriisinratkaisukehys ei kaikilta osin ole saavuttanut keskeisiä yleisiä tavoitteitaan: sillä ei esimerkiksi ole kyetty helpottamaan EU:n pankkialan sisämarkkinoiden toimintaa varmistamalla tasapuoliset toimintaedellytykset, käsittelemällä rajatylittäviä ja kotimaisia kriisejä ja minimoimalla veronmaksajien varojen käyttö.

maksukyvyttömyysmenettelyn tai muuntyyppisen likvidaatiomenettelyn aloittamista arvioidaan kansallisten maksukyvyttömyysjärjestelmien erityispiirteiden mukaisesti.

¹⁶ Valtiontukisäännöt liittyvät olennaisesti kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaan kehykseen ja täydentävät sitä. Tässä uudelleentarkastelussa ja vaikutustenarvioinnissa ei tarkastella valtiontukisääntöjä. Näiden kahden kehyksen johdonmukaisuuden varmistamiseksi euroryhmä kehotti komissiota marraskuussa 2020 toteuttamaan pankkeja koskevan valtiontukikehyksen uudelleentarkastelun ja saattamaan sen päätökseen samanaikaisesti kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudelleentarkastelun kanssa, jotta voidaan varmistaa, että tarkistettu valtiontukikehys tulee voimaan samanaikaisesti päivitetyn kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen kanssa.

Tämä johtuu pääasiassa siitä, että kaatuvien pankkien hallinnointivälineen valintaa ohjaavat vääränlaiset kannustimet, jolloin yhteisen kriisinratkaisukehysten soveltamisen sijasta suositaan muita keinoja. Kaiken kaikkiaan tämä johtuu laajasta harkintavallasta arvioitaessa yleistä etua, vaikeuksista saada rahoitusta kriisinratkaisun aikana ilman, että tallettajille aiheutuu tappioita, ja rahoituksen helpommasta saatavuudesta kriisinratkaisun ulkopuolella. Pankkien, erityisesti pienempien ja keskisuurten pankkien, kaatumisten hallinnassa on vaarana pirstaloituminen ja epäoptimaaliset tulokset, jos näin toimitaan.

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehysten uudelleentarkastelun ja vuorovaikutuksen kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen kanssa olisi tarjottava ratkaisuja näihin ongelmiin. Sen olisi myös mahdollistettava se, että kehysten tavoitteet saavutetaan kaikilta osin ja että kehys soveltuu kaikille EU:n pankeille niiden koosta, liiketoimintamallista ja vastuurakenteesta riippumatta, myös pienemmille ja keskisuurille pankeille, jos vallitsevat olosuhteet sitä edellyttävät. Tarkistuksella olisi pyrittävä varmistamaan sääntöjen yhdenmukainen soveltaminen kaikissa jäsenvaltioissa, luomaan tasapuolisemmat toimintaedellytykset ja samalla suojelemaan rahoitusvakautta ja tallettajia, estämään häiriöiden leviäminen ja vähentämään veronmaksajien varojen käyttöä. Kehystä olisi alkuperäisten odotusten mukaisesti parannettava erityisesti pienempien ja keskisuurten pankkien kriisinratkaisun helpottamiseksi lieventämällä rahoitusvakauteen ja reaalityökaluteen kohdistuvia vaikutuksia ilman julkista rahoitusta ja vahvistamalla pääasiassa kotitalouksista ja pienistä ja keskisuurista yrityksistä (pk-yritykset) muodostuvan tallettajakunnan luottamusta. Suunniteltujen muutosten laajuuden osalta kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehysten uudelleentarkastelun tavoitteena ei ole uudistaa perusteellisesti nykyistä kehystä vaan pikemminkin toteuttaa kaivattuja parannuksia useilla keskeisillä osa-alueilla, jotta kehys toimisi suunnitellulla tavalla kaikkien pankkien osalta.

Yhteenveto kriisinhallinnan ja talletussuojan uudistuksen osatekijöistä

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaan pakettiin sisältyvät muutokset kattavat useita toimintapoliittisia näkökohtia ja muodostavat havaittuihin ongelmiin johdonmukaisen ratkaisun:

- laajennetaan kriisinratkaisun soveltamisalaa tarkistamalla yleisen edun arviointia silloin, kun kehysten tavoitteet, kuten rahoitusvakauden, veronmaksajien varojen ja tallettajien luottamuksen suojeleminen, voidaan näin saavuttaa paremmin kuin kansallisilla maksukyvyttömyysmenettelyillä;
- vahvistetaan kriisinratkaisun rahoitusta täydentämällä ensimmäisenä puolustuslinjana säilyvää laitosten sisäistä tappionkattamiskykyä talletussuojajärjestelmien varoilla, jotta voidaan helpottaa kriisinratkaisurahastojen rahoituksen saatavuutta ilman, että tallettajille aiheutuu tappioita, edellyttäen että ehtoja ja suojatoimia noudatetaan;
- muutetaan saamisten ensisijaisuusjärjestystä maksukyvyttömyystilanteessa ja varmistetaan yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema yksitasoisella tallettajien paremmalla etuoikeusasemalla, jotta talletussuojajärjestelmän varoja voitaisiin käyttää myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten maksamiseen;
- yhdenmukaistetaan pienimmän kustannuksen testi, joka tehdään kaikytyypisille talletussuojajärjestelmien tukitoimille, jotka eivät kuulu suojattujen talletusten korvaamisen piiriin maksukyvyttömyystilanteessa, jotta voidaan parantaa toimintaedellytysten tasapuolisuutta ja varmistaa testin tulosten johdonmukaisuus;

- selkeytetään varhaisen puuttumisen kehystä poistamalla varhaisen puuttumisen ja valvontatoimenpiteiden keskinäiset päällekkäisyydet, takaamalla oikeusvarmuus sovellettavista edellytyksistä ja helpottamalla toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä;
- varmistetaan, että kriisinratkaisu käynnistetään ajoissa; ja
- parannetaan tallettajien suojaa (esimerkiksi talletussuojadirektiivin säännösten kohdennettu parantaminen suojan laajuuden ja rajatylittävän yhteistyön osalta, kansallisten vaihtoehtojen yhdenmukaistaminen ja talletussuojajärjestelmien taloudellista vakautta koskevan läpinäkyvyyden parantaminen).

• **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Ehdotuksessa esitetään muutoksia voimassa olevaan lainsäädäntöön, jotta se olisi täysin yhdenmukainen voimassa olevien pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevien säännösten kanssa. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen ja talletussuojadirektiivin uudelleentarkastelulla pyritään parantamaan kehyksen toimintaa siten, että kriisinratkaisuviranomaisille tarjotaan välineet, joiden avulla ne voivat käsitellä kaikenlaisien pankkien kaatumista pankin koosta ja liiketoimintamallista riippumatta, jotta voidaan säilyttää rahoitusvakaus, suojella tallettajia ja välttää veronmaksajien varojen käyttöä.

• **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Ehdotus perustuu finanssikriisin jälkeen toteutettuihin uudistuksiin, jotka johtivat pankkiunionin luomiseen ja EU:n kaikkien pankkien yhteisen sääntökirjan laatimiseen.

Ehdotus auttaa vahvistamaan rahoitusalan EU-lainsäädäntöä, joka hyväksyttiin viime vuosikymmenen aikana rahoitusalan riskien vähentämiseksi ja pankkien kaatumisten asianmukaisen hallinnan varmistamiseksi. Tavoitteena on tehdä pankkijärjestelmästä vankempi ja viime kädessä edistää taloudellisen toiminnan kestävä rahoitusta EU:ssa. Ehdotus vastaa täysin EU:n perustavoitteita, joita ovat rahoitusvakauden edistäminen, veronmaksajien varojen käytön vähentäminen pankkien kriisinratkaisussa ja tallettajien luottamuksen suojaaminen. Nämä tavoitteet edistävät kilpailukykyä ja kuluttajansuojan korkeaa tasoa.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

• **Oikeusperusta**

Ehdotuksella muutetaan voimassa olevaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä, erityisesti pankkien elvytys- ja kriisinratkaisukehyksessä jo käytettävissä olevien välineiden soveltamisen parantamiseksi, selkeytetään kriisinratkaisun edellytyksiä, helpotetaan turvaverkkojen käytön edellytyksiä pankin kaatuessa ja parannetaan rahoitussääntöjen selkeyttä ja johdonmukaisuutta. Ehdotuksessa vahvistetaan yhdenmukaistetut vaatimukset kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen soveltamiseksi pankkeihin sisämarkkinoilla, mikä vähentää huomattavasti riskiä siitä, että jäsenvaltioissa sovelletaan toisistaan poikkeavia kansallisia sääntöjä, jotka saattaisivat vääristää kilpailua sisämarkkinoilla.

Näin ollen ehdotuksen oikeusperusta on sama kuin alkuperäisen säädöksen oikeusperusta eli SEUT-sopimuksen 114 artikla. Kyseisen säännöksen nojalla voidaan hyväksyä toimenpiteitä

sellaisten kansallisten säännösten lähentämiseksi, joiden tavoitteena on sisämarkkinoiden toteuttaminen ja toiminta.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Oikeusperusta kuuluu sisämarkkinoiden alaan, johon sovelletaan SEUT 4 artiklassa tarkoitettua jaettua toimivaltaa. Useimmat tarkasteltavista toimista ovat voimassa olevaan EU:n lainsäädäntöön tehtäviä päivityksiä ja muutoksia, ja ne koskevat näin aloja, joilla EU on jo käyttänyt toimivaltaansa eikä aio lakata käyttämästä tällaista toimivaltaa.

Kun otetaan huomioon, että ehdotetuilla toimenpiteillä on tarkoitus täydentää jo olemassa olevaa EU:n lainsäädäntöä, niiden tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin EU:n tasolla kuin toteuttamalla erilaisia kansallisia aloitteita. Esimerkiksi kaikkia EU:n pankkeja koskevan erityisen ja yhdenmukaistetun kriisinratkaisujärjestelmän perusteet esitettiin kehyksen perustamisen yhteydessä vuonna 2014. Kriisinratkaisujärjestelmän keskeiset piirteet vastaavat kansainvälisiä ohjeita ja ”Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions” -asiakirjaa, jonka finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä hyväksyi vuoden 2008 maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen.

Toissijaisuusperiaate on jo sisällytetty nykyiseen kriisinratkaisukehykseen. Jäsenvaltiot eivät yksin voi riittävällä tavalla saavuttaa sen tavoitteita eli kriisinratkaisua koskevien sääntöjen ja menettelyjen yhdenmukaistamista. Ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tason toimilla, koska minkä tahansa laitoksen kaatuminen vaikuttaa koko EU:hun.

Nykyisen kriisinratkaisukehyksen tarkoituksena on aina ollut tarjota yhteinen välineistö, jonka avulla pankkien kaatumista voidaan käsitellä pankin koosta, liiketoimintamallista tai sijainnista riippumatta, jos se on tarpeen EU:n, jäsenvaltion tai alueen, jolla pankki toimii, rahoitusvakauden säilyttämiseksi ja tallettajien suojelemiseksi turvautumatta julkisiin varoihin.

Ehdotuksella muutetaan tiettyjä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin säännöksiä voimassa olevan kehyksen parantamiseksi, erityisesti kun on kyse asetuksen soveltamisesta pienempiin ja keskisuuriin pankkeihin, sillä muutoin asetuksen tavoitteita ei välttämättä saavuteta.

Yhden jäsenvaltion rahoitusvakautteen, tallettajien luottamukseen tai julkisen varojen käyttöön kohdistuvilla riskeillä voi olla kauaskantoisia rajatylittäviä vaikutuksia, ja ne voivat jopa edistää sisämarkkinoiden pirstoutumista. Vähemmän merkittäviä pankkeja koskevien EU:n tason toimien puuttuminen ja tällaisten pankkien jääminen yhteisvastuullisen turvaverkon ulkopuolelle saattaisivat vaikuttaa negatiivisesti niiden kykyyn päästä markkinoille ja houkutella tallettajia verrattuna merkittäviin pankkeihin. Lisäksi kansalliset ratkaisut pankkien kaatumisen torjumiseksi pahentaisivat pankkien ja valtioiden keskinäistä yhteyttä sekä heikentäisivät pankkiunionin taustalla olevaa ajatusta, jonka mukaan pelastamistoimista on siirryttävä sijoittajavastuuseen.

EU:n tasolla toteutettavat toimet kriisinratkaisukehyksen uudistamiseksi eivät kuitenkaan määrää, millaista strategiaa on noudatettava pankin kaatuessa. Valinnan EU:n yhteisen kriisinratkaisustrategian tai -välineen ja kansallisen likvidaatiostrategian välillä tekee edelleen kriisinratkaisuviranomainen yleisen edun arvioinnin perusteella. Arviointi perustuu kunkin yksittäisen kaatumistapauksen olosuhteisiin eikä automaattisesti pankin kokoon, sen toiminnan maantieteelliseen laajuuteen tai pankkialan rakenteeseen. Käytännössä yleisen edun arviointi on siten EU:n toissijaisuustesti.

Vaikka pankin asettamista kriisinratkaisuun onkin arvioitava tapauskohtaisesti, on ratkaisevan tärkeää, että kaikkien pankkien mahdollisuus kriisinratkaisuun säilytetään ja että kriisinratkaisuviranomaisilla on riittävät kannustimet valita kriisinratkaisu, sillä kaikki

laitokset ovat potentiaalisesti järjestelmän kannalta merkityksellisiä, kuten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa jo säädetään.

Myös uudistetussa kehyksessä jäsenvaltiot voivat kuitenkin edelleen harkita pienempien tai keskisuurten pankkien likvidaatiota. Tältä osin kansallisia maksukyvyttömyysjärjestelmiä (joita ei ole yhdenmukaistettu) voidaan edelleen käyttää, kun maksukyvyttömyysmenettelyä pidetään kriisinratkaisua parempana vaihtoehtona. Näin säilytetään välineiden jatkuvuus, myös kriisinratkaisun ulkopuolisten välineiden osalta. Tällaisia välineitä ovat muun muassa ennaltaehkäisevät toimenpiteet ja varotoimenpiteet, kriisinratkaisuvälineet, vaihtoehtoiset toimenpiteet kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä ja suojattujen talletusten korvaaminen osina tapahtuvan likvidaatian yhteydessä.

Siksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin muuttamista pidetään parhaana vaihtoehtona. Sillä saavutetaan oikea tasapaino sääntöjen yhdenmukaistamisen ja kansallisen joustavuuden säilyttämisen välillä. Muutoksilla edistettäisiin edelleen kriisinratkaisukehysten yhdenmukaista soveltamista ja valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten käytäntöjen lähentämistä sekä varmistettaisiin tasapuoliset toimintaedellytykset koko pankkipalvelujen sisämarkkinoilla. Tämä on erityisen tärkeää pankkialalla, jolla monet laitokset toimivat eri puolilla EU:n sisämarkkinoita. Kansallisilla säännöillä ei saavutettaisi näitä tavoitteita.

• **Suhteellisuusperiaate**

Suhteellisuusperiaatteen mukaan EU:n toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen toiminnan tavoitteiden saavuttamiseksi ottaen johdonmukaisesti huomioon perussopimusten yleiset tavoitteet.

Suhteellisuusperiaate on ollut olennainen osa ehdotukseen liittyvää vaikutustenarviointia. Ehdotettuja muutoksia on arvioitu erikseen suhteellisuusperiaatteen tavoitteen kannalta. Lisäksi on arvioitu nykyisten sääntöjen oikeasuhteisuutta useilla aloilla ja analysoitu erityisiä vaihtoehtoja, joilla pyritään vähentämään pienempien laitosten hallinnollista taakkaa ja sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, erityisesti poistamalla velvoite määrittää omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus (MREL) tietyntyyppisten yhteisöjen osalta.

Nykyisen kehyksen mukaisissa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käyttöä koskevissa edellytyksissä ei oteta riittävästi huomioon kriisinratkaisustrategiaan, kokoon ja/tai liiketoimintamalliin perustuvia eroja suhteellisuuden kannalta. Pankkien kyky täyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käyttöä koskevat edellytykset riippuu pankin taseessa interventiohetkellä käytettävissä olevien alentamiskelpoisten instrumenttien määrästä. On kuitenkin näyttöä siitä, että joillakin (pienillä ja keskisuurilla) pankeilla on tietyillä markkinoilla rakenteellisia vaikeuksia täyttää MREL-vähimmäisvaatimus. Kun otetaan huomioon näiden pankkien velkarakenne (erityisesti niiden pankkien, jotka ovat merkittävästi riippuvaisia talletusvaroista), tiettyjä talletuksia olisi alaskirjattava ennen kuin pankki voidaan hyväksyä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn, mikä saattaa herättää huolta rahoitusvakaudesta ja operatiivisesta toteutettavuudesta, kun otetaan huomioon taloudelliset ja sosiaaliset vaikutukset useissa jäsenvaltioissa. Ehdotetut muutokset (kuten selkeät säännöt MREL-vähimmäisvaatimuksen mukauttamisesta kriisinratkaisun siirtostrategioita varten, yksitasoisen tallettajien paremman etuoikeusaseman käyttöönotto ja talletussuojajärjestelmien varojen käytön salliminen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen paremman saatavuuden turvaamiseksi) parantaisivat rahoituksen saatavuutta kriisinratkaisussa. Niillä myös parannettaisiin toimien oikeasuhteisuutta sellaisten pankkien osalta, joiden kriisinratkaisu toteutetaan siirtostrategiaa soveltaen, sallimalla tarvittaessa talletusten suojaaminen alaskirjaukselta ja puuttamalla tuloksellisesti kriisinratkaisun rahoitusongelmiin

heikentämättä kuitenkin alaskirjauksen vähimmäisehtoja kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn pääsemiseksi.

- **Toimintatavan valinta**

Ehdotetaan, että toimenpiteet pannaan täytäntöön muuttamalla elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä direktiivillä. Ehdotetut toimenpiteet koskevat tähän säädökseen sisältyviä jo olemassa olevia säännöksiä tai kehittävät niitä edelleen.

Jotkin ehdotetuista muutoksista, esimerkiksi ne, jotka vaikuttavat markkinoilta poistumiseen kielteisen yleisen edun arvioinnin jälkeen, jättäisivät jäsenvaltioille riittävästi liikkumavaraa siinä vaiheessa, kun ne saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, jotta voidaan säilyttää erilaiset likviditeettiä koskevat kansalliset säännöt.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Voimassa olevan lainsäädännön jälkiarvioinnit/toimivuustarkastukset**

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkoituksena oli välttää kaikenkokoisten ja liiketoimintamalliltaan erilaisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä. Sen laatimisen tavoitteena oli säilyttää rahoitusvakuus, suojata tallettajia, minimoida julkisen tuen käyttö, vähentää moraalikadon vaaraa ja parantaa rahoituspalvelujen sisämarkkinoita. Arvioinnissa todettiin, että kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa kehystä olisi yleisesti ottaen parannettava tietyiltä osin, kuten veronmaksajien varojen paremman suojelun osalta.

Arvioinnista kävi erityisesti ilmi, että oikeusvarmuus ja ennakoitavuus eivät olleet riittävällä tasolla pankkien kaatumisten hoitamisessa. Viranomaisen päätös siitä, turvaudutaanko kriisinhallintaan vai maksukyvyttömyysmenettelyyn voi olla hyvin erilainen eri jäsenvaltioissa. Lisäksi toimialan rahoittamat turvaverkot eivät aina ole toimivia ja rahoituksen saantiehdoissa on eroja kriisinratkaisussa ja sen ulkopuolella. Nämä vaikuttavat kannustimiin ja luovat hyväksikäyttömahdollisuuksia, kun tehdään päätöksiä siitä, mitä kriisinhallintavälinettä käytetään. Tallettajien suoja on edelleen monilta osin epätasainen ja epä johdonmukainen eri jäsenvaltioissa.

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Komissio on kuullut laajasti näkemyksiä eri välineiden kautta tavoittaakseen kaikki sidosryhmät, jotta voitaisiin saada parempi käsitys siitä, miten kehys toimii ja mitä parannuksia siihen voitaisiin tehdä.

Komissio käynnisti vuonna 2020 kuulemisen yhdistetystä alustavasta vaikutustenarvioinnista ja toimintasuunnitelmasta, jonka tavoitteena oli tarjota yksityiskohtainen analyysi EU:n tasolla toteutettavista toimista ja eri toimintavaihtoehtojen mahdollisista vaikutuksista talouteen, yhteiskuntaan ja ympäristöön.

Komissio käynnisti vuonna 2021 kaksi kuulemistä: kohdennetun kuulemisen ja julkisen kuulemisen, joissa pyydettiin sidosryhmiltä palautetta siitä, miten kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa kehystä sovellettiin, ja näkemyksiä mahdollisista muutoksista. Kohdennettu kuuleminen koostui 39 yleisestä ja erityisestä teknisestä kysymyksestä, jotka olivat saatavilla vain englanniksi. Kuuleminen oli käynnissä 26. tammikuuta ja 20. huhtikuuta 2021 välisenä aikana. Julkinen kuuleminen sisälsi kymmenen yleistä kysymystä, jotka olivat saatavilla kaikilla EU:n kielillä. Kuuleminen oli käynnissä 25. helmikuuta ja 20. toukokuuta 2021 välisen palauteajanjakson.

Lisäksi komissio järjesti 18. maaliskuuta 2021 korkean tason konferenssin, johon osallistui kaikkien asiaankuuluvien sidosryhmien edustajia. Konferenssissa vahvistettiin toimivan kehyksen merkitys mutta tuotiin myös esiin nykyisiä heikkouksia.

Komission henkilöstö on myös kuullut toistuvasti jäsenvaltioita kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen täytäntöönpanosta EU:ssa ja pankkien elvytys- ja kriisintarkaisudirektiivin / yhteisestä kriisintarkaisumekanismista annetun asetuksen ja talletussuojadirektiivin mahdollisista tarkistuksista pankki-, maksu- ja vakuutusasioita käsittelevän komission asiantuntijaryhmän yhteydessä. Samaan aikaan asiantuntijaryhmässä käytyjen keskustelujen kanssa tässä ehdotuksessa käsitellyistä asioista on keskusteltu myös neuvoston valmisteluelinten, erityisesti finanssipalvelu- ja pankkiunionityöryhmän ja eurooppalaista talletussuojajärjestelmää käsittelevän korkean tason työryhmän, kokouksissa.

Lisäksi komission henkilöstö järjesti lainsäädännön valmisteluvaiheessa useita (fyysisiä ja virtuaalisia) kokouksia pankkialan edustajien ja muiden sidosryhmien kanssa.

Kaikkien edellä mainittujen aloitteiden tuloksia on hyödynnetty tämän ehdotuksen valmistelussa ja siihen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa. Ne ovat antaneet selkeää näyttöä tarpeesta päivittää ja täydentää nykyisiä sääntöjä kehyksen tavoitteiden saavuttamiseksi parhaalla mahdollisella tavalla. Vaikutustenarvioinnin liitteessä 2 esitetään tiivistelmät näistä kuulemisista ja julkisesta konferenssista.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Komissio on pyytänyt Euroopan pankkiviranomaiselta (EPV) lausuntoa maksukyvyttömyys- ja kriisintarkaisutoimien rahoittamisesta. Komissio pyysi teknistä neuvontaa, jotta se voisi i) arvioida joidenkin pienempien ja keskisuurten pankkien raportoituja vaikeuksia laskea liikkeeseen riittävästi tappioita kattavia rahoitusvälineitä, ii) tarkastella nykyisiä vaatimuksia, jotka koskevat eri rahoituslähteiden käytettävyyttä nykyisessä kehyksessä, ja iii) arvioida mahdollisten toimintavaihtoehtojen määrällisiä vaikutuksia kriisintarkaisu- ja maksukyvyttömyystoimien rahoitukseen ja niiden vaikuttavuutta politiikkatavoitteiden saavuttamisessa. EPV vastasi pyyntöön lokakuussa 2021¹⁷.

Komissio on hyödyntänyt työssään myös Fit for Future -foorumin joulukuussa 2021 antamaa lausuntoa, jossa korostettiin tarvetta tehdä kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevasta kehyksestä kaikille pankeille sopiva oikeasuhteisella tavalla ja ottaen huomioon mahdolliset vaikutukset tallettajien luottamukseen ja rahoitusvakauteen.

- **Vaikutustenarviointi¹⁸**

Ehdotuksesta on tehty laaja vaikutustenarviointi, jossa on otettu huomioon sidosryhmiltä saatu palaute ja tarve käsitellä erilaisia toisiinsa liittyviä kysymyksiä, jotka koskevat kolmea eri säädöstekstiä.

Vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin erilaisia toimenpidevaihtoehtoja, joilla voitaisiin ratkaista kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen rakenteessa ja täytäntöönpanossa havaitut ongelmat. Koska kriisinhallinnan välineistö ja rahoitus ovat vahvasti sidoksissa toisiinsa, vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin erilaisia kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen olennaisia piirteitä yhdisteleviä toimenpidepaketteja kattavan ja johdonmukaisen lähestymistavan varmistamiseksi. Jotkin ehdotetut muutokset, jotka liittyvät varhaisen puuttumisen toimenpiteisiin, sen määrittämiseen, milloin pankin

¹⁷ EPV (22. lokakuuta 2021), [Call for advice regarding funding in resolution and insolvency](#).

¹⁸ Ks. myös asiakirjat SWD(2023) 226 (yhteenvedo vaikutustenarvioinnista) ja SEC(2023) 230 (säätelyntarkastelulautakunnan myönteinen lausunto).

katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, sekä talletussuojadirektiivin tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamiseen, ovat tarkastelluissa toimenpidepaketeissa yhteisiä.

Eri toimenpidepaketeissa keskitytään pääasiassa analysoimaan mahdollisuuksia laajentaa kriisinratkaisun soveltamisalaa uskottavasti ja vaikuttavasti erilaisilla kriisinratkaisun rahoituksen saatavuudelle asetetuilla tavoitetasoilla. Toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan erityisesti, miten talletussuojajärjestelmien varojen käyttöä kriisinratkaisussa voitaisiin helpottaa muun muassa siltarahoituksena pienimmän kustannuksen testin puitteissa, jotta voitaisiin parantaa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käytön oikeasuhteisuutta niiden pankkien, erityisesti pienempien ja keskisuurten pankkien, kohdalla, joihin sovelletaan siirtostrategioita markkinoilta poistumisen yhteydessä. Lisäksi toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan mahdollisuutta käyttää talletussuojajärjestelmien varoja tehokkaammin ja tuloksellisemmin yhdenmukaistetun pienimmän kustannuksen testin puitteissa myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten korvaamiseen. Tavoitteena on parantaa kriisinratkaisuviranomaisten kannustimien yhteensopivuutta, kun ne valitsevat sopivinta kriisinhallintavälinettä. Talletussuojajärjestelmän varojen vapauttaminen myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten korvaamiseen riippuu talletussuojajärjestelmän asemasta saamisen hierarkiassa. Siksi toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan myös erilaisia tallettajien etusijaisuuden yhdenmukaistamista koskevia skenaarioita.

Näiden seikkojen perusteella vaikutustenarvioinnissa tarkastellaan kolmea mahdollista toimenpidepakettia, joilla voidaan saavuttaa eriasteisia tavoitteita. Kullakin paketilla pyritään luomaan kannustimiin perustuva kehys kannustamalla kriisinratkaisuvälineiden johdonmukaisempaan soveltamiseen, lisäämällä oikeusvarmuutta ja ennakoitavuutta, luomalla tasapuoliset toimintaedellytykset ja helpottamalla pääsyä yhteisiin turvaverkkoihin, samalla kun säilytetään joitakin toimintavaihtoehtoja kriisinratkaisukehyksen ulkopuolella kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä. Toimenpidepaketeilla saavutetaan kuitenkin nämä tavoitteet eri tavoin, ja niiden poliittinen toteutettavuus vaihtelee.

Parhaaksi arvioidussa vaihtoehdossa kaavaillaan kunnianhimoisia parannuksia rahoitusyhtälöön, minkä ansiosta kriisinratkaisun soveltamisalaa voitaisiin laajentaa huomattavasti siten, että se kattaa myös pienempiä ja keskisuuria pankkeja. Lisäksi siinä pyritään sovittamaan paremmin yhteen kannustimet, jotka ohjaavat näille laitoksille sopivimman kriisinratkaisuvälineen valintaa. Vaihtoehtoa pidettiin tehokkaampana, tuloksellisempana ja johdonmukaisempana kehyksen tavoitteiden saavuttamisen kannalta kuin muita vaihtoehtoja, mukaan lukien perusskenaario, jossa ei toteuteta mitään toimia. Esimerkiksi talletussuojajärjestelmän erityisen etuoikeusaseman (super-preference) poistaminen todettiin vaikuttavimmiksi keinoksi varmistaa, että talletussuojajärjestelmien varoja voidaan käyttää myös kriisinratkaisuun. Talletussuojajärjestelmän saamisen erityinen etuoikeusasema on merkittävin syy siihen, miksi talletussuojajärjestelmien varoja ei voida juuri koskaan käyttää maksukyvyttömyystilanteessa muuhun kuin suojattujen talletusten korvaamiseen, koska erityinen etuoikeusasema vaikuttaa korvausten maksamiseen oikeuttavan pienimmän kustannuksen testin tulokseen. Tältä osin kuitenkin todettiin, että erityisen etuoikeusaseman poistaminen suojaa talletussuojajärjestelmien ja pankkialan varoja mahdollisilta lisärahoitustarpeilta, sillä se estää kriisinratkaisussa talletussuojajärjestelmien interventiot parantamatta suojattujen talletusten suojaa. Näin ollen talletussuojajärjestelmien erityinen etuoikeusasema on poistettava, jotta voidaan puuttua siihen, että nykyisellään pienimmän kustannuksen arvioinnin tulokset suosivat korvausten maksamista, ja tarjota kriisinratkaisuun riittävästi rahoitusta, jotta pienempien ja keskisuurten pankkien kriisinratkaisu voidaan toteuttaa siirtämällä liiketoiminta ulkopuoliselle toimijalle, minkä jälkeen kaatunut pankki poistuu markkinoilta.

Vaikutustenarviointiin sisältyi myös vuonna 2015 annetusta komission ehdotuksesta poikkeava välivaiheen hybridivaihtoehto, joka koostui kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen kunnianhimoisesta uudistamisesta sekä eurooppalaisesta talletussuojajärjestelmästä. Tässä vaihtoehdossa tunnustetaan, että kehyksen vakauden varmistamiseksi ja pankkiunionin viimeistelemiseksi on tärkeää perustaa yhteinen talletussuojajärjestelmä. Tämän vaihtoehdon toteuttaminen katsottiin kuitenkin tässä vaiheessa poliittisesti mahdottomaksi.

Ehdotuksesta aiheutuisi kustannuksia viranomaisille ja tietyille pankeille sen mukaan, missä määrin kriisintarkastuksen soveltamisalaa voitaisiin laajentaa kunkin tapauksen yleisen edun arvioinnin ja erityisolosuhteiden perusteella. Talletussuojajärjestelmän ja kriisintarkastusrahaston / yhteisen kriisintarkastusrahaston varojen käyttö on kustannustehokkaampi ratkaisu, kun otetaan huomioon tarvittavat rahoitusvarat, mutta se voi myös aiheuttaa lisärahoitustarpeita toimialan rahoitusosuuksien kautta. Kriisintarkastusviranomaisille ja pankeille aiheutuvia kustannuksia kompensoisivat kuitenkin hyödyt, joita saataisiin paremmasta valmiudesta käsitellä suurempaa joukkoa erilaisia pankkeja, kriisintarkastusvälineiden valintaa ohjaavista selkeytyksistä kannustimista, veronmaksajien varojen käytön vähenemisestä sekä rahoitusvakauden ja tallettajien luottamuksen lisääntymisestä, mikä johtuisi selkeämmistä säännöistä ja toimialan rahoittamien turvaverkkojen paremmasta saatavuudesta. Kuluttajille ja kansalaisille aiheutuvien kustannusten odotetaan olevan rajallisia, ja erityisesti talletussuojan ja rahoitusvakauden parantumisesta ja veronmaksajien varojen käytön vähenemisestä johtuvien hyötyjen odotetaan selvästi ylittävän kustannukset.

Sääntelyntarkastelulautakunta hyväksyi vaikutustenarvioinnin alkuperäisen kielteisen lausunnon jälkeen. Lautakunnan esittämien huomautusten huomioon ottamiseksi vaikutustenarviointia on laajennettu lisäämällä siihen lisäselvityksiä seuraavista aiheista: i) niiden ongelmien luonne, joihin uudelleentarkastelulla pyritään puuttumaan, ja kriisintarkastuksen yleiset edut maksukyvyttömyysmenettelyihin verrattuna, kun halutaan suojella rahoitusvakautta ja tallettajien luottamusta ja minimoida veronmaksajien varojen käyttö; ii) miten uudistus on toissijaisuusperiaatteen mukainen; ja iii) lisätiedot muista näkökohdista, kuten johdonmukaisuudesta valtioneuvoston uudelleentarkastelun kanssa, vuorovaikutuksesta eurooppalaisesta talletussuojajärjestelmästä vuonna 2015 annetun komission ehdotuksen kanssa, EPV:n lausuntojen huomioon ottamisesta sekä edellytyksistä, joiden täytyessä talletussuojajärjestelmiä voitaisiin käyttää kriisintarkastuksessa.

- **Sääntelyn toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Uudelleentarkastelussa keskitytään pääasiassa kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen yleiseen rakenteeseen ja toimintaan. Erityistä huomiota kiinnitetään pienempiin ja keskisuuriin pankkeihin ja tallettajien tasapuolisempaan kohteluun. Ehdotetun uudistuksen odotetaan tuovan kehyksen toimivuuteen liittyviä hyötyjä ja oikeudellista selkeyttä.

Uudistus on teknologianeutraali eikä vaikuta digitaaliseen valmiuteen.

- **Perusoikeudet**

EU on sitoutunut edistämään korkeatasoista perusoikeuksien suojelua ja allekirjoittanut useita ihmisoikeussopimuksia. Tämän osalta ehdotus noudattaa kyseisiä oikeuksia, sellaisina kuin ne on lueteltu YK:n tärkeimmissä ihmisoikeusyleissopimuksissa, Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, joka on keskeinen osa EU:n perussopimuksia, ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia EU:n talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Ehdotuksessa edellytetään, että jäsenvaltiot saattavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin tehdyt muutokset osaksi kansallista lainsäädäntöään 18 kuukauden kuluessa muutosdirektiivin voimaantulosta.

Ehdotukseen sisältyy vaatimuksia, joiden mukaisesti EPV:n on laadittava standardeja tietyistä kehyksen säännöksistä ja raportoitava komissiolle kehyksen tosiasiallisesta täytäntöönpanosta muun muassa kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamien purkamismahdollisuuksien arviointien tai kriisinratkaisun toteuttamisen valmistelun osalta.

Lainsäädännöstä tehdään arviointi viiden vuoden kuluttua sen täytäntöönpanolle asetetusta määräajasta, jotta voidaan arvioida sen tehokkuutta ja tuloksellisuutta sen tavoitteiden saavuttamisessa ja päättää, tarvitaanko uusia toimenpiteitä tai muutoksia.

6. YKSITYISKOHTAINEN SELVITYS EHDOTUKSEN SÄÄNNÖKSISTÄ

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet ja kriisinratkaisun valmistelu

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisedellytyksiä, kuten johdon erottamista ja väliaikaisten johtajien nimittämistä, muutetaan epäselvyyksien poistamiseksi ja toimivaltaisten viranomaisten tarvitseman oikeusvarmuuden takaamiseksi. Ehdotuksella muutetaan 27 artiklan 1 kohtaa, 28 artiklaa ja 29 artiklan 1 kohtaa siten, että varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä voidaan käyttää, kun vakavaraisuusdirektiivin tai direktiivin (EU) 2019/2034¹⁹ (sijoituspalveluyritysdirektiivi) mukaisten valvontatoimenpiteiden edellytykset täyttyvät, mutta laitos ei ole toteuttanut kyseisiä toimenpiteitä tai sen toteuttamia toimenpiteitä ei pidetä riittävinä havaittujen ongelmien ratkaisemiseksi. Näiden toimenpiteiden käytön nykyiset edellytykset, jotka eivät kuulu vakavaraisuusdirektiivin tai sijoituspalveluyritysdirektiivin soveltamisalaan, säilytetään. Samalla poistetaan varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden, johtajien erottamisen ja väliaikaisten johtajien nimittämisen välinen sisäinen järjestys. Ehdotuksen mukaisesti niihin kaikkiin sovelletaan samoja käynnistäviä tekijöitä, mutta toimivaltaisten viranomaisten on noudatettava suhteellisuusperiaatetta valitessaan kuhunkin tilanteeseen sopivimman toimenpiteen. EPV:n toimeksianto laatia käynnistävien tekijöiden johdonmukaisen soveltamisen edistämistä koskevia ohjeita säilytetään.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 27 artiklassa luetellut varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet, jotka ovat olleet päällekkäisiä vakavaraisuusdirektiivin 104 artiklan tai sijoituspalveluyritysdirektiivin 49 artiklan nojalla käytettävissä olevien valvontavaltuuksien kanssa (ylimmän hallintoelimen toteuttaman rahoituslaitoksen tarkastelun, sellaisten johtajien erottamisen, jotka eivät enää täytä soveltuvuusperusteita, sekä laitoksen liiketoimintastrategian ja toiminnallisen rakenteen muuttamisen osalta), poistetaan pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivistä, ja säilytetään ainoastaan vakavaraisuusdirektiivissä/sijoituspalveluyritysdirektiivissä. Näin olisi puututtava käytännön

¹⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/2034, annettu 27 päivänä marraskuuta 2019, sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta ja direktiivien 2002/87/EY, 2009/65/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU ja 2014/65/EU muuttamisesta (EUVL L 314, 5.12.2019, s. 64).

haasteisiin ja hallinnollisiin haasteisiin, joita toimivaltaiset viranomaiset ovat havainneet soveltaessaan näitä päällekkäisiä toimenpiteitä.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin niiden rajallisten säännösten laajentamiseksi, joissa edellytetään toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä, kun pankin rahoitus tilanne alkaa heikentyä, uudessa 30 a artiklassa määritetään yksityiskohtaisesti toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten vuorovaikutus ja vastuut kriisinratkaisun valmistelussa. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle, kun se ottaa käyttöön tiettyjä vakavaraisuusdirektiivin tai sijoituspalveluyritysdirektiivin mukaisia valvontatoimenpiteitä (erityisesti sellaisia, jotka olivat aiemmin päällekkäisiä varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden kanssa), kun se katsoo, että varhaisen puuttumisen edellytykset täyttyvät, ja kun se tosiasiallisesti soveltaa varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä. Toimivaltaisten viranomaisten olisi yhteistyössä kriisinratkaisuviranomaisten kanssa seurattava laitoksen rahoitus tilannetta ja sitä, miten se noudattaa määrättyjä toimenpiteitä. Samalla toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki kriisinratkaisun valmistelua varten tarvittavat tiedot tai vaadittava itse laitosta toimittamaan ne. Lisäksi selvennetään, että kriisinratkaisuviranomaisella on valtuudet markkinoida laitosta tai tehdä järjestelyjä laitoksen markkinointia varten ja pyytää virtuaalisen datahuoneen perustamista ilman, että se on riippuvainen varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden aiemmasta soveltamisesta. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä harkitessaan varhaisen tilanteeseen puuttumisen tai kriisinratkaisun valmistelutoimien toteuttamista johdonmukaisuuden ja tehokkuuden varmistamiseksi.

Varhainen varoitus lähellä kaatumista olemisesta tai todennäköisestä kaatumisesta

Direktiivin 30 a artikla sisältää toimivaltaisen viranomaisen velvoitteen ilmoittaa riittävän varhaisessa vaiheessa kriisinratkaisuviranomaiselle heti, kun se katsoo, että on olemassa olennainen riski siitä, että laitos tai yhteisö täyttää 32 artiklan 4 kohdassa säädetyt edellytykset sille, että sen arvioidaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuva. Ilmoitukseen olisi sisällyttävä EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen tekemän arvioinnin perustelut sekä yleiskatsaus vaihtoehtoisista ratkaisuista, joilla voidaan estää kyseisen laitoksen tai yhteisön kaatuminen kohtuullisessa ajassa.

Koska kriisinratkaisutoimien ajoituksella on ratkaiseva merkitys sen varmistamisessa, että laitoksen tai yhteisön pääoma, MREL-vähimmäisvaatimus ja likviditeetti säilyvät mahdollisimman hyvällä tasolla, ja yleisemmin sen varmistamisessa, että kriisinratkaisuviranomaisella on tarvittavat edellytykset toteuttaa kullekin laitokselle tai yhteisölle laadittu kriisinratkaisustrategia, kriisinratkaisuviranomaisella on valtuudet arvioida tiiviissä yhteistyössä toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kohtuullinen aika etsiä yksityisiä tai hallinnollisia ratkaisuja, joilla kaatuminen voidaan estää. Tämän varhaisvaroitusjakson aikana toimivaltaisen viranomaisen olisi jatkettava toimivaltuuksiensa käyttöä ja yhteydenpitoa kriisinratkaisuviranomaisen kanssa 30 a artiklan mukaisesti. Toimivaltaisen viranomaisen ja kriisinratkaisuviranomaisen olisi tiiviissä yhteistyössä seurattava laitoksen tai yhteisön tilanteen kehittymistä ja vaihtoehtoisten toimenpiteiden toteuttamista. Kriisinratkaisuviranomaisen ja toimivaltaisen viranomaisen olisi tätä varten kokoonnuttava säännöllisesti kriisinratkaisuviranomaisen määräämin väliajoin.

Jos asetetussa määräajassa ei löydetä tai toteuteta sopivaa vaihtoehtoista toimenpidettä, jolla kaatuminen voitaisiin estää, toimivaltaisen viranomaisen olisi arvioitava, onko laitos tai yhteisö lähellä kaatumista tai kaatuuko se todennäköisesti. Jos toimivaltainen viranomainen toteaa, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, sen olisi ilmoitettava tästä virallisesti kriisinratkaisuviranomaiselle 32 artiklan 1 ja 2 kohdassa

säädettyä menettelyä noudattaen. Kriisinratkaisuviranomainen voi tehdä tämän arvioinnin myös itse, jos jäsenvaltio on käyttänyt 32 artiklan 2 kohdassa säädettyä kansallista vaihtoehtoa. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi tämän jälkeen määritettävä, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset. Jos yleisen edun arvioinnin perusteella laitos tai yhteisö on tarpeen purkaa, kriisinratkaisuviranomaisen olisi tämän jälkeen tehtävä päätös kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta. Tämä vastaa unionin tuomioistuimen äskettäistä oikeuskäytäntöä, joka liittyy pankkiunionia koskevaan tapaukseen ja jonka mukaan EKP:n tekemää arviointia on pidettävä valmistelevana toimena, jonka avulla kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä päätöksen kyseessä olevan pankin kriisinratkaisusta. Tuomioistuin totesi lisäksi, että kriisinratkaisuneuvostolla on yksinomainen toimivalta arvioida kriisinratkaisutoimen soveltamisedellytyksiä edellyttäen, että komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen ja tarvittaessa että neuvosto ei vastusta sitä.²⁰

Yleisen edun arviointi

Kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen tarkoituksena on välttää kaikenkokoisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä suojaten samalla tallettajia ja veronmaksajia. Kun pankin katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan ja sen kriisinratkaisun katsotaan olevan yleisen edun mukaista, kriisinratkaisuviranomaiset puuttuvat tilanteeseen käyttämällä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä annettuja välineitä ja valtuuksia, jos tilannetta ei voida ratkaista yksityisesti. Jos kriisinratkaisuun ei liity yleistä etua, pankin kaatuminen olisi hoidettava kansallisten viranomaisten toteuttamalla hallitulla likvidaatiomenettelyllä, mahdollisesti talletussuojajärjestelmästä tai tapauksen mukaan muista rahoituslähteistä saatavalla rahoituksella.

Yleisen edun arvioinnissa verrataan kriisinratkaisua maksukyvyttömyysmenettelyyn ja arvioidaan erityisesti sitä, miten kullakin skenaariolla saavutettaisiin kriisinratkaisutavoitteet. Yleisen edun arvioinnissa otetaan huomioon seuraavat seikat: i) vaikutukset rahoitusvakaudelle (laajalle levinnyt kriisi voi johtaa erilaiseen arviointitulokseen kuin yksittäinen kaatuminen), ii) vaikutukset pankin kriittisiin toimintoihin ja iii) tarve rajoittaa turvautumista poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen. Nykyisessä kehyksessä kriisinratkaisu voidaan valita vain, jos maksukyvyttömyysmenettely ei mahdollistaisi kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa jätetään kriisinratkaisuviranomaisille harkintavaltaa yleisen edun arvioinnin toteuttamisessa, mikä johtaa soveltamiseroihin sekä erilaisiin tulkintoihin, jotka eivät aina täysin vastaa lainsäädännön logiikkaa ja tarkoitusta. Joissakin tapauksissa, erityisesti pankkiunionissa, yleisen edun arviointia on sovellettu melko suppeasti.

Eroavaisuuksien minimoimiseksi ja yleisen edun arvioinnin eli kriisinratkaisun soveltamisalan laajentamiseksi tähän ehdotukseen sisältyy seuraavia lainsäädäntömuutoksia:

Kriisinratkaisutavoitteiden muuttaminen

Nykyinen kriittisten toimintojen määritelmä ei sisällä nimenomaista viittausta vaikutuksiin, joita niiden keskeytymisellä on reaalityönteeseen ja rahoitusvakautteen alueellisella tasolla. Tämän vuoksi on mahdollista tulkita, että toimintoja voidaan pitää kriittisinä vain silloin, kun niiden keskeytymisellä on kansallisen tason vaikutuksia. Eriävien tulkintojen välttämiseksi kriittisten toimintojen määritelmään lisätään viittaus sellaisten vaikutusten kansalliseen tai

²⁰ Unionin yleisen tuomioistuimen määräys 6.5.2019, ABLV Bank v. EKP, T-281/18, ECLI:EU:T:2019:296, 34–36 kohta, ja unionin tuomioistuimen tuomio 6.5.2021, ABLV Bank v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, ECLI:EU:C:2021:369, 62–71 kohta.

alueelliseen tasoon, joita näiden toimintojen keskeytymisen aiheuttamalla häiriöllä olisi reaalitalouteen tai rahoitusvakauteen (2 artiklan 1 kohdan 35 alakohta).

Kriisinratkaisutavoite, jonka mukaan turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on minimoitava, ei mahdollista erottelua kansallisten talousarviovarojen käytön ja toimialan rahoittamien turvaverkkojen (kansallisten kriisinratkaisurahastojen, yhteisen kriisinratkaisurahaston tai talletussuojajärjestelmien) käytön välillä. Siksi tätä kriisinratkaisutavoitetta muutetaan siten, että siihen sisällytetään erityinen viittaus jäsenvaltion talousarviosta myönnettävään tukeen sen osoittamiseksi, että toimialan rahoittamista turvaverkoista saatava rahoitus olisi asetettava etusijalle veronmaksajien varoilla tuettuun rahoitukseen nähden (31 artiklan 1 kohdan c alakohta). Tätä täydennetään muuttamalla yleisen edun arvioinnin menettelysääntöjä, joiden mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon kaikki poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki, jota kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle voidaan kohtuudella odottaa annettavan, ja verrattava sitä maksukyvyttömyysmenettelyssä annettavaan vaihtoehtoiseen tukeen. Jos maksukyvyttömyysmenettelyä koskevaan vaihtoehtoon odotetaan sisältyvän likvidaatiotukea, yleisen edun arvioinnin tulisi johtaa myönteiseen tulokseen (32 artiklan 5 kohdan toinen alakohta).

Tallettajien suojaamista koskevaa kriisinratkaisutavoitetta muutetaan sen selventämiseksi, että kriisinratkaisulla olisi pyrittävä suojaamaan tallettajia ja minimoimaan talletussuojajärjestelmille aiheutuvat tappiot. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun olisi oltava ensisijainen vaihtoehto, jos maksukyvyttömyysmenettely olisi talletussuojajärjestelmän kannalta kalliimpi valinta.

Kriisinratkaisun ja kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen vertailua koskevat menettelylliset muutokset

Nykyisen elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisten odotetaan valitsevan maksukyvyttömyysmenettelyn, paitsi jos kriisinratkaisu edistäisi paremmin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista. Nykyisen 32 artiklan 5 kohdan mukaisesti kriisinratkaisu voidaan valita vain, jos kriisinratkaisutavoitetta ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen likvidaatiolla. Jotta kriisinratkaisun soveltamisalaa voitaisiin laajentaa, 32 artiklan 5 kohdan ensimmäistä alakohtaa muutetaan sen selventämiseksi, että kansallinen maksukyvyttömyysmenettely olisi valittava ensisijaiseksi strategiaksi ainoastaan, jos sillä saavutetaan kehyksen tavoitteet paremmin kuin kriisinratkaisulla (eikä samassa määrin). Vaikka maksukyvyttömyysmenettely säilyy oletusvaihtoehtona, muutos lisää kriisinratkaisuviranomaisten todistustaakkaa sen suhteen, että niiden olisi osoitettava, että kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukaista. Yleisen edun arviointi säilyy kuitenkin edelleen kriisinratkaisuviranomaisen tapauskohtaisessa harkinnassa.

Talletussuojajärjestelmän käyttö kriisinratkaisussa

Nykyisen kriisinratkaisukehyksen peruseriaatteena on, että kriisinratkaisussa rahoitus olisi ensisijaisesti hankittava pankin sisäisistä resursseista (pääoma ja muut velat, mukaan lukien tietyt talletusluokat), joita käytetään sen tappioiden kattamiseen. Näitä voidaan täydentää ulkoisilla rahoituslähteillä, joita ovat 1) kriisinratkaisun rahoitusjärjestely – mutta vasta sen jälkeen, kun 8 prosenttia pankin pääomasta ja veloista on käytetty sen tappioiden kattamiseen – ja 2) talletussuojajärjestelmä – suojattujen tallettajien sijasta niiden tappioiden määrään asti, joita heille olisi aiheutunut (jos he olisivat voineet kärsiä tappioita kriisinratkaisussa). Tiettyjen pienempien ja keski suurten pankkien, erityisesti niiden, jotka rahoittavat toimintaansa pääasiassa talletuksilla, voi olla hyvin vaikea täyttää näitä vaatimuksia saadakseen toimialan rahoittamaa ulkopuolista rahoitusta ilman, että ne soveltavat velkojen

arvon alaskirjausta talletuksiin, jotka ylittävät talletussuojan tason, ja talletuksiin, jotka on suljettu talletussuojan ulkopuolelle. Tietyissä tapauksissa tappioiden kohdentaminen talletuksiin voi kuitenkin johtaa laajamittaiseen häiriöiden leviämiseen ja rahoitusalan epävakauteen, mikä lisää laajempien talletuspakojen riskiä, ja sillä voi näin myös olla vakavia haitallisia vaikutuksia reaalityöelämään.

Sen vuoksi 109 artiklaa muutetaan tiettyjen sellaisten näkökohtien selventämiseksi, jotka koskevat talletussuojajärjestelmän käyttöä kriisinratkaisussa, jotta voidaan varmistaa kriisinratkaisukehityksen parempi oikeasuhteisuus, tehostaa siirtovälineiden soveltamista markkinoilta poistuvien pienempien tai keskisuurten pankkien kriisinratkaisussa ja helpottaa talletussuojajärjestelmän toimia tällaisten välineiden tukemiseksi silloin, kun se on tarpeen tallettajille aiheutuvien tappioiden välttämiseksi. Peruserä, jonka mukaan pankkien sisäisen tappionkattamiskyvyn olisi pankkien vaikeuksissa aina oltava ensimmäinen puolustuslinja, sekä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn saatavuuden edellytykset säilytetään. Erityisesti 109 artiklassa selvennetään, että talletussuojajärjestelmää voidaan käyttää sellaisten siirtotapahtumien tukemiseen, joihin sisältyy suojattuja talletuksia ja tiettyin edellytyksin myös talletussuojan tason ylittäviä suojakelpoisia talletuksia ja talletussuojajärjestelmän takauksen piiriin kuulumattomia talletuksia. Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden olisi katettava ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettyjen talletusten arvon ja siirrettyjen varojen arvon välisen erotuksen osa tai koko erotus. Jos ostaja vaatii rahoitusosuuden suorittamista osana liiketoimea varmistukseksi pääomaneutraaliutensa ja säilyttääkseen ostajan pääomavaatimusten noudattamisen, myös talletussuojajärjestelmä voi suorittaa rahoitusosuuden tätä tarkoitusta varten.

Jotta vältettäisiin varojen kulumisen ja varmistettaisiin, että talletussuojajärjestelmällä on riittävät varat tehtäviensä hoitamiseen, talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuteen kriisinratkaisussa sovelletaan edelleen tiettyjä rajoja.

Toisaalta 109 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että talletussuojajärjestelmälle kriisinratkaisutoimesta mahdollisesti aiheutuvat tappiot eivät ylitä tappioita, jotka aiheutuisivat talletussuojajärjestelmälle maksukyvyttömyystilanteessa, jos se maksaisi suojatuille tallettajille korvauksia ja korvaisi heidän vaatimuksensa. Talletussuojajärjestelmä määrittää tämän määrän pienimmän kustannuksen testin perusteella talletussuojadirektiivissä vahvistettujen kriteerien ja menetelmien mukaisesti talletussuojajärjestelmän mahdollisen käytön osalta. Näitä samoja kriteerejä ja menetelmiä on myös käytettävä määrittäessä sitä kohtelua, jonka talletussuojajärjestelmä olisi saanut, jos laitos olisi aloittanut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn toteuttaessa 74 artiklan mukaista jälkiarvostusta sen arvioimiseksi, noudatetaanko periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, ja sen määrittämiseksi, onko talletussuojajärjestelmälle maksettava korvausta.

Toisaalta talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden määrä ei saa ylittää ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiön siirrettyjen kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varojen arvon vajetta verrattuna siirrettyjen talletusten ja sellaisten velkojen arvoon, joilla on maksukyvyttömyystilanteessa sama tai parempi etuoikeusasema kuin kyseisillä talletuksilla. Tällä pyritään varmistamaan, että talletussuojajärjestelmän rahoitusosuutta käytetään tarvittaessa ainoastaan tallettajien suojaamiseen eikä maksukyvyttömyystilanteessa talletuksia huonommassa etuoikeusasemassa olevien velkojen suojaamiseen.

Lisäksi 109 artiklan 1 kohdassa selvennetään, että talletussuojajärjestelmä voi osallistua kaikki talletukset kattavaan liiketoimeen ainoastaan, jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että talletussuojajärjestelmän tarjoaman talletussuojan tason ylittävät suojakelpoiset talletukset ja talletukset, jotka eivät kuulu talletussuojan piiriin, olisi suojattava tappioilta eikä niihin

voida soveltaa velan arvon alaskirjausta eikä niitä voida jättää kriisinratkaisun kohteena olevaan jäljelle jäävään laitokseen, joka likvidoidaan. Näin olisi erityisesti silloin, kun poissulkeminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriittisten toimintojen ja ydinliiketoiminta-alueiden jatkuvuuden säilyttämiseksi tai silloin, kun se on tarpeen, jotta vältetään laajamittainen häiriöiden leviäminen ja rahoitusalan epävakaus, jotka voisivat aiheuttaa vakavia häiriöitä unionin tai jäsenvaltion taloudelle. Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyt ovat tarvittaessa käytettävissä siirtostrategian täytäntöönpanemiseksi, 109 artiklan 2 b kohdassa säädetään, että kriisinratkaisun aikaiset talletussuojajärjestelmän rahoitusosuudet olisi otettava huomioon 8 prosentin velkojen ja omien varojen kokonaismäärää (TLOF) koskevan vaatimuksen laskemisessa pääsyn saamiseksi kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien ja velkojen velkojensa vähentämisen, alaskirjaamisen tai muuntamisen kautta suorittama rahoitusosuus on yhdessä talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden kanssa vähintään 8 prosenttia laitoksen kokonaisveloista, mukaan lukien omat varat, kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä rahoittaakseen kriisinratkaisutoimen, jonka on johdettava lähellä kaatumista olevan laitoksen poistumiseen markkinoilta. Sen varmistamiseksi, että MREL-vähimmäisvaatimus säilyy ensimmäisenä puolustuslinjana, ja tasapuolisten toimintaedellytysten säilyttämiseksi tämän olisi oltava mahdollista ainoastaan niiden laitosten osalta, joiden kriisinratkaisusuunnitelmassa tai konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa ei määrätä laitoksen asianmukaisesta likvidaatiosta kaatumisen tapauksessa, kun otetaan huomioon, että näiden laitosten MREL-vähimmäisvaatimus on asetettu tasolle, joka sisältää sekä tappioiden kattamisen että pääomapohjan vahvistamisen.

Talletussuojajärjestelmän varojen käytön, joka mahdollistaa pääsyn kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin, ei odoteta vaikuttavan laitosten kannustimiin noudattaen MREL-vähimmäisvaatimusta. Tämä johtuu siitä, että kannustimet MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamiseen sisältyvät kehyksen hallinnointiin. Kriisinratkaisuviranomaiset kalibroivat MREL-vähimmäisvaatimukset kaikille laitoksille, joilla on kriisinratkaisustrategia, mukaan lukien tarvittaessa pienemmät ja keskisuuret laitokset, voimassa olevien säännösten mukaisesti ja puuttuvat noudattamatta jättämiseen useilla toimenpiteillä. Lisäksi laitosten velvollisuus julkistaa MREL-vähimmäisvaatimuksensa ja kapasiteettinsa, joita aletaan soveltaa vuonna 2024 (kuten nykyisissä säännöissä säädetään), vahvistaa markkinakuria ja sääntöjen noudattamista. Tämän lisäksi talletussuojajärjestelmän käyttö kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn pääsyn helpottamiseksi on mahdollista ainoastaan siirtostrategioissa, joihin liittyy markkinoilta poistuminen, ja tapauskohtaisesti, jos kriisinratkaisuviranomaiset pitävät sitä perusteltuna. Koska kaatunut laitos poistuu markkinoilta kriisinratkaisun jälkeen, jos käytetään talletussuojajärjestelmän varoja, tämä mekanismi tosiasiaa estää MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointiin tai talletussuojajärjestelmän varojen käyttöön liittyvät edut verrattuna muihin laitoksiin, jotka jatkaisivat toimintaansa uudelleenjärjestelyn jälkeen. Tärkeää on se, että moraalikato on olemassa sen vuoksi, että maksukyvyttömyystilanteessa on mahdollista saada tukea kriisinratkaisun ulkopuolella julkisten varojen muodossa. Uudistuksella pyritään ehkäisemään veronmaksajien rahojen käyttöä sallimalla kriisinratkaisun uskottavampi soveltaminen käyttämällä talletussuojajärjestelmää erityisissä tapauksissa, mikä voi vaikuttaa markkinoiden ennakko-odotuksiin siten, että markkinakuri paranee ja moraalikadon riski pienenee. Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden käyttö 8 prosentin TLOF-kynnysarvon täyttämiseksi, jotta kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä voidaan käyttää, on rajoitettu niihin laitoksiin, joille on asetettu MREL-vähimmäisvaatimus (eli laitoksiin ja yhteisöihin, joita ei ole määritetty likvidaatioyhteisöiksi), ja se sisältää sekä tappioiden kattamiseen että pääomapohjan vahvistamiseen liittyvät osatekijät, kun otetaan

huomioon, että asianomaisessa kriisinratkaisusuunnitelmassa tai konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa ei edellytetä niiden likvidaatiota kaatumisen tapauksessa.

Tallettajien parempi etuoikeusasema

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 108 artiklan 1 kohdan nykyisen sanamuodon mukaisesti saamisen hierarkiassa tallettajien parempi etuoikeusasema on kolmitasoinen. Siinä säädetään, että suojatuilla talletuksilla ja talletussuojajärjestelmän saamisilla on oltava kunkin jäsenvaltion maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa velkojien ensisijaisuusjärjestyksessä niin kutsuttu erityinen etuoikeusasema suhteessa etuoikeutettuihin suojaamattomiin talletuksiin (osa, joka ylittää luonnollisten henkilöiden ja pk-yritysten suojakelpoisten talletusten 100 000 euron talletussuojan tason). Jälkimmäisten on oltava paremmassa etuoikeusasemassa tavallisten vakuudettomien velkojien saamisiin nähden.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei tällä hetkellä säädetä jäljelle jäävien talletusten eli suojaamattomien etuoikeudettomien talletusten (eli muiden kuin pk-yritysten yritystalletukset, jotka ylittävät 100 000 euron talletussuojan tason) ja talletussuojan ulkopuolisten talletusten (joihin nykyisen kehyksen mukaisesti kuuluvat viranomaisten, finanssialan yhteisöjen ja eläkerahastojen talletukset) ensisijaisuusjärjestyksestä. Useimmissa jäsenvaltioissa suojaamattomat etuoikeudettomat talletukset rinnastetaan etuoikeusasemaltaan maksukyvyttömyystilanteessa tavallisiin vakuudettomiin saamisiin, mukaan lukien etuoikeutetut velkainstrumentit, joihin voidaan soveltaa MREL-vähimmäisvaatimusta (jäljempänä olevan kaavion osa A), kun taas vähemmistöissä jäsenvaltioita ne ovat jo paremmassa etuoikeusasemassa kuin tavalliset vakuudettomat saamiset (jäljempänä olevan kaavion osa B).

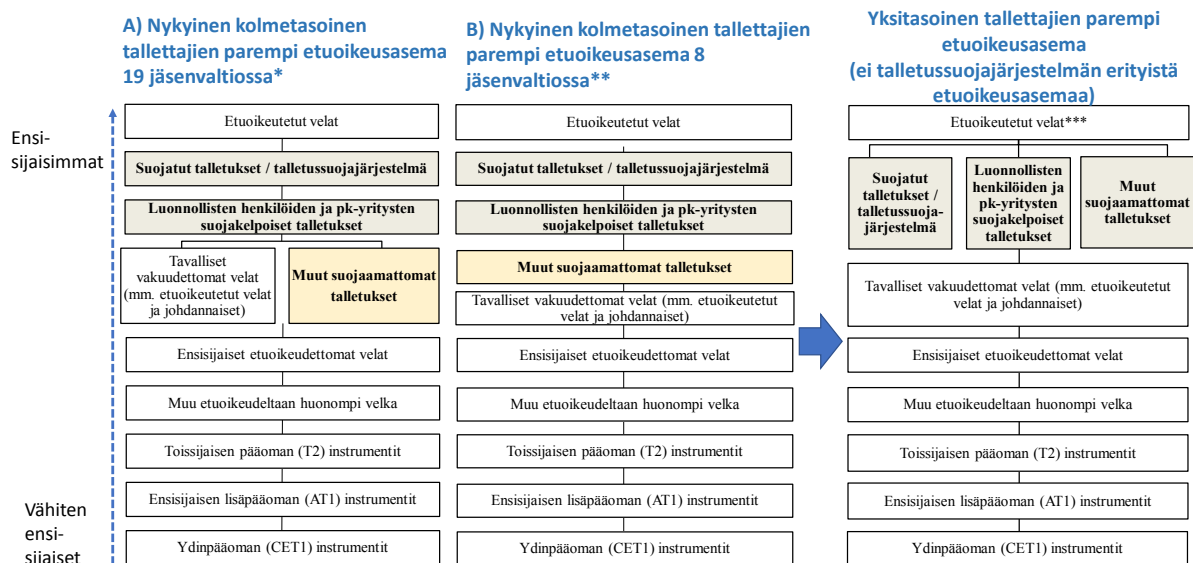
Talletussuojajärjestelmän erityinen etuoikeusasema nykyisessä kehyksessä (eli sen etuoikeusasema suojaamattomien tallettajien saamisen yläpuolella) vaikuttaa pienimmän kustannuksen testin tuloksiin siten, että talletussuojajärjestelmän varoja ei voida lähes koskaan käyttää maksukyvyttömyystilanteessa toteutettavan suojattujen talletusten takaisinmaksun ulkopuolella, sillä talletussuojajärjestelmä odottaisi, että suojattujen talletusten korvaamiseen käytetyt varat saataisiin takaisin täysimääräisesti tai hyvin suuressa määrin.

Toisaalta se, että joissakin jäsenvaltioissa ei ole yleistä tallettajien parempaa etuoikeusasemaa (eli kaikkien talletusten asettamista tavallisten vakuudettomien saamisen edelle), luo epätasapuoiset toimintaedellytykset ja mahdollisia esteitä kriisinratkaisulle rajatylittävissä yhteyksissä ja saattaa johtaa siihen, että periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, rikotaan, kun rahoitusvakauden säilyttämiseen liittyvistä syistä on tarpeen sulkea suojaamattomat talletukset tappioiden kantamisen ulkopuolelle.

Jotta helpotettaisiin talletussuojajärjestelmän käyttöä kriisinratkaisussa pienimmän kustannuksen testiä koskevan suojatoimen mukaisesti silloin, kun se on tarpeen rahoitusvakauden säilyttämiseksi ja tallettajien suojelemiseksi, ja poistettaisiin kriisinratkaisun esteitä, 108 artiklan 1 kohtaa muutetaan siten, että siinä otetaan käyttöön yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema, jossa on yksiportainen ensisijaisuusjärjestys. Tämä saavutettaisiin kahdella muutoksella. Ensinnäkin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä edellytetty jäsenvaltioiden maksukyvyttömyyslainsäädännön mukainen oikeudellinen etusija tavallisiin vakuudettomiin saamisiin nähden laajennetaan koskemaan kaikkia talletuksia. Tämä merkitsee sitä, että kaikki talletukset, mukaan lukien suurten yritysten suojakelpoiset talletukset ja talletussuojan ulkopuoliset talletukset, ovat tavallisia vakuudettomia saamia paremmassa asemassa. Toiseksi eri talletusluokkien välinen suhteellinen ensisijaisuusjärjestys korvataan yksitasoisella tallettajien paremmalla

etuoikeusasemalla, jossa talletussuojajärjestelmällä tai suojatuilla talletuksilla ei enää ole erityistä etuoikeusasemaa ja jossa kaikki talletukset ovat tasavertaisessa etuoikeusasemassa (eli samalla tasolla keskenään) ja tavallisten vakuudettomien saamisten yläpuolella.

Tyylitelty esitys velkojen hierarkiasta maksukyvyttömyystilanteessa nykyisessä järjestelmässä (kolmitasoinen tallettajien parempi etuoikeusasema) ja ehdotetussa uudistuksessa (yksitasoinen tallettajien parempi etuoikeusasema)



Lähde: komission henkilöstö.

Kuten vaikutustenarvioinnista käy ilmi, yksitasoinen tallettajien parempi etuoikeusasema ei heikentäisi suojattujen tallettajien nykyistä suojaa, sillä suojatut tallettajat on aina vakuutettu talletussuojadirektiivin nojalla siltä varalta, että heidän tilinsä eivät ole käytettävissä, ja heidät on pakollisesti suljettu tappioiden kantamisen ulkopuolelle kriisinratkaisutilanteessa (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 44 artiklan 2 kohta). Talletussuojajärjestelmän saamisten parempi etuoikeusasema suojaa sen sijaan pankkialaa, joka maksaa rahoitusosuuksia talletussuojajärjestelmälle. Pankkialan itsensä näkökulmasta talletussuojajärjestelmän parempi etuoikeusasema ei kuitenkaan välttämättä johda siihen, että talletussuojajärjestelmää olisi täytettävä harvemmin, sillä paremman etuoikeusaseman seurauksena talletussuojajärjestelmän varoja käytettäisiin useammin korvausten maksamiseen kuin siirtostrategioihin kriisinratkaisussa. Tämä johtuu siitä, että korvausten maksaminen edellyttää talletussuojajärjestelmän käytettävissä olevien varojen käyttämistä suojattujen talletusten bruttomäärän kattamiseen, ja takaisinmaksamisen ja elpymisen välillä on toisinaan pitkissä maksukyvyttömyysmenettelyissä viive, minkä lisäksi varojen franchise-arvo laskee.

Mitä tulee väitteeseen talletussuojajärjestelmän varojen käytön kustannustehokkuudesta kriisinratkaisussa verrattuna suojattujen talletusten takaisinmaksusta maksukyvyttömyystilanteessa aiheutuviin kustannuksiin, vaikutustenarvioinnissa²¹ mainittu empiirinen näyttö osoittaa, että suojattujen talletusten takaisinmaksu voi nopeasti kuluttaa talletussuojajärjestelmän rahoitusvarat loppuun (jopa silloin, kun ne on kokonaan täytetty) tai että joissakin tapauksissa talletussuojajärjestelmän rahoitusvarat eivät kestä korvausten maksamista silloin, kun suojattujen talletusten määrä on merkittävä. Tältä osin kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevan kehyksen uudelleentarkastelun tavoitteena on mahdollistaa halvemmat ja kustannustehokkaammat vaihtoehtoiset talletussuojajärjestelmän käyttötavat

²¹ EKP (lokakuu 2022), [Protecting depositors and saving money – Why deposit guarantee schemes in the EU should be able to support transfers of assets and liabilities when a bank fails.](#)

kriisinratkaisussa verrattuna talletussuojajärjestelmän maksukyvyttömyystilanteessa maksettavista korvauksista aiheutuviin kustannuksiin, jotta voidaan tukea varojen ja velkojen (mukaan lukien talletukset) siirtoa ja sen jälkeistä markkinoilta poistumista. Kattava analyysi on saatavilla vaikutustenarvioinnissa (mukaan lukien EPV:n vastaus komission lokakuussa 2021 esittämään lausuntopyyntöön).

Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntämisen edellytykset

Sen varmistamiseksi, että poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen muodossa myönnettäviä julkisia varoja ei käytetä sellaisten laitosten tai yhteisöjen tukemiseen, jotka eivät ole taloudellisesti elinkelpoisia, on tarpeen säätää tiukoista ehdoista, jotka koskevat sitä, milloin tällaista tukea voidaan myöntää ja missä muodossa. Nykyisissä säännöissä säädetään tietyistä rajoituksista, mutta nämä rajoitukset eivät ole riittävän täsmällisiä. Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntäminen kriisinratkaisun ulkopuolella olisi rajoitettava tapauksiin, joissa on kyse ennalta varautuvasta pääomapohjan vahvistamisesta, talletussuojajärjestelmien ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä, joilla pyritään säilyttämään luottolaitosten taloudellinen vakaus ja pitkän aikavälin elinkelpoisuus, talletussuojajärjestelmien toimenpiteistä, joilla pyritään pitämään talletukset tallettajien saatavilla, tai muista likvidaatiomenettelyjen yhteydessä myönnettävistä tukimuodoista. Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntäminen muissa kriisinratkaisun ulkopuolisissa tilanteissa ei saisi olla sallittua. Jos tukea kuitenkin myönnetään, tukea saavan laitoksen tai yhteisön on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

Ennalta varautuva pääomapohjan vahvistaminen

Erityistä huomiota on kiinnitettävä poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen, joka myönnetään ennalta varautuvan pääomapohjan vahvistamisen muodossa. Siksi on tarpeen selkeyttää kriisinratkaisun ulkopuolella toteutettavien, asianomaisen yhteisön pääomapohjan vahvistamiseen tähtäävien varotoimenpiteiden sallitut muodot. Myönnettyjen toimenpiteiden olisi oltava luonteeltaan väliaikaisia, koska niillä on tarkoitus puuttua ulkoisten häiriöiden haitallisiin vaikutuksiin, eikä niitä saa käyttää kompensoimaan sisäisiä heikkouksia, jotka liittyvät esimerkiksi vanhentuneeseen liiketoimintamalliin. Eräpäivättömien instrumenttien, kuten ydinpääoman (CET1), käytön olisi oltava poikkeuksellista ja mahdollista vain, jos muut pääomainstrumentit eivät olisi riittäviä. Tällainen muutos on tarpeen sen varmistamiseksi, että tuki on luonteeltaan väliaikaista. Tarvitaan myös tiukempia ja täsmällisempiä vaatimuksia, jotka koskevat varotoimenpiteiden keston ja irtautumisstrategian määrittämistä etukäteen. Tukea saavan yhteisön olisi oltava toimenpiteiden soveltamisen ajankohtana maksukykyinen, joten toimivaltaisen viranomaisen olisi arvioitava, ettei yhteisö ole rikkonut sovellettavia pääomavaatimuksia eikä todennäköisesti tule rikkomaan niitä seuraavien 12 kuukauden aikana. Jos tuen myöntämisen edellytyksiä ei noudateta, tukea saavan yhteisön on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

32 b artikla ja markkinoilta poistuminen

Riippumatta kriisinratkaisun soveltamisalan mahdollisesta laajentamisesta joidenkin EU:n pankkien kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukaista. Tällaisissa tapauksissa pankit olisi likvidoitava kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Sovellettavat kansalliset säännöt ovat hyvin erilaisia eri EU:n jäsenvaltioissa sekä niiden edellytysten osalta, jotka johtavat menettelyn aloittamiseen, että itse menettelyn rakenteen osalta. Joissakin jäsenvaltioissa pankki joutuisi tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, toisissa taas pankkeja varten on erityinen maksukyvyttömyys- tai likvidaatiojärjestelmä tai käytettävissä on useita menettelyjä, jotka eivät välttämättä kaikissa tapauksissa johda pankin poistumiseen markkinoilta. Kansallisen maksukyvyttömyysmenettelyn käynnistäviä tekijöitä ei myöskään aina ole yhdenmukaistettu sen kanssa, miten pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin

mukaisesti määritetään, onko kyse lähellä kaatumista olevasta tai todennäköisesti kaatuvasta laitoksesta. Tämä voi aiheuttaa epävarmuutta siitä, voidaanko maksukyvyttömyysmenettely aloittaa (niin kutsutut limbotilanteet) tai johtaako menettely selkeään lopputulokseen markkinoilta poistumisen varmistamisen osalta.

Tällaisten tilanteiden ratkaisemiseksi vuoden 2019 pankkipaketissa otettiin käyttöön 32 b artikla, jossa edellytetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että lähellä kaatumista olevat pankit, joita ei pureta kielteisen yleisen edun arvioinnin vuoksi, likvidoidaan asianmukaisesti sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Tämän säännöksen täytäntöönpano kansallisissa oikeudellisissa kehyksissä ei kuitenkaan riitä poistamaan kaikkia jäännösriskkejä, joiden mukaan lähellä kaatumista olevat laitokset eivät poistu markkinoilta. Erityisesti on edelleen epävarmuutta siitä, mitä menettelyä näissä tapauksissa olisi sovellettava, ja erityisesti siitä, olisiko sovellettava vain tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä vai voitaisiinko soveltaa myös muita kansallisia menettelyjä.

Sen vuoksi 32 b artiklaa muutetaan eri jäsenvaltioissa vallitsevan epäjohtonmukaisuuden ja epävarmuuden poistamiseksi, jotta voidaan parantaa kehystä ja selkeyttä ja varmistaa, että sovellettavat kansalliset menettelyt johtavat pankin poistumiseen markkinoilta kohtuullisessa ajassa. Muutoksilla ei pyritä yhdenmukaistamaan kansallisia maksukyvyttömyyssääntöjä eivätkä ne johda niiden yhdenmukaistamiseen, ja kansallisella tasolla säilytetään liikkumavara sen suhteen, miten markkinoilta poistumisen olisi tapahduttava (eli tapahtuuko poistuminen myynnin kautta vai muulla tavoin).

Tässä yhteydessä ehdotetaan myös, että pankin toimiluvan peruuttamisen asemaa vahvistettaisiin entisestään, kun pankin katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan eikä siitä seuraa kriisinratkaisua. Direktiivin uudella 32 b artiklan 3 kohdalla annetaan valvontaviranomaiselle valtuudet peruuttaa toimilupa yksinomaan sen perusteella, että on todettu, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, mikä puolestaan on riittävä edellytys sille, että asianomaiset kansalliset hallinto- tai oikeusviranomaiset voivat viipymättä aloittaa sovellettavan kansallisen likvidaatiomenettelyn.

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen (MREL) liittyvät muutokset

MREL-vähimmäisvaatimus siirtostrategioita varten

Osana kriisinratkaisusuunnittelua kriisinratkaisuviranomaiset määrittelevät ensisijaiset ja vaihtoehtoiset kriisinratkaisustrategiat ja valmistelevat asiaankuuluvien välineiden soveltamista niiden tehokkaan toteuttamisen varmistamiseksi. Suurille ja monitahoisille laitoksille toiminnan jatkamistarkoituksessa tehtävän velkojen arvon alaskirjauksen odotetaan yleensä olevan ensisijainen kriisinratkaisuväline, joka tarkoittaa omien varojen ja hyväksyttävien velkojen arvon alaskirjausta ja muuntamista tappioiden kattamiseksi ja kriisinratkaisusta nousevan pankin pääomapohjan vahvistamiseksi.

Samanaikaisesti tietyt pienemmät ja keskisuuret laitokset, joiden liiketoimintamallit perustuvat pääasiassa oman pääoman ja talletusten kautta tapahtuvaan rahoitukseen, voisivat käyttää siirtovälinestrategioita, joihin kuuluvat liiketoiminnan myyminen osittain tai kokonaan ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, järjestämättömien saamisten siirtäminen erilliselle varainhoitoyhtiölle ja markkinoilta poistuminen.

Kuten nykyisessä kehyksessä jo säädetään, MREL-vähimmäisvaatimuksen tason olisi vastattava ensisijaista kriisinratkaisustrategiaa. Nykyisessä 45 c artiklassa keskitytään MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointiin velan arvon alentamisstrategioita varten (tappioiden kattamisen ja pääomapohjan vahvistamisen edellyttämä määrä ja yksityiskohtaiset säännöt siitä, miten kumpakin olisi mukautettava, sekä etuoikeusasemaa koskevat vaatimukset, joilla

pyritään pääasiassa varmistamaan, että 8 prosentin TLOF-vaatimusta noudatetaan). Vaikka nykyisessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä annetaan mahdollisuus käyttää myös muita kriisinratkaisuvälineitä kuin velan arvon alentamista, siinä ei säännellä yksityiskohtaisesti MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointia siirtostrategioita varten. Käytännössä tämä johtaa oikeudelliseen epävarmuuteen ja siihen, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat erilaisia menetelmiä määrittäessään MREL-vähimmäisvaatimusta tällaisia strategioita varten.

Sen vuoksi on tarpeen luoda selkeämpi oikeusperusta, jonka perusteella siirtostrategioita varten toteutettava MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointi voidaan erottaa velan arvon alentamista varten toteutettavasta kalibroinnista, myös oikeasuhteisuuden ja johdonmukaisen soveltamisen vuoksi. Tältä osin ja ottaen huomioon myös kriisinratkaisuviranomaisten nykyiset käytännöt lisätään uusi 45 c artikla, jossa säädetään periaatteista, jotka olisi otettava huomioon kalibroitaessa MREL-vähimmäisvaatimus siirtostrategioita varten – koko, liiketoimintamalli, riskiprofiili, siirrettävyyssanalyysi, markkinoitavuus, se, onko strategia varojen siirto vai osakekauppa, sekä erillisen varainhoitoyhtiön täydentävä käyttö sellaisten varojen osalta, joita ei voida siirtää.

Muutoksilla vahvistetaan periaatetta, jonka mukaan MREL-vähimmäisvaatimuksen olisi säilyttävä ensimmäisenä ja tärkeimpänä puolustuslinjan kaikissa pankeissa, myös niissä, joihin sovelletaan siirtostrategiaa ja jotka poistuvat markkinoilta, jotta varmistetaan, että osakkeenomistajat ja velkojat kattavat tappiot mahdollisimman suurelta osin.

Yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioiminen, kun tietyt voitonjaot ja muut jaot kielletään

Jotta voidaan korjata nykyisen kehyksen oikeudellisessa selkeydessä oleva puute, joka koskee kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksia kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot siinä tapauksessa, että yhteisö ei MREL-vähimmäisvaatimuksen lisäksi täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, ja erityisesti jos yhteisöön ei sovelleta yhteenlaskettua puskurivaatimusta (direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklan nojalla) samalla perusteella kuin MREL-vähimmäisvaatimusta, 16 a artiklaan lisätään uusi 7 kohta, jossa selvennetään, että valtuuksia kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot olisi sovellettava 45 c artiklan 4 kohdan mukaisesta delegoidusta säädöksestä johtuvan yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioinnin perusteella. Kyseisessä säädöksessä täsmennetään menetelmä, jota kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioimiseksi tällaisissa olosuhteissa.

De minimis -poikkeus tietyistä MREL-vähimmäisvaatimuksista

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien sääntöjen mukaisesti vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdan iii alakohdassa tarkoitetut rakenteellisesti huonommassa etuoikeusasemassa olevat velat sisältyvät pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklassa käytetyn 'etuoikeusasemaltaan huonompien hyväksyttävien instrumenttien' määritelmään. Kuitenkin velat, jotka voidaan hyväksyä vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohdassa säädetyn de minimis -poikkeuksen nojalla, eivät ole pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukaisia etuoikeusasemaltaan huonompia hyväksyttäviä instrumentteja, sillä vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohta on nimenomaisesti suljettu pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 71 b alakohdan määritelmän ulkopuolelle.

Tämän epäjohdonmukaisuuden korjaamiseksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklaan lisätään uusi kohta, jonka nojalla kriisinratkaisuviranomaiset voivat sallia, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt noudattavat etuoikeusasemaa koskevia MREL-vähimmäisvaatimuksia käyttämällä etuoikeutettuja velkoja, kun vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohdan edellytykset täyttyvät.

Jotta varmistetaan yhdenmukaisuus TLAC-kehiksen kanssa, de minimis -poikkeuksesta hyötyvien kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen etuoikeusasemaa koskevaa MREL-vähimmäisvaatimusta ei saa mukauttaa alaspäin määrällä, joka vastaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 b artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaista kokonaistappionkattamiskykyä koskevaa 3,5 prosentin osuutta kokonaisriskin määrästä.

Ehdolliset velat

Ehdotuksessa esitetään myös selvennyksiä, jotka koskevat ehdollisten velkojen ja varausten asemaa kriisinratkaisun suunnittelua ja toteuttamista varten. Muutoksissa otetaan huomioon kansainvälisiä tilinpäätösstandardeja antavan elimen International Accounting Standards Boardin (IASB) kansainvälinen tilinpäätösstandardi (IFRS) 37 ”Varaukset, ehdolliset velat ja ehdolliset varat” ja otetaan käyttöön viittaukset i) varauksiin (velat, joiden ajankohta tai määrä on epävarma) ja ii) ehdollisiin velkoihin (mahdolliset velvoitteet, jotka riippuvat siitä, toteutuuko jokin epävarma tapahtuma tulevaisuudessa, tai nykyiset velvoitteet, joiden maksaminen ei ole todennäköistä tai joiden määrää ei voida mitata luotettavasti). Nämä kaksi luokkaa eroavat toisistaan sen perusteella, kuinka todennäköistä on, että maksu joudutaan suorittamaan, ja varauksia olisi käsiteltävä velkoina, kun taas ehdollisia velkoja ei käsiteltäisi velkoina. Kriisinratkaisun näkökulmasta tämä tarkoittaa sitä, että kirjattujen varausten pitäisi periaatteessa olla alentamiskelpoisia, kun taas ehdollisten velkojen arvon alaskirjaus on epätodennäköistä niiden epävarman luonteen vuoksi.

Rahoitusosuudet ja peruuttamattomat maksusitoumukset

Jotta voidaan ottaa huomioon kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen kokoamisen alkuvaiheen päätyminen ja sitä seuraava säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrän väheneminen, 102 ja 104 artiklaan tehdään teknisiä muutoksia, jotta jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien enimmäismäärä voidaan irrottaa säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrästä, jolloin vältetään jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien kohtuuttoman alhainen yläraja, ja jotta säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien keräämistä voidaan lykätä, jos vuotuisen keruun kustannukset eivät ole oikeassa suhteessa kerättävään määrään nähden. Peruuttamattomien maksusitoumusten käsittelyä selkeytetään myös 103 artiklassa sekä niiden käytön osalta kriisinratkaisussa että sen menettelyn osalta, jota on noudatettava, jos laitos tai yhteisö lakkaa olemasta velvollinen maksamaan rahoitusosuuksia.

Jotta voitaisiin lisätä läpinäkyvyyttä ja varmuutta siitä, mikä on peruuttamattomien maksusitoumusten osuus kerättävien etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä, selvennetään lisäksi, että kriisinratkaisuviranomaisten olisi määritettävä kyseinen osuus sovellettavissa rajoissa vuosittain.

EPV:lle annettavat valtuudet

Kriisinratkaisuviranomaiset ovat viime vuosina kehittäneet ja panneet täytäntöön laajan joukon politiikoita parantaakseen pankkien purkamismahdollisuuksia ja varmistaakseen riittävän valmistautumisen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien täytäntöönpanoon kriisinratkaisutilanteessa. EPV on kehittänyt yhteisiä standardeja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin säännöksiin täydentämiseksi ja viranomaisten käytäntöjen yhdenmukaistamiseksi kaikkialla unionissa.

Sen varmistamiseksi, että sovellettavat standardit pysyvät tarkoituksenmukaisina ja että tarvittaessa hyväksytään uusia standardeja, EPV:lle annetaan uusia tehtäviä ja vastuita, jotka liittyvät nykyisistä käytännöistä raportointiin, lähentymisen tukemiseen ja toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten hyvän valmiustason edistämiseen. EPV:lle

annetaan uudet toimeksiannot seurata kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamia toimia, joilla varmistetaan kehyksen tehokas täytäntöönpano, ja arvioida mahdollisia jäsenvaltioiden välisiä eroja purkamismahdollisuuksien arvioinneissa ja kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttöönotossa. Lisäksi EPV:lle annetaan uusi tehtävä toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten lähentymisen ja tietojenvaihdon edistämiseksi koordinoimalla unionin laajuisia menettelyjä kehyksen soveltamisen testaamiseksi elvytys- ja kriisinratkaisutoimissa.

Kun otetaan huomioon, että jäsenvaltioilla on 44 a artiklan mukaisesti käytettävissään useita kansallisia vaihtoehtoja, EPV:tä myös pyydetään raportoimaan kyseisen artiklan soveltamisesta, vertailemaan sen täytäntöönpanoa jäsenvaltioissa ja analysoimaan mahdollisten erojen vaikutusta rajatylittäviin toimiin.

Koska laitoksilta ja yhteisöiltä voidaan vaatia sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen noudattamista joko laitos- tai yhteisökohtaisesti tai konsolidoinnin perusteella, käytäntö on osoittanut, että joissakin tilanteissa vakavaraisuusdirektiivissä säädettyjä omia varoja koskevia lisävaatimuksia ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta ei aseteta samalla perusteella kuin sisäistä MREL-vähimmäisvaatimusta. Tästä syystä nykyisiä teknisiä sääntelystandardeja, jotka koskevat omien varojen lisävaatimusten ja yhteenlasketun puskurivaatimuksen arviointia ja jotka on hyväksytty komission delegoidulla asetuksella (EU) 2021/1118²², olisi laajennettava siten, että ne kattavat kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen lisäksi myös sellaiset yhteisöt, joita ei ole määritetty kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi. EPV:n 45 c artiklan 4 kohdassa säädettyä toimeksiantoa muutetaan vastaavasti.

Muut säännökset

Jotta vähennettäisiin laitoksille aiheutuvaa hallinnollista taakkaa elvytys suunnitelmien vuosittaisesta päivittämisvelvoitteesta, 5 artiklan 2 kohtaan lisätään kolmas alakohta, jossa säädetään, että valvontaviranomaisilla on harkintavalta luopua vaatimuksesta päivittää tietyt suunnitelman osat tiettyä jaksoa varten, jos laitoksen oikeudellisessa tai organisatorisessa rakenteessa, liiketoiminnassa tai rahoitustilanteessa ei tapahdu muutoksia.

Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nykyisen tekstin mukaisesti elvytys suunnitelmissa ei saa olettaa poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen saatavuutta tai vastaanottamista. Asetuksen 5 artiklan 3 kohdan sääntöä täydennetään siten, että siinä säädetään, että julkisen rahoitustuen lisäksi elvytys suunnitelmissa ei saa olettaa keskuspankin hätärahoituksena antaman maksuvalmiusavun tai keskuspankin epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin antaman maksuvalmiusavun saatavuutta tai vastaanottamista.

Kriisinratkaisuviranomaisten on yksilöitävä kunkin konserniyhteisön osalta toteutettavat toimenpiteet, kun se laatii konsernin kriisinratkaisusuunnitelmia. Tämän työn intensiteetti ja yksityiskohtaisuus sellaisten tytäryritysten osalta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, voi vaihdella asianomaisten laitosten ja yhteisöjen koon ja riskiprofiilin, kriittisten toimintojen olemassaolon ja konsernin kriisinratkaisustrategian mukaan. Pankkien

²² Komission delegoitu asetukset (EU) 2021/1118, annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla (EUVL L 241, 8.7.2021, s. 1).

elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä muutetaan siten lisäämällä 12 artiklan 1 kohtaan uusi alakohta, jossa annetaan kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisuus tarvittaessa noudattaa yksinkertaistettua lähestymistapaa tätä tehtävää hoitaessaan.

Selvennykset 44 artiklan 7 kohtaan

Direktiivin 44 artiklan 7 kohdan nykyinen säännös on epäselvä sen suhteen, mitkä ovat kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen ja vaihtoehtoisten rahoituslähteiden käyttöedellytykset ja -järjestys sen jälkeen, kun alkurahoituksen määrä, joka ei ylitä 5 prosentin TLOF-rajaa, on saavutettu ja kun kaikki vakuudettomat, etuoikeudettomat velat, jotka eivät ole suojakelpoisia talletuksia, on kokonaan alaskirjattu tai muunneltu. Sen vuoksi 44 artiklan 7 kohtaa muutetaan oikeudellisen selkeyden ja joustavuuden lisäämiseksi, jotta kriisinratkaisurahastoa voidaan käyttää myös, kun 5 prosentin TLOF-rajaa on saavutettu.

Kriisinratkaisukollegiot

Jotta varmistetaan yhdenmukaisuus direktiivin (EU) 2013/36 51 artiklan 3 kohdan kanssa, jossa säädetään, että sellaista laitosta valvovien toimivaltaisten viranomaisten, jolla on merkittäviä sivuliikkeitä muissa jäsenvaltioissa, on perustettava valvontakollegio kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion valvontaviranomaisten välisen yhteistyön ja tietojenvaihdon helpottamiseksi, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 88 artiklaan lisätään uusi 6 a kohta, jossa säädetään kriisinratkaisukollegioiden perustamisesta tällaisissa tapauksissa kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisten välisen yhteistyön ja tietojenvaihdon helpottamiseksi.

Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen saamisten asema

Direktiivin 37 artiklan 7 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisun rahoitusjärjestely voi etuoikeutettuna velkojana saada kriisinratkaisun kohteena olevalta laitokselta korvauksen kaikista kohtuullisista kustannuksista, jotka ovat asianmukaisesti aiheutuneet kriisinratkaisuvälineiden tai -valtuuksien käytöstä. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei kuitenkaan ole täsmennetty kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn asemaa muihin etuoikeutettuihin velkoihin nähden. Direktiivin 108 artiklaan lisättävässä uudessa 9 kohdassa selvennetään, että kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn saamisten olisi oltava ensisijaisuusjärjestyksessä tallettajien ja talletussuojajärjestelmien saamisten yläpuolella.

Lisäksi kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä voidaan käyttää kriisinratkaisussa 101 artiklassa määritettyihin tarkoituksiin. Toistaiseksi pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ei ole täsmennetty, synnyttääkö tällainen käyttö saamisen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn hyväksi, ja jos synnyttää, mikä on tällaisen saamisen maksukyvyttömyysluokka. Asetuksen 108 artiklaan lisätään uusi 8 kohta, jossa täsmennetään, että jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen toiminta siirretään osittain omaisuudenhoitoyhtiölle tai yksityiselle ostajalle kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn tuella, sen hyväksi olisi synnyttävä saaminen jäljelle jäävää yhteisöä vastaan. Tällaisen saamisen olemassaoloa olisi arvioitava tapauskohtaisesti ottaen huomioon kriisinratkaisustrategia ja tapa, jolla kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä on tosiasiallisesti käytetty, mutta sen olisi kuitenkin liityttävä tilanteeseen, jossa tappioiden kattamiseen on käytetty kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä velkojien sijasta, kuten silloin, kun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä käytetään vastaanottajalle siirrettyjen varojen ja velkojen takaamiseen taikka siirrettyjen varojen ja velkojen välisen erotuksen kattamiseen.

Jos kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä käytetään tukemaan velkojen arvon alaskirjauksen käyttöä ensisijaisena kriisinratkaisustrategiana (43 artiklan 2 kohdan a alakohta) tiettyjen velkojen velkojen alaskirjauksen ja muuntamisen sijasta, tämä ei saisi synnyttää saamista kriisinratkaisun kohteena olevalta laitokselta, sillä se poistaisi kriisinratkaisun

rahoitusjärjestelyn rahoitusosuuden tarkoituksen. Lisäksi korvaukset, joita maksetaan sen periaatteen rikkomisen vuoksi, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, eivät myöskään saisi synnyttää saamista kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn hyväksi.

Tietojenvaihto

Direktiivin 128 artiklaa muutetaan, jotta yhteinen kriisinratkaisuneuvosto, EKP ja muut Euroopan keskuspankkijärjestelmän jäsenet, EPV, kriisinratkaisuviranomaiset ja toimivaltaiset viranomaiset voivat toimittaa komissiolle kaikki tiedot, joita se tarvitsee politiikan kehittämiseen liittyvien tehtäviensä hoitamiseksi.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI**direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden, kriisinratkaisuedellytysten ja kriisinratkaisutoimien rahoituksen osalta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon²³,ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon²⁴,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Luottolaitoksia ja sijoituspalveluyrityksiä, jäljempänä 'laitokset', koskeva unionin kriisinratkaisukehys luotiin vuosien 2008–2009 maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen ja finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän kansainvälisellä tasolla hyväksymien finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöiden²⁵ mukaisesti. Unionin kriisinratkaisukehys koostuu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivistä 2014/59/EU²⁶ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksesta (EU) N:o 806/2014²⁷. Molempia säädöksiä sovelletaan unioniin sijoittautuneisiin laitoksiin ja kyseisen direktiivin tai kyseisen asetuksen soveltamisalaan kuuluviin muihin yhteisöihin, jäljempänä 'yhteisöt'. Unionin kriisinratkaisukehysten tavoitteena on laitosten ja yhteisöjen kaatumisten asianmukainen hoitaminen säilyttämällä

²³ EUVL C , , s. .²⁴ EUVL C , , s. .²⁵ Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä, "Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions" (finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät), 15. lokakuuta 2014.²⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehystä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).²⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

laitosten ja yhteisöjen kriittiset toiminnot ja välttämällä rahoitusvakauteen kohdistuvia uhkia sekä suojaamalla samalla tallettajia ja julkisia varoja. Lisäksi unionin kriisinratkaisukehyksellä pyritään edistämään pankkialan sisämarkkinoiden kehitystä luomalla yhdenmukaistettu järjestelmä rajatylittävien kriisien käsittelemiseksi koordinoitusti ja välttämällä kilpailun vääristymistä ja eriarvoisen kohtelun riskejä.

- (2) Unionin kriisinratkaisukehyksen täytäntöönpano on kestänyt jo useita vuosia, mutta kehys, sellaisena kuin sitä tällä hetkellä sovelletaan, ei täytä joitakin näistä tavoitteista suunnitellulla tavalla. Vaikka laitokset ja yhteisöt ovat edistyneet merkittävästi kohti purkamismahdollisuuksia ja osoittaneet siihen merkittäviä resursseja, erityisesti vahvistamalla tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä ja kartuttamalla kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä, unionin kriisinratkaisukehystä käytetään vain harvoin. Sen sijaan tiettyjen pienempien ja keskisuurten laitosten ja yhteisöjen kaatumisiin puututaan useimmiten epäyhtenäisillä kansallisilla toimenpiteillä. Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen sijaan käytetään veronmaksajien rahoja. Tämä tilanne vaikuttaa johtuvan kannustimien riittämättömyydestä. Tämä kannustinten riittämättömyys on seurausta unionin kriisinratkaisukehyksen ja kansallisten sääntöjen keskinäisestä vuorovaikutuksesta, jossa yleisen edun arviointiin liittyvää laajaa harkintavaltaa ei aina käytetä tavalla, joka vastaa sitä, miten unionin kriisinratkaisukehystä on ollut tarkoitus soveltaa. Unionin kriisinratkaisukehystä on käytetty vain vähän myös siksi, että talletusrahoitteisten laitosten tallettajat saattavat joutua kantamaan tappioita sen varmistamiseksi, että kyseiset laitokset voivat saada ulkopuolista rahoitusta kriisinratkaisussa erityisesti, kun muita alentamiskelpoisia velkoja ei ole. Lisäksi se, että säännöt, jotka koskevat rahoituksen saatavuutta kriisinratkaisun ulkopuolella, eivät ole yhtä tiukkoja kuin kriisinratkaisun yhteydessä, on estänyt unionin kriisinratkaisukehyksen soveltamista ja suosinut muita ratkaisuja, jotka usein edellyttävät veronmaksajien rahojen käyttöä laitoksen tai yhteisön omien varojen tai toimialan rahoittamien turvaverkkojen sijasta. Tämä tilanne puolestaan aiheuttaa hajanaisuusriskejä, riskejä siitä, että laitosten ja yhteisöjen kaatumisten hallinnassa ei saavuteta optimaalisia tuloksia, erityisesti pienempien ja keskisuurten laitosten ja yhteisöjen tapauksessa, sekä käyttämättömistä rahoitusvaroista johtuvia vaihtoehtoiskustannuksia. Sen vuoksi on tarpeen varmistaa unionin kriisinratkaisukehyksen tuloksellisempi ja johdonmukaisempi soveltaminen ja varmistaa, että sitä voidaan soveltaa aina, kun se on yleisen edun mukaista, myös tiettyihin pienempiin ja keskisuuriin pääasiassa talletuksilla rahoitettaviin laitoksiin, joilla ei ole riittävästi muita alentamiskelpoisia velkoja.
- (3) Kriisinratkaisun suunnittelutyön intensiteetti ja yksityiskohtaisuus sellaisten tytäryritysten osalta, joita ei ole määritetty kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, vaihtelee asianomaisten laitosten ja yhteisöjen koon ja riskiprofiilin, kriittisten toimintojen olemassaolon ja konsernin kriisinratkaisustrategian mukaan. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi sen vuoksi voitava ottaa nämä tekijät huomioon määrittäessään tällaisten tytäryritysten osalta toteutettavia toimenpiteitä ja noudattaa tarvittaessa yksinkertaistettua lähestymistapaa.
- (4) Laitos tai yhteisö, jota ollaan likvidoimassa kansallisen lainsäädännön mukaisesti sen jälkeen, kun on määritetty, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa, ja kun kriisinratkaisuviranomainen on todennut, että sen kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukaista, poistuu lopulta markkinoilta. Tämä tarkoittaa, että suunnitelmaa toimista, joihin on ryhdyttävä kaatumisen sattuessa, ei tarvita riippumatta siitä, onko toimivaltainen viranomainen jo peruuttanut kyseisen laitoksen tai yhteisön toimiluvan. Sama koskee kriisinratkaisun kohteena olevaa

jäljelle jäävää laitosta sen jälkeen, kun varat, oikeudet ja velat on siirretty siirtostrategian yhteydessä. Sen vuoksi on aiheellista täsmentää, että näissä tilanteissa ei tarvitse hyväksyä kriisinratkaisusuunnitelmia.

- (5) Kriisinratkaisuviranomaiset voivat tällä hetkellä kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot, jos laitos tai yhteisö ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Tietyissä tilanteissa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jota laitoksen tai yhteisön on noudatettava, saatetaan kuitenkin laskea eri perusteella kuin laitoksen tai yhteisön yhteenlaskettu puskurivaatimus. Tämä tilanne aiheuttaa epävarmuutta edellytyksistä, joiden täyttyessä kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää valtuuksiaan kieltää voitonjaot ja muut jaot, sekä edellytyksistä, joita sovelletaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvän jakokelpoisen enimmäismäärän laskentaan. Sen vuoksi olisi säädettävä, että tällaisissa tapauksissa kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä valtuuksiaan kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot komission delegoidun asetuksen (EU) 2021/1118²⁸ soveltamisesta johtuvan yhteenlaskettua puskurivaatimusta koskevan arvion perusteella. Läpinäkyvyyden ja oikeusvarmuuden varmistamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi ilmoitettava arvioitu yhteenlaskettu puskurivaatimus laitokselle tai yhteisölle, jonka olisi tämän jälkeen julkistettava se.
- (6) Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet luotiin, jotta toimivaltaiset viranomaiset voisivat korjata laitoksen tai yhteisön rahoitus- ja taloustilanteen heikkenemisen ja mahdollisuuksien mukaan vähentää mahdollisen kriisinratkaisun riskiä ja vaikutuksia. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä on kuitenkin käytetty harvoin, koska niiden soveltamisen käynnistävästä tekijöistä ei ole varmuutta ja koska ne ovat osittain päällekkäisiä valvontatoimenpiteiden kanssa. Sen vuoksi olisi yksinkertaistettava ja täsmennettävä näiden varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisedellytyksiä. Jotta voidaan poistaa epävarmuus ylimmän hallintoelimen erottamisen ja väliaikaisten hallinnonhoitajien nimittämisen edellytyksistä ja ajoituksesta, nämä toimenpiteet olisi nimenomaisesti yksilöitävä varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiksi, ja niiden soveltamiseen olisi sovellettava samoja käynnistäviä tekijöitä. Samalla toimivaltaisia viranomaisia olisi vaadittava valitsemaan asianmukaiset toimenpiteet tietyn tilanteen ratkaisemiseksi suhteellisuusperiaatetta noudattaen. Jotta toimivaltaiset viranomaiset voisivat ottaa huomioon maineriskit tai rahanpesuun tai tieto- ja viestintätekniikkaan liittyvät riskit, toimivaltaisten viranomaisten olisi arvioitava varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisen edellytyksiä paitsi määrällisten indikaattoreiden, kuten pääoma- tai maksuvalmiusvaatimusten, velkaantuneisuuden, järjestämättömien lainojen taikka riskien keskittymisen, perusteella myös laadullisten käynnistävien tekijöiden perusteella.
- (7) Oikeusvarmuuden parantamiseksi olisi poistettava direktiivissä 2014/59/EU säädetyt varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet, jotka ovat päällekkäisiä Euroopan

²⁸ Komission delegoitu asetukset (EU) 2021/1118, annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla (EUVL L 241, 8.7.2021, s. 1).

parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2013/36/EU²⁹ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä (EU) 2019/2034³⁰ säädetyn vakavaraisuuskehyksen mukaisesti jo olemassa olevien valtuuksien kanssa. Lisäksi on tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat valmistautua laitoksen tai yhteisön mahdolliseen kriisinratkaisuun. Toimivaltaisen viranomaisen olisi sen vuoksi ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaisille laitoksen tai yhteisön rahoitustilanteen heikkenemisestä riittävän ajoissa, ja kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava tarvittavat valtuudet valmistelevien toimenpiteiden toteuttamiseksi. Jotta kriisinratkaisuviranomaiset voisivat reagoida mahdollisimman nopeasti laitoksen tai yhteisön tilanteen heikkenemiseen, on tärkeää, että varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden aiempi soveltaminen ei saisi olla edellytyksenä sille, että kriisinratkaisuviranomainen voi ryhtyä laitoksen tai yhteisön markkinointiin liittyviin järjestelyihin tai pyytää tietoja kriisinratkaisusuunnitelman päivittämiseksi ja arvostuksen valmistelemiseksi. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä vuorovaikutusta ja koordinoitua on parannettava, jotta voidaan varmistaa johdonmukainen, koordinoitu, tuloksellinen ja oikea-aikainen reagointi laitoksen tai yhteisön rahoitustilanteen heikkenemiseen ja valmistautua asianmukaisesti mahdolliseen kriisinratkaisuun. Heti kun laitos tai yhteisö täyttää varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisedellytykset, toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten olisi lisättävä tietojenvaihtoaan, alustavien tietojen vaihto mukaan lukien, ja seurattava laitoksen tai yhteisön rahoitustilannetta yhdessä.

- (8) On tarpeen varmistaa toimivaltaisen viranomaisen ja kriisinratkaisuviranomaisen oikea-aikainen toiminta ja niiden välinen varhainen koordinoitu silloin, kun laitos tai yhteisö jatkaa toimintaansa, mutta on olemassa olennainen riski laitoksen tai yhteisön kaatumisesta. Toimivaltaisen viranomaisen olisi sen vuoksi ilmoitettava tällaisesta riskistä kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. Ilmoituksen olisi sisällettävä toimivaltaisen viranomaisen arvion perustelut ja yleiskatsaus vaihtoehtoisista yksityisen sektorin toimenpiteistä, valvontatoimista tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteistä, jotka ovat käytettävissä laitoksen tai yhteisön kaatumisen estämiseksi kohtuullisessa ajassa. Tällainen varhainen ilmoittaminen ei saisi vaikuttaa menettelyihin, joilla määritetään, täytyvätkö kriisinratkaisuedellytykset. Toimivaltaisen viranomaisen kriisinratkaisuviranomaiselle aiemmin antama ilmoitus, jonka mukaan on olemassa olennainen riski siitä, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, ei saisi olla edellytyksenä sille, että myöhemmin voidaan todeta, että laitos tai yhteisö tosiasiallisesti on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Jos laitoksen tai yhteisön arvioidaan myöhemmässä vaiheessa kaatuvan tai todennäköisesti kaatuvan eikä kaatumisen estämiseksi kohtuullisessa ajassa ole vaihtoehtoisia ratkaisuja, kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätös kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta. Tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisustrategian onnistuneen toteuttamisen kannalta voi olla ratkaisevan tärkeää, että päätös kriisinratkaisutoimen soveltamisesta laitokseen tai yhteisöön tehdään oikeaan aikaan erityisesti siksi, että aikaisempi puuttuminen

²⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

³⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/2034, annettu 27. marraskuuta 2019, sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta ja direktiivien 2002/87/EY, 2009/65/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU ja 2014/65/EU muuttamisesta (EUVL L 314, 5.12.2019, s. 64).

laitoksen tai yhteisön tilanteeseen voi osaltaan varmistaa riittävän tappionkattamiskyvyn ja likviditeetin kyseisen strategian toteuttamiseksi. Sen vuoksi on aiheellista antaa kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisuus arvioida tiiviissä yhteistyössä toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kohtuullinen aika sellaisten vaihtoehtoisten toimenpiteiden toteuttamiseksi, joilla vältetään laitoksen tai yhteisön kaatuminen. Jotta varmistetaan oikea-aikainen lopputulos ja jotta kriisinratkaisuviranomainen voi valmistautua asianmukaisesti laitoksen tai yhteisön mahdolliseen kriisinratkaisuun, kriisinratkaisuviranomaisen ja toimivaltaisen viranomaisen olisi tavattava säännöllisesti, ja kriisinratkaisuviranomaisen olisi päätettävä tapaamisten tiheydestä tapauksen olosuhteet huomioon ottaen.

- (9) Kriisinratkaisukehystä on potentiaalisesti tarkoitus soveltaa mihin tahansa laitokseen tai yhteisöön sen koosta ja liiketoimintamallista riippumatta, jos kansallisen lainsäädännön nojalla käytettävissä olevat välineet eivät ole riittäviä sen kaatumisen hallitsemiseksi. Tällaisen lopputuloksen varmistamiseksi olisi täsmennettävä kriteerit, joiden täytyessä lähellä kaatumista olevaan laitokseen tai yhteisöön sovelletaan yleisen edun arviointia. Erityisesti on tarpeen selvittää, että erityisistä olosuhteista riippuen laitoksen tai yhteisön tiettyjä toimintoja voidaan pitää kriittisinä, vaikka niiden keskeytyminen vaikuttaisi rahoitusvakauteen tai kriittisiin palveluihin ainoastaan alueellisella tasolla.
- (10) Arvioitaessa, onko laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisu yleisen edun mukaista, olisi otettava huomioon, että tallettajat ovat paremmin suojattuja, kun talletussuojajärjestelmän varoja käytetään tehokkaammin ja näihin varoihin kohdistuvat tappiot minimoidaan. Näin ollen yleisen edun arvioinnissa olisi katsottava, että tallettajien suojaamista koskeva kriisinratkaisutavoite saavutetaan paremmin kriisinratkaisussa, jos maksukyvyttömyyden valitseminen olisi talletussuojajärjestelmälle kalliimpaa.
- (11) Arvioitaessa, onko laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisu yleisen edun mukaista, olisi myös mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon eroavaisuudet toisaalta toimialan rahoittamien turvaverkkojen (kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyt tai talletussuojajärjestelmät) ja toisaalta jäsenvaltioiden veronmaksajien rahoista myöntämän rahoituksen välillä. Jäsenvaltioiden myöntämässä rahoituksessa on suurempi moraalikadon riski ja vähemmän kannustimia markkinakuriin. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi arvioidessaan tavoitetta minimoida riippuvuus poikkeuksellisesta julkisesta rahoitustuesta pidettävä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen tai talletussuojajärjestelmän kautta tapahtuvaa rahoitusta parempana kuin samansuuruista jäsenvaltioiden talousarviosta myönnettävää rahoitusta.
- (12) Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun tavoitteet saavutetaan mahdollisimman tuloksellisesti, yleisen edun arvioinnin tuloksen olisi oltava kielteinen ainoastaan silloin, kun kriisinratkaisutavoitteet saavutettaisiin lähellä kaatumista olevan laitoksen tai yhteisön likvidaatiolla tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tuloksellisemmin eikä vain samassa määrin kuin kriisinratkaisulla.
- (13) Jos lähellä kaatumista olevaa laitosta tai yhteisöä ei aseteta kriisinratkaisumenettelyyn, se olisi likvidoitava kansallisen lainsäädännön mukaisesti saatavilla olevien menettelyjen mukaisesti. Tällaiset menettelyt voivat vaihdella huomattavasti jäsenvaltioiden välillä. Vaikka on asianmukaista sallia riittävä joustavuus nykyisten kansallisten menettelyjen käyttämiseksi, tiettyjä näkökohtia olisi selvennettävä sen varmistamiseksi, että asianomaiset laitokset tai yhteisöt poistuvat markkinoilta.

- (14) Olisi varmistettava, että asianomainen kansallinen hallinto- tai oikeusviranomainen käynnistää nopeasti kansallisen lainsäädännön mukaisen menettelyn, kun laitoksen tai yhteisön katsotaan kaatuvan tai todennäköisesti kaatuvan eikä sitä aseteta kriisinratkaisuun. Jos laitoksen tai yhteisön vapaaehtoinen likvidaatio osakkeenomistajien päätöksellä on kansallisen lainsäädännön mukaisesti mahdollista, tällaisen vaihtoehdon olisi oltava edelleen käytettävissä. Olisi kuitenkin varmistettava, että jos osakkeenomistajat eivät toteuta nopeita toimia, asianomainen kansallinen hallinto- tai oikeusviranomainen ryhtyy toimiin.
- (15) Olisi myös säädettävä, että tällaisten menettelyjen lopputuloksena on lähellä kaatumista olevan laitoksen tai yhteisön poistuminen markkinoilta tai sen pankkitoiminnan lopettaminen. Kansallisesta lainsäädännöstä riippuen tämä tavoite voidaan saavuttaa eri tavoin, joihin voivat kuulua laitoksen tai yhteisön tai sen osien myynti, tiettyjen varojen tai velkojen myynti, asteittainen likvidaatio tai pankkitoiminnan lopettaminen, mukaan lukien maksuliikenne ja talletusten vastaanottaminen, jotta varat voitaisiin myydä asteittain asianomaisten velkojen korvausten maksamista varten. Menettelyjen ennustettavuuden parantamiseksi tällainen lopputulos olisi kuitenkin saavutettava kohtuullisessa ajassa.
- (16) Toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava valtuudet peruuttaa laitoksen tai yhteisön toimilupa yksinomaan sillä perusteella, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa eikä sitä ole asetettu kriisinratkaisuun. Toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava peruuttaa toimilupa tukeakseen tavoitetta likvidoida laitos tai yhteisö kansallisen lainsäädännön mukaisesti erityisesti tapauksissa, joissa kansallisen lainsäädännön mukaisia käytettävissä olevia menettelyjä ei voida aloittaa sillä hetkellä, kun laitoksen tai yhteisön todetaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa, mukaan lukien tapaukset, joissa laitoksen tai yhteisön tase ei vielä osoita sen olevan maksukyvytön. Jotta voidaan edelleen varmistaa, että laitoksen tai yhteisön likvidaatiota koskeva tavoite voidaan saavuttaa, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että toimivaltaisen viranomaisen toteuttama toimiluvan peruuttaminen kuuluu myös niihin mahdollisiin edellytyksiin, joiden täytyessä voidaan käynnistää ainakin yksi kansallisen lainsäädännön mukaisesti saatavilla olevista menettelyistä, joita sovelletaan sellaisiin laitoksiin tai yhteisöihin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa mutta joita ei ole asetettu kriisinratkaisuun.
- (17) Direktiivin 2014/59/EU, asetuksen (EU) N:o 806/2014 ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/49/EU³¹ täytäntöönpanosta saatujen kokemusten perusteella on tarpeen täsmentää edellytyksiä, joiden täytyessä ennaltaehkäiseviä ennakkollisia toimenpiteitä, joita voidaan pitää poikkeuksellisenä julkisena rahoitustukena, voidaan poikkeuksellisesti myöntää. Jotta voidaan minimoida kilpailun vääristymät, jotka johtuvat siitä, että talletussuojajärjestelmät ovat unionissa luonteeltaan erilaisia, tällaisten järjestelmien ennaltaehkäisevien toimenpiteiden yhteydessä toteuttamat direktiivin 2014/49/EU mukaiset interventiot, jotka katsotaan poikkeukselliseksi julkiseksi rahoitustueksi, olisi poikkeuksellisesti sallittava silloin, kun tuensaajana oleva laitos tai yhteisö ei täytä mitään niistä edellytyksistä, joiden täytyessä se on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Olisi varmistettava, että varotoimenpiteitä toteutetaan riittävän ajoissa. Sovellettaessa ennalta varautuvaa pääomapohjan vahvistamista Euroopan keskuspankki, jäljempänä 'EKP', perustaa

³¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 149).

nykyisin käsityksensä siitä, onko laitos tai yhteisö vakavarainen, seuraavien 12 kuukauden ajalle tehtävään ennakoivaan arvioon siitä, pystyykö laitos tai yhteisö täyttämään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 575/2013³² tai Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) 2019/2033³³ säädetyt omien varojen vaatimukset ja direktiivissä 2013/36/EU tai direktiivissä (EU) 2019/2034 säädetyt omien varojen lisävaatimuksen. Tästä käytännöstä olisi säädettävä direktiivissä 2014/59/EU. Lisäksi toimenpiteet, joilla vaatimuksia helpotetaan arvoltaan alentuneiden omaisuuserien osalta, mukaan lukien erilliset varainhoitoyhtiöt tai omaisuuserien takausjärjestelmät, voivat osoittautua tehokkaiksi ja vaikuttaviksi laitosten ja yhteisöjen mahdollisten rahoitusvaikeuksien syihin puuttumisessa ja niiden kaatumisen estämisessä, ja ne voivat sen vuoksi olla asianmukaisia varotoimenpiteitä. Sen vuoksi olisi täsmennettävä, että tällaiset varotoimenpiteet voidaan toteuttaa arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevin toimenpiteinä.

- (18) Markkinakurin säilyttämiseksi, julkisten varojen suojaamiseksi ja kilpailun vääristymisen välttämiseksi varotoimenpiteitä olisi sovellettava ainoastaan poikkeustapauksissa ja ainoastaan vakaviin markkinoiden häiriötilanteisiin vastaamiseksi tai rahoitusvakauden säilyttämiseksi. Varotoimenpiteitä ei tulisi myöskään käyttää aiheutuneiden tai todennäköisten tappioiden kattamiseen. Luotettavin väline aiheutuneiden tai todennäköisesti aiheutuvien tappioiden määrittämiseksi on EKP:n, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010³⁴ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'EPV', tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten toteuttama omaisuuserien laadun tarkastelu. Toimivaltaisten viranomaisten olisi käytettävä tällaista tarkastelua aiheutuneiden tai todennäköisesti aiheutuvien tappioiden tunnistamiseksi, jos tarkastelu voidaan tehdä kohtuullisessa ajassa. Jos tämä ei ole mahdollista, toimivaltaisten viranomaisten olisi määritettävä aiheutuneet tai todennäköisesti aiheutuvat tappiot mahdollisimman luotettavasti vallitsevissa olosuhteissa, tarvittaessa paikan päällä tehtävien tarkastusten perusteella.
- (19) Ennalta varautuvalla pääomapohjan vahvistamisella pyritään tukemaan elinkelpoisia laitoksia ja yhteisöjä, joiden on todettu todennäköisesti joutuvan tilapäisiin vaikeuksiin lähitulevaisuudessa, ja estämään niiden tilanteen heikkeneminen entisestään. Sen välttämiseksi, että julkista tukea myönnetään yrityksille, jotka ovat jo tuen myöntämishetkellä kannattamattomia, varotoimenpiteet, joita myönnetään omien varojen instrumenttien tai muiden pääomainstrumenttien hankintana tai arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevin toimenpiteinä, eivät saisi ylittää määrää, joka on tarpeen stressitestin tai vastaavan menettelyn epäsuotuisassa skenaariossa määritettyjen pääomavajeiden kattamiseksi. Sen varmistamiseksi, että julkinen rahoitus lopulta lopetetaan, näiden varotoimenpiteiden olisi myös oltava ajallisesti

³² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

³³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/2033, annettu 27 päivänä marraskuuta 2019, sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista sekä asetusten (EU) N:o 1093/2010, (EU) N:o 575/2013, (EU) N:o 600/2014 ja (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta (EUVL L 314, 5.12.2019, s. 1).

³⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

rajoitettuja, ja niihin olisi sisällyttävä selkeä aikataulu niiden lopettamiselle (irtautumisstrategia). Eräpäivättömiä instrumentteja, mukaan lukien ydinpääoma (CET1), olisi käytettävä ainoastaan poikkeustapauksissa, ja niihin olisi sovellettava tiettyjä määrällisiä rajoituksia, sillä ne eivät luonteensa vuoksi sovellu hyvin edellytetyn väliaikaisuuden täyttämiseen.

- (20) Varotoimenpiteet olisi rajoitettava määrään, jonka laitos tai yhteisö tarvitsisi säilyttääkseen vakavaraisuutensa stressitestissä tai vastaavassa menettelyssä määritetyn epäsuotuisan skenaarion toteutuessa. Kun kyseessä ovat arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavat varotoimenpiteet, vastaanottavan laitoksen tai yhteisön olisi voitava käyttää kyseinen määrä siirrettäviin varoihin kohdistuvien tappioiden kattamiseen tai yhdistettävä siihen pääomainstrumenttien hankinta edellyttäen, että todetun vajeen kokonaismäärä ei ylitä. On myös tarpeen varmistaa, että tällaiset arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavat varotoimenpiteet ovat voimassa olevien valtioneuvoston määräysten ja parhaiden käytäntöjen mukaisia, että niillä palautetaan laitoksen tai yhteisön pitkän aikavälin elinkelpoisuus, että valtiontuki rajoitetaan välttämättömään vähimmäismäärään ja että kilpailun vääristymistä vältetään. Näistä syistä asianomaisten viranomaisien olisi arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavissa varotoimenpiteissä otettava huomioon erityiset ohjeet, mukaan lukien omaisuudenhoitoyhtiöitä koskeva suunnitelma³⁵ ja järjestämättömien lainojen käsittelyä koskeva tiedonanto³⁶. Arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettaviin varotoimenpiteisiin olisi aina sovellettava ensisijaista väliaikaisuusedellytystä. Asianomaisen laitoksen tai yhteisön arvoltaan alentuneiden omaisuuserien osalta määrääjäksi myönnettävien julkisten takausten odotetaan varmistavan väliaikaisuusedellytyksen noudattamisen paremmin kuin tällaisten omaisuuserien siirtäminen julkisesti tuetulle yhteisölle. Sen varmistamiseksi, että laitokset ja yhteisöt, jotka eivät ole elinkelpoisia saadusta tuesta huolimatta, poistuvat markkinoilta, on tarpeen säätää, että jos asianomainen laitos tai yhteisö ei noudata tukitoimenpiteiden myöntämishetkellä määritellyjä tukitoimenpiteiden ehtoja, kyseisen laitoksen tai yhteisön katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.
- (21) Vakavaraisuusvaatimusten olennaisten rikkomisten kattamiseksi on tarpeen täsmentää tarkemmin edellytykset, joiden täyttyessä voidaan todeta, että holdingyhtiö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Holdingyhtiön tapauksessa näiden vaatimusten rikkominen olisi katsottava olennaiseksi silloin kun se on luonteeltaan ja laajuudeltaan verrattavissa rikkomiseen, jonka perusteella toimivaltainen viranomainen olisi voinut peruuttaa toimiluvan direktiivin 2013/36/EU 18 artiklan mukaisesti, jos rikkojana olisi ollut luottolaitos.
- (22) Jäsenvaltioilla voi olla kansallisen lainsäädäntönsä nojalla valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet, joihin voi sisältyä suojakelpoisia talletuksia. Jos maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttäminen ei liity suoraan luottolaitoksen taloudelliseen tilanteeseen, talletukset eivät välttämättä ole käytettävissä direktiivin 2014/49/EU soveltamiseksi. Tämän seurauksena tallettajat eivät välttämättä pääse käyttämään talletuksiaan pitkään aikaan. Jotta voidaan säilyttää tallettajien luottamus pankkialaan ja rahoitusvakaus, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tallettajilla on mahdollisuus saada talletuksistaan asianmukainen päivittäinen määrä erityisesti

³⁵ COM(2018) 133 final.

³⁶ COM(2020) 822 final.

elinkustannusten kattamiseksi, jos heidän talletuksensa eivät ole käytettävissä maksujen keskeyttämisen vuoksi muusta syystä kuin tallettajien korvauksen maksamiseen johtavasta syystä. Tällaisen menettelyn olisi pysyttävä poikkeuksellisenä, ja jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tallettajat saavat käyttöönsä asianmukaiset päivittäiset määrät.

- (23) Oikeusvarmuuden lisäämiseksi ja ottaen huomioon, että tulevista epävarmoista tapahtumista, kuten kriisinratkaisuhetkellä vireillä olevien oikeudenkäyntien lopputuloksesta, voi aiheutua huomattavia velkoja, on tarpeen säätää, miten tällaisia velkoja olisi kohdeltava velan arvon alentamista sovellettaessa. Tältä osin pääperiaatteina olisi noudatettava kirjanpitosäännöissä ja erityisesti komission asetuksella (EY) N:o 1126/2008³⁷ hyväksytyssä kansainvälisessä tilinpäätösstandardissa 37 vahvistetuissa kirjanpitosäännöissä asetettuja pääperiaatteita. Tämän perusteella kriisinratkaisuviranomaisten olisi erotettava toisistaan varaukset ja ehdolliset velat. Varaukset ovat velkoja, jotka liittyvät varojen todennäköiseen ulosvirtaukseen ja jotka voidaan arvioida luotettavasti. Ehdollisia velkoja ei kirjata kirjanpidollisiksi veloiksi, sillä ne liittyvät velvoitteeseen, jota ei voida pitää arviointia tehtäessä todennäköisenä tai jota ei voida arvioida luotettavasti.
- (24) Koska varaukset ovat kirjanpidollisia velkoja, olisi täsmennettävä, että niitä on käsiteltävä samalla tavalla kuin muita velkoja. Tällaisten varausten olisi oltava alentamiskelpoisia, paitsi jos ne täyttävät jonkin erityisistä kriteereistä, joiden perusteella ne voidaan jättää velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle. Kun otetaan huomioon näiden varausten mahdollinen merkitys kriisinratkaisussa ja jotta voidaan varmistaa varmuus velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisessa, olisi täsmennettävä, että varaukset ovat osa alentamiskelpoisia velkoja ja että näin ollen velkakirjojen arvon alaskirjausta sovelletaan niihin. Olisi myös varmistettava, että velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisen jälkeen kyseiset velat ja kaikki niistä johtuvat velvoitteet tai saamiset katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa. Tämä on erityisen tärkeää niiden velkojen ja velvoitteiden osalta, jotka johtuvat kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen kohdistuvista oikeudellisista vaatimuksista.
- (25) Kirjanpitoperiaatteiden mukaisesti ehdollisia velkoja ei voida kirjata veloiksi, joten ne eivät sen vuoksi saisi olla alentamiskelpoisia. On kuitenkin tarpeen varmistaa, että ehdollinen velka, joka aiheutuisi sellaisesta tapahtumasta, joka on epätodennäköinen tai jota ei voida kriisinratkaisuhetkellä luotettavasti arvioida, ei heikennä kriisinratkaisustrategian ja erityisesti velkakirjojen arvon alaskirjauksen tuloksellisuutta. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi arvioijan olisi osana kriisinratkaisua varten tehtävää arvostusta arvioitava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen taseeseen sisältyvät ehdolliset velat ja määritettävä näiden velkojen mahdollinen arvo määrällisesti parhaan kykynsä mukaan. Sen varmistamiseksi, että laitos tai yhteisö voi kriisinratkaisuprosessin jälkeen ylläpitää riittävää markkinaluottamusta asianmukaisen ajan, arvioijan olisi otettava tämä mahdollinen arvo huomioon määrittäessään määrää, jolla alentamiskelpoisia velkoja on alaskirjattava tai muunnettava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen vakavaraisuussuhdelukujen palauttamiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi erityisesti sovellettava muuntovaltuuksiaan alentamiskelpoisiin velkoihin siinä määrin

³⁷ Komission asetus (EY) N:o 1126/2008, annettu 3 päivänä marraskuuta 2008, tiettyjen kansainvälisten tilinpäätösstandardien hyväksymisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1606/2002 mukaisesti (EUVL L 320, 29.11.2008, s. 1).

kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen pääomapohjan vahvistaminen riittää kattamaan mahdolliset tappiot, jotka voivat aiheutua epätodennäköisen tapahtuman vuoksi mahdollisesti aiheutuvasta velasta. Arvioidessaan alaskirjattavaa tai muunnettavaa määrää kriisinratkaisuviranomaisen olisi pohdittava huolellisesti mahdollisen tappion vaikutusta kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen perustuen useisiin tekijöihin, kuten tapahtuman toteutumisen todennäköisyyteen, sen toteutumisen ajoittumiseen ja ehdollisen velan määrään.

- (26) Sen jälkeen, kun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelystä on saatu rahoitusosuus, joka on enintään 5 prosenttia laitoksen tai yhteisön kokonaisveloista, omat varat mukaan lukien, kriisinratkaisuviranomaiset voivat tietyissä olosuhteissa käyttää lisärahoituslähteitä tukeakseen kriisinratkaisutoimiaan edelleen. Olisi täsmennettävä, missä tilanteissa kriisinratkaisun rahoitusjärjestely voi tarjota lisätukea, jos kaikki etuoikeusasemaltaan talletuksia huonommat velat, joita ei ole ollut pakko tai joita ei ole päätetty sulkea velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle, on alaskirjattu tai muunnettu kokonaan.
- (27) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/876³⁸, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/877³⁹ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/879⁴⁰ on pantu unionissa täytäntöön finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän 9 päivänä marraskuuta 2015 julkaisema kansainvälinen kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskeva asiakirja, jäljempänä 'TLAC-standardi', järjestelmän kannalta merkittävälle pankeille, joita kutsutaan unionin lainsäädännössä maailmanlaajuisiksi järjestelmän kannalta merkittäviksi laitoksiksi, jäljempänä 'G-SII-laitokset'. Asetuksella (EU) 2019/877 ja direktiivillä (EU) 2019/879 on myös muutettu direktiivissä 2014/59/EU ja asetuksessa (EU) N:o 806/2014 vahvistettua omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta. On tarpeen yhdenmukaistaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta koskevat direktiivin 2014/59/EU säännökset G-SII-laitosten TLAC-standardin täytäntöönpanon kanssa tiettyjen sellaisten velkojen osalta, joita voitaisiin käyttää täyttämään se osa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta, joka olisi katettava omilla varoilla ja muilla etuoikeudeltaan huonommilla veloilla. Erityisesti velat, joilla on sama etuoikeusasema kuin tietyillä ulkopuolelle jätetyillä veloilla, olisi sisällytettävä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja etuoikeusasemaltaan huonompiin hyväksyttäviin instrumentteihin, jos näiden ulkopuolelle jätettyjen velkojen määrä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön taseessa ei ole enempää kuin 5 prosenttia sen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrästä ja jos kyseisestä sisällyttämisestä ei aiheudu riskejä, jotka liittyvät

³⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/876, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 575/2013 muuttamisesta vähimmäisomavaraisuusasteen, pysyvän varainhankinnan vaatimuksen, omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimusten, vastapuoliriskin, markkinariskin, keskusvastapuoliin liittyvien vastuiden, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin liittyvien vastuiden, suurten asiakasriskien ja raportointi- ja julkistamisvaatimusten osalta sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 1).

³⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/877, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 226).

⁴⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/879, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 296).

periaatteeseen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan.

- (28) Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittämistä koskevissa säännöissä keskitytään enimmäkseen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen asianmukaisen tason määrittämiseen olettaen, että velkakirjojen arvon alaskirjaus on ensisijainen kriisinratkaisustrategia. Direktiivissä 2014/59/EU annetaan kuitenkin kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisuus käyttää muita kriisinratkaisuvälineitä, eli sellaisia kriisinratkaisuvälineitä, jotka perustuvat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liiketoiminnan siirtämiseen yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle. Sen vuoksi olisi täsmennettävä, että jos kriisinratkaisusuunnitelmassa suunnitellaan liiketoiminnan myyntiä tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön poistumista markkinoilta, kriisinratkaisuviranomaisten olisi määritettävä kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso kyseisten kriisinratkaisuvälineiden erityispiirteiden ja näihin välineisiin liittyvien erilaisten tappionkattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevien tarpeiden perusteella.
- (29) Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso on summa, joka saadaan laskemalla yhteen kriisinratkaisussa odotettavissa olevien tappioiden määrä ja se pääomapohjan vahvistamisen määrä, jonka avulla kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö voi edelleen täyttää toimilupansa ehdot ja harjoittaa toimintaansa asianmukaisen ajanjakson ajan. Joihinkin ensisijaisiin kriisinratkaisustrategioihin kuuluvat varojen, oikeuksien ja velkojen siirtäminen vastaanottajalle ja markkinoilta poistuminen, erityisesti liiketoiminnan myynti. Näissä tapauksissa pääomapohjan vahvistamisella tavoiteltuja tavoitteita ei ehkä sovelleta samassa määrin, koska kriisinratkaisuviranomaisen ei tarvitse varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö täyttää jälleen omia varojaan koskevat vaatimukset kriisinratkaisutoimen jälkeen. Tappioiden odotetaan kuitenkin tällaisissa tapauksissa olevan suuremmat kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omia varoja koskevat vaatimukset. Sen vuoksi on aiheellista säätää, että kyseisten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoon sisältyy edelleen pääomapohjan vahvistaminen määrällä, joka mukautetaan oikeassa suhteessa kriisinratkaisustrategiaan.
- (30) Jos kriisinratkaisustrategiassa suunnitellaan muiden kriisinratkaisuvälineiden kuin velkakirjojen arvon alaskirjauksen käyttöä, asianomaisen yhteisön pääomapohjan vahvistamistarpeet ovat kriisinratkaisun jälkeen yleensä pienemmät kuin toiminnan jatkamistarkoituksessa tehtävän velkakirjojen arvon alaskirjauksen (open bank bail-in) tapauksessa. Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen mitoittamisessa olisi tällaisessa tapauksessa otettava tämä näkökohta huomioon pääomapohjan vahvistamistarvetta arvioitaessa. Jos kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen kriisinratkaisusuunnitelmaan sisältyy liiketoiminnan myynti tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja yhteisön poistuminen markkinoilta, kriisinratkaisuviranomaisten olisi omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoa mukauttaessaan otettava huomioon näiden välineiden ominaispiirteet, kuten yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle tehtävän siirron odotettu laajuus, siirrettävien instrumenttien tyypit, kyseisten instrumenttien odotettu arvo ja markkinoitavuus sekä ensisijaisen kriisinratkaisustrategian muotoilu, mukaan lukien varojen erottelun täydentävä käyttö. Koska kriisinratkaisuviranomaisen

on päätettävä tapauskohtaisesti talletussuojajärjestelmästä peräisin olevien varojen mahdollisesta käytöstä kriisinratkaisussa ja koska tällaista päätöstä ei voida olettaa varmuudella etukäteen, kriisinratkaisuviranomaisten ei tulisi ottaa huomioon talletussuojajärjestelmän mahdollista rahoitusosuutta kriisinratkaisussa, kun se mitoittaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoa.

- (31) On tarpeen varmistaa, että laitoksilla ja yhteisöillä, joihin sovellettaisiin siirtostrategioita sekä kriisinratkaisun yhteydessä että sen ulkopuolella, on yhtäläiset kannustimet muodostaa vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen riittävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrä. Kun omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso asetetaan sellaisille laitoksille ja yhteisöille, joihin voidaan soveltaa toimenpiteitä kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen yhteydessä direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdan nojalla, olisi näin ollen noudatettava samoja sääntöjä kuin asetettaessa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille, joiden ensisijainen kriisinratkaisustrategia on liiketoiminnan myynti tai siirto omaisuudenhoitoyhtiölle siten, että yhteisö lopulta poistuu markkinoilta.
- (32) Kriisinratkaisukehityksen ja markkinoiden väärinkäyttöä koskevan kehityksen välillä on vuorovaikutusta. Vaikka kriisinratkaisun valmistelun yhteydessä toteutettavat toimet voidaan luokitella Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 596/2014⁴¹ mukaiseksi sisäpiiritiedoksi, niiden ennakoinnin julkistaminen saattaa vaarantaa kriisinratkaisuprosessin. Kriisinratkaisun kohteena olevat laitokset voivat ryhtyä toimiin tämän ongelman ratkaisemiseksi pyytämällä, että sisäpiiritiedon julkistamista lykätään asetuksen (EU) N:o 596/2014 17 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Kriisinratkaisua valmisteltaessa ei kuitenkaan aina välttämättä ole olemassa oikeita kannustimia, jotta kriisinratkaisun kohteena oleva laitos tekisi aloitteen tällaisen pyynnön esittämiseksi. Tällaisten tilanteiden välttämiseksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava valtuudet pyytää suoraan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen puolesta asetuksen (EU) N:o 596/2014 17 artiklan 5 kohdan mukaista sisäpiiritiedon julkistamisen lykkäämistä.
- (33) Kriisinratkaisusuunnittelun, purkamismahdollisuuksien arvioinnin ja purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumista tai niiden poistamista koskevien valtuuksien käytön helpottamiseksi sekä tietojenvaihdon edistämiseksi sellaisen laitoksen kriisinratkaisuviranomaisen, jolla on merkittäviä sivuliikkeitä muissa jäsenvaltioissa, olisi perustettava kriisinratkaisukollegio ja toimittava sen puheenjohtajana.
- (34) Direktiivin 2014/59/EU 102 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen ensimmäisen kokoamisvaiheen jälkeen niiden käytettävissä olevat rahoitusvarat voivat vähentyä hieman tavoitetasonsa alapuolelle johtuen erityisesti suojattujen talletusten kasvusta. Näin ollen etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrä, joka todennäköisesti vaaditaan maksettavaksi näissä olosuhteissa, on todennäköisesti pieni. Sen vuoksi voi olla mahdollista, että joinakin vuosina tällaisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrä ei ole enää oikeassa suhteessa näiden rahoitusosuuksien keräämisestä aiheutuviin kustannuksiin.

⁴¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 596/2014, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, markkinoiden väärinkäytöstä (markkinoiden väärinkäyttöasetus) sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/6/EY ja komission direktiivien 2003/124/EY, 2003/125/EY ja 2004/72/EY kumoamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 1).

Kriisinratkaisuviranomaisten olisi siten voitava lykätä etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien keräämistä yhdellä tai useammalla vuodella, kunnes perittävä määrä saavuttaa määrän, joka on oikeassa suhteessa perintämenettelyn kustannuksiin, edellyttäen, että tällainen lykkäys ei vaikuta olennaisesti kriisinratkaisuviranomaisten kykyyn käyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä.

- (35) Peruuttamattomat maksusitoumukset ovat yksi kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käytettävissä olevista rahoituskeinoista. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää olosuhteet, joissa kyseisiä maksusitoumuksia voidaan käyttää, ja menettely, jota sovelletaan sitoumusten purkamisessa siinä tapauksessa, että laitos tai yhteisö lakkaa olemasta velvollinen maksamaan rahoitusosuuksia kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn. Jotta voitaisiin lisäksi lisätä läpinäkyvyyttä ja varmuutta peruuttamattomien maksusitoumusten osuudesta kerättävien etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä, kriisinratkaisuviranomaisten olisi määritettävä kyseinen osuus sovellettavia rajoja noudattaen vuosittain.
- (36) Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin jälkikäteen suoritettavien ylimääräisten rahoitusosuuksien vuotuinen enimmäismäärä, joka voidaan vaatia maksettavaksi, saa tällä hetkellä olla enintään kolme kertaa etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrä. Direktiivin 2014/59/EU 102 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun perustamisvaiheen jälkeen tällaiset etukäteen suoritettavat rahoitusosuudet määräytyvät muissa tilanteissa kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käytön yhteydessä yksinomaan suojattujen talletusten tason vaihtelujen mukaan, minkä vuoksi niistä todennäköisesti tulee pieniä. Ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien enimmäismäärän määrittäminen etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien perusteella voisi tällöin rajoittaa huomattavasti kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen mahdollisuuksia kerätä jälkikäteen suoritettavia rahoitusosuuksia, mikä johtaisi niiden toimintavalmiuksien heikentymiseen. Tällaisen lopputuloksen välttämiseksi olisi säädettävä erilaisesta enimmäismäärästä, ja olisi säädettävä, että ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien enimmäismäärä, joka voitaisiin vaatia maksettavaksi, olisi kolme kertaa yksi kahdeksasosa kyseisen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn tavoitetasosta.
- (37) Direktiivillä 2014/59/EU on osittain yhdenmukaistettu tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä sääntelevien kansallisten lakien mukainen talletusten ensisijaisuusjärjestys. Kyseisissä säännöissä on säädetty talletusten kolmiportaisesta luokittelusta, jossa suojatuilla talletuksilla on paras etuoikeusasema, minkä jälkeen vuorossa ovat luonnollisten henkilöiden sekä mikroyritysten ja pienempien ja keskisuurten yritysten talletussuojan tason ylittävät suojakelpoiset talletukset. Muilla talletuksilla eli suurten yritysten talletuksilla, jotka ylittävät talletussuojan tason, ja talletuksilla, joita talletussuojajärjestelmä ei voi maksaa takaisin, on oltava alempi etuoikeusasema, mutta niiden asemaa ei ole muutoin yhdenmukaistettu. Lisäksi talletussuojajärjestelmien saataviin on sovellettu samaa parempaa etuoikeusasemaa kuin suojattuihin talletuksiin. Tämä ei kuitenkaan ole osoittautunut optimaaliseksi ratkaisuksi tallettajien suojan kannalta. Osittainen yhdenmukaistaminen on johtanut siihen, että jäljelle jääneiden tallettajien kohtelussa on eroja eri jäsenvaltioissa, erityisesti sen vuoksi, että yhä useammat jäsenvaltiot ovat päättäneet myös antaa oikeudellisen etusijan jäljelle jääneille talletuksille. Nämä erot ovat aiheuttaneet vaikeuksia myös määritettäessä rajatylittävien konsernien maksukyvyttömyyttä koskevaa vaihtoehtoista tilannetta kriisinratkaisun arvostamisten aikana. Lisäksi yleisen tallettajien paremman etuoikeusaseman puuttuminen ja tallettajien saamisten kolmiportainen etusijaisuusjärjestys ovat saattaneet aiheuttaa ongelmia periaatteen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan,

noudattamisessa erityisesti silloin, kun talletukset, joiden etuoikeusasemaa ei ole yhdenmukaistettu direktiivillä 2014/59/EU, ovat olleet samalla tasolla etuoikeutettujen saamisten kanssa. Talletussuojajärjestelmien saamisten asettaminen etusijalle ei ole mahdollistanut sitä, että näiden järjestelmien käytettävissä olevia rahoitusvälineitä olisi voitu käyttää tehokkaammin ja tuloksellisemmin muihin toimiin kuin suojattujen talletusten takaisinmaksuun maksukyvyttömyystilanteessa eli kriisinratkaisun, maksukyvyttömyyden tapauksessa käytettävien vaihtoehtojen toimenpiteiden tai ennaltaehkäisevien toimenpiteiden yhteydessä. Suojattujen talletusten suoja ei perustu talletussuojajärjestelmän saamisten ensisijaisuuteen, vaan se varmistetaan pakollisilla poikkeuksilla kriisinratkaisussa tapahtuvasta velkakirjojen arvon alaskirjauksesta ja nopealla takaisinmaksulla talletussuojajärjestelmästä silloin kun talletuksia ei pystytä maksamaan. Sen vuoksi talletusten ensisijaisuusjärjestystä nykyisessä saamisten hierarkiassa olisi muutettava.

- (38) Kaikkien talletusten ensisijaisuusjärjestys olisi yhdenmukaistettava täysin panemalla täytäntöön yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema, jossa käytetään yksitasoista lähestymistapaa ja jossa kaikki talletukset ovat etusijalla tavallisiin vakuudettomiin saamisiin nähden erittelemättä erityyppisiä talletuksia. Samanaikaisesti talletussuojajärjestelmien käytön kriisinratkaisussa, maksukyvyttömyystilanteessa ja ennaltaehkäisevissä toimenpiteissä olisi aina oltava riippuvainen asiaankuuluvien edellytysten noudattamisesta, erityisesti niin kutsutusta pienimmän kustannuksen testistä.
- (39) Yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema vahvistaa osaltaan tallettajien luottamusta ja ehkäisee entisestään talletuspakojen riskiä. Tallettajien suojan parantaminen vastaa myös talletusten keskeistä asemaa reaalityöelämässä, koska ne ovat ensisijainen säästämis- ja maksuväline, sekä pankkitoiminnassa, jossa talletukset ovat tärkeä rahoituslähde ja keskeinen tekijä pankkijärjestelmään kohdistuvan luottamuksen kannalta, joka on erityisen tärkeää markkinoiden stressitilanteissa. Lisäksi yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema parantaa laitosten ja yhteisöjen purkamismahdollisuuksia parantamalla niiden kykyä täyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä koskevat vaatimukset ja vähentämällä kyseisistä järjestelyistä vaadittavan rahoituksen määrää sen vuoksi, että on pienempi riski rikkoa periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, kun tavanomaisen vakuudettoman velan arvo alaskirjataan. Erityisesti talletusten poistaminen tavallisten vakuudettomien saamisten maksukyvyttömyysluokasta lisäisi jäljellä olevien tavallisten vakuudettomien saamisten alentamiskelpoisuutta minimoimalla riskin siitä, että rikotaan periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan. Vähentämällä sen todennäköisyyttä, että talletukset alaskirjataan tai muunnetaan sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyt ovat käytettävissä, yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema tekisi velkakirjojen arvon alaskirjauksesta tehokkaamman ja uskottavamman ja lisäisi kriisinratkaisukehyksen läpinäkyvyyttä ja oikeusvarmuutta. Yleinen tallettajien parempi etuoikeusasema parantaisi myös siirtostrategioiden uskottavuutta kriisinratkaisussa, sillä se helpottaisi koko talletussopimuksen sisällyttämistä yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettävien velkojen piiriin, mikä edistäisi asiakassuhdetta ja kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen franchise-arvoa. Lisäksi tallettajien maksukyvyttömyysluokan täydellinen yhdenmukaistaminen olisi hyödyllistä rajatylittävän toiminnan ja tasapuolisten toimintaedellytysten kannalta.
- (40) Tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä sääntelevän kansallisen lainsäädännön mukainen yksitasoinen lähestymistapa talletusten ensisijaisuusjärjestykseen edistää

kaikkien talletusten tehokkaampaa ja edullisempaa suojaa. Suojattujen talletusten osalta tämä lähestymistapa helpottaa talletussuojajärjestelmän rahoitusta muille toimenpiteille kuin sellaisten suojattujen talletusten takaisinmaksuun, jotka voivat olla tehokkaampia ja vähemmän häiritseviä talletettujen varojen saatavuuden turvaamisessa, sillä ne eivät johda pankkitilien ja maksupalvelujen saatavuuden keskeytymiseen. Sellaisten talletusten osalta, jotka eivät ole suojattuja, tämä lähestymistapa helpottaa niiden suojaamista silloin, kun se on tarpeen rahoitusvakauden ja tallettajien luottamuksen turvaamiseksi. Lisäksi tällä lähestymistavalla joustavoitetaan näiden mahdollisesti edullisempien talletussuojamekanismien käyttöä ja minimoidaan näin talletussuojajärjestelmien välittömät maksutarpeet ja siten varmistetaan, että niiden käytettävissä olevat rahoitusvarat säilyvät paremmin mahdollisia muita kriisejä varten, ja vähennetään näiden varojen täydentämisestä vastuussa olevalle pankkialalle aiheutuvia rasitteita.

- (41) Talletusten ensisijaisuusjärjestykseen tehtävät muutokset ja erityisesti se, että suojatut talletukset ja talletussuojajärjestelmien saamiset eivät olisi enää paremmassa etuoikeusasemassa suhteessa kaikkiin muihin talletuksiin, eivät vaikuttaisi kielteisesti suojatuille talletuksille kaatumistilanteessa annettavaan suojaan, koska tämä suoja taattaisiin edelleen velvoittamalla jättämään suojatut talletukset kriisinratkaisun yhteydessä tappioiden kattamisen ulkopuolelle ja viime kädessä maksamalla korvaus talletussuojajärjestelmästä siinä tapauksessa, ettei talletuksia kyetä maksamaan.
- (42) Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä voidaan käyttää tukemaan liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön soveltamista, jolloin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varat, oikeudet ja velat siirretään vastaanottajalle. Tällöin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyllä voi olla vaatimus jäljelle jäävää laitosta tai yhteisöä vastaan sen tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä toteutettavassa myöhemmässä likvidaatiossa. Näin voi tapahtua, jos kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä käytetään sellaisten tappioiden yhteydessä, jotka olisivat muuten langenneet velkojille, muun muassa varojen ja velkojen takausten tai siirrettyjen varojen ja velkojen välisen erotuksen kattamisen muodossa. Sen varmistamiseksi, että jäljelle jäävän laitoksen tai yhteisön osakkeenomistajat ja velkojat tosiasiallisesti kattavat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tappiot ja parantavat mahdollisuutta maksaa maksukyvyttömyystilanteessa korvauksia kriisinratkaisukohtaiseen turvaverkkoon, kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn saamisten jäljelle jäävältä laitokselta tai yhteisöltä ja sellaisten saamisten, jotka johtuvat asianmukaisesti aiheutuneista kohtuullisista kustannuksista, olisi maksukyvyttömyystilanteessa oltava talletusten ja talletussuojajärjestelmän saamia paremmassa etuoikeusasemassa. Kun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä maksetaan osakkeenomistajille ja velkojille korvauksia sen vuoksi, että periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, on rikottu, tarkoituksena on korvata kriisinratkaisutoimen tulokset, joten tällaisten korvausten ei tulisi aiheuttaa kyseisille järjestelyille saamia.
- (43) Riittävän joustavuuden varmistamiseksi ja kriisinratkaisuvälineiden käyttöä tukevien talletussuojajärjestelmien toimien helpottamiseksi silloin, kun ne johtavat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen poistumiseen markkinoilta ja kun ne ovat tarpeen sen estämiseksi, että tappiot lankeavat tallettajille, olisi täsmennettävä tietyt talletussuojajärjestelmien käyttöön kriisinratkaisussa liittyvät näkökohdat. Erityisesti on tarpeen täsmentää, että talletussuojajärjestelmää voidaan tietyissä tapauksissa ja selkein edellytyksin käyttää sellaisten siirtotapahtumien tukemiseen, joihin sisältyy talletuksia, mukaan lukien talletussuojajärjestelmän tarjoaman talletussuojan tason

ylittävät suojakelpoiset talletukset, ja myös talletuksia, jotka on suljettu talletussuojajärjestelmän suorittaman takaisinmaksun ulkopuolelle. Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuudella olisi pyrittävä kattamaan ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettävien varojen arvon vaje suhteessa siirrettävien talletusten arvoon. Jos ostaja vaatii rahoitusosuuden suorittamista osana liiketoimea varmistaakseen pääomaneutraaliutensa ja säilyttääkseen ostajan pääomavaatimusten noudattamisen, myös talletussuojajärjestelmän olisi voitava suorittaa rahoitusosuus tätä tarkoitusta varten. Talletussuojajärjestelmän olisi tuettava kriisinratkaisutoimia käteismuodossa tai muussa muodossa, kuten takauksina tai tappionjakosopimuksina, joilla voidaan minimoida tuen vaikutus talletussuojajärjestelmän käytettävissä oleviin taloudellisiin resursseihin ja samalla mahdollistaa talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden tarkoitusten täyttäminen.

- (44) Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuteen kriisinratkaisussa olisi sovellettava tiettyjä rajoituksia. Ensinnäkin olisi varmistettava, että talletussuojajärjestelmälle kriisinratkaisutoimesta mahdollisesti aiheutuvat tappiot eivät ylitä tappioita, jotka aiheutuisivat talletussuojajärjestelmälle maksukyvyttömyystilanteessa, jos se maksaisi suojatuille tallettajille korvauksia ja korvaisi heidän laitoksen varoihin kohdistuvat vaatimuksensa. Kyseinen määrä olisi määritettävä pienimmän kustannuksen testin perusteella direktiivissä 2014/49/EU vahvistettujen kriteerien ja menetelmien mukaisesti. Näitä kriteerejä ja menetelmiä olisi myös käytettävä määrittäessä sitä kohtelua, jonka talletussuojajärjestelmä olisi saanut, jos laitos olisi aloittanut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn toteutettaessa jälkiarvostusta sen arvioimiseksi, noudatetaanko periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, ja talletussuojajärjestelmälle maksettavan mahdollisen korvauksen määrittämiseksi. Toiseksi talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden määrä, jonka tarkoituksena on kattaa ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirrettävien varojen ja velkojen välinen erotus, ei saisi ylittää sellaisten siirrettävien varojen ja siirrettävien talletusten ja velkojen, joilla on maksukyvyttömyystilanteessa sama tai parempi etuoikeusasema kuin kyseisillä talletuksilla, välistä erotusta. Näin varmistettaisiin, että talletussuojajärjestelmän rahoitusosuutta käytetään tarvittaessa ainoastaan tallettajille aiheutuvien tappioiden välttämiseen eikä maksukyvyttömyystilanteessa talletuksia huonommassa etuoikeusasemassa olevien velkojen suojaamiseen. Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden, jolla katetaan varojen ja velkojen välinen erotus, ja vastaanottavan yhteisön omiin varoihin osoitetun talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden summa ei kuitenkaan saisi ylittää suojatuille tallettajille maksettavien korvausten maksukustannuksia, jotka on laskettu pienimmän kustannuksen testin mukaisesti.

- (45) Olisi täsmennettävä, että talletussuojajärjestelmä voi osallistua muiden velkojen kuin suojattujen talletusten siirtoon kriisinratkaisun yhteydessä ainoastaan, jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että muihin talletuksiin kuin suojattuihin talletuksiin ei voida soveltaa velan arvon alaskirjausta eikä niitä voida jättää jäljelle jäävään kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen, joka likvidoidaan. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi erityisesti voitava välttää tappioiden osoittamista kyseisille talletuksille silloin, kun poissulkeminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriittisten toimintojen ja ydinliiketoiminta-alueiden jatkuvuuden säilyttämiseksi tai silloin, kun se on tarpeen, jotta vältetään laajamittainen häiriöiden leviäminen ja rahoitusalan epävakaus, jotka voisivat aiheuttaa vakavia häiriöitä unionin tai jäsenvaltion taloudelle. Samoja syitä olisi sovellettava siihen, että ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle tehtävään siirtoon sisällytetään alentamiskelpoisia velkoja, joiden etuoikeusasema on huonompi kuin talletusten etuoikeusasema. Tässä

tapauksessa kyseisten alentamiskelpoisten velkojen siirtoa ei pitäisi tukea talletussuojajärjestelmän rahoitusosuudella. Jos näiden alentamiskelpoisten velkojen siirtoa varten tarvitaan rahoitustukea, tuki olisi annettava kriisinratkaisun rahoitusjärjestelystä.

- (46) Kun otetaan huomioon mahdollisuus käyttää talletussuojajärjestelmää kriisinratkaisussa, on tarpeen täsmentää, miten talletussuojajärjestelmän rahoitusosuus voidaan ottaa huomioon laskettaessa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käyttöä koskevia vaatimuksia. Jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajien ja velkojen velkojensa vähentämisen, alaskirjaamisen tai muuntamisen kautta suorittama rahoitusosuus on yhdessä talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden kanssa vähintään 8 prosenttia laitoksen kokonaisveloista, omat varat mukaan luettuina, laitoksen olisi voitava käyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä saadakseen lisärahoitusta, jos se on tarpeen tehokkaan kriisinratkaisun varmistamiseksi kriisinratkaisutavoitteiden mukaisesti. Jos nämä edellytykset täyttyvät, talletussuojajärjestelmän rahoitusosuus olisi rajoitettava määrään, joka on tarpeen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käytön mahdollistamiseksi. Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisu rahoitetaan edelleen ensisijaisesti laitoksen sisäisillä varoilla, ja kilpailun vääristymisen minimoimiseksi mahdollisuus käyttää talletussuojajärjestelmän rahoitusosuutta kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen saatavuuden varmistamiseksi olisi oltava vain sellaisten laitosten käytettävissä, joiden kriisinratkaisusuunnitelmassa tai konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa ei määrätä laitoksen asianmukaisesta likvidoinnista kaatumistilanteessa, kun otetaan huomioon, että kriisinratkaisuviranomaisten kyseisille laitoksille määrittämä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus on asetettu tasolle, joka sisältää sekä tappioiden kattamisen että pääomapohjan vahvistamisen määrät.
- (47) Koska EPV:n tehtävänä on edistää viranomaisten käytäntöjen lähentymistä, EPV:n olisi seurattava laitosten ja konsernien purkamismahdollisuuksien arviointien suunnittelua ja täytäntöönpanoa sekä kriisinratkaisuviranomaisten toimia ja valmisteluja kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi ja raportoitava niistä. Näissä kertomuksissa EPV:n olisi myös arvioitava kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamien toimenpiteiden läpinäkyvyyttä suhteessa asiaankuuluviin ulkoisiin sidosryhmiin ja sitä, missä määrin ne edistävät kriisinratkaisuvälineiden ja laitosten purkamismahdollisuuksia. EPV:n olisi lisäksi raportoitava toimenpiteistä, joita jäsenvaltiot toteuttavat vähittäissijoittajien suojelemiseksi sellaisten velkainstrumenttien osalta, joihin voidaan soveltaa direktiivin 2014/59/EU mukaista omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta, sekä verrattava ja arvioitava mahdollisia vaikutuksia rajatylittäviin toimiin. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omia varoja koskevien lisävaatimusten ja yhteenlasketun puskurivaatimuksen arviointia koskevien nykyisten teknisten sääntelystandardien soveltamisalaa olisi laajennettava kattamaan myös sellaiset yhteisöt, joita ei ole yksilöity kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, jos kyseisiä vaatimuksia ei ole asetettu samalla perusteella kuin omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta. EPV:n olisi omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta koskevassa vuosikertomuksessa arvioitava myös sitä, miten kriisinratkaisuviranomaiset ovat panneet täytäntöön siirtostrategioiden omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen kalibrointia koskevat uudet säännöt. Kun otetaan huomioon, että EPV:n tehtävänä on myötävaikuttaa johdonmukaisen ja koordinoitun kriisinhallinta- ja kriisinratkaisujärjestelmän varmistamiseen unionissa, EPV:n olisi koordinoitava ja valvottava kriisisimulaatiomenettelyjä. Näiden simulaatioiden olisi katettava

toimivaltaisten viranomaisten, kriisinratkaisuviranomaisten ja talletussuojajärjestelmien välinen koordinointi ja yhteistyö laitosten ja yhteisöjen rahoitustilanteen heikkenemisen aikana, ja niissä olisi testattava välineistön soveltamista elvytys- ja kriisinratkaisusuunnittelussa, varhaisessa puuttumisessa ja kriisinratkaisussa kokonaisvaltaisella tavalla. Näissä menettelyissä olisi erityisesti otettava huomioon rajatylittävä ulottuvuus asianomaisten viranomaisten välisessä vuorovaikutuksessa ja käytettävissä olevien välineiden ja valtuuksien soveltamisessa. Tarvittaessa kriisisimulointimenettelyissä olisi otettava huomioon myös asetuksen (EU) N:o 806/2014 mukainen kriisinratkaisumääräysten hyväksyminen ja täytäntöönpano pankkiunionissa.

- (48) Laadukas vaikutustenarviointi on ratkaisevan tärkeää, jotta voidaan laatia aiheellisia ja näyttöön perustuvia lainsäädäntöehdotuksia, ja tosiasiat ja näyttö ovat keskeisessä asemassa lainsäädäntömenettelyn aikana tehtävien päätösten tukena. Tästä syystä kriisinratkaisuviranomaisten, toimivaltaisten viranomaisten, yhteisen kriisinratkaisuneuvoston, EKP:n ja muiden Euroopan keskuspankkijärjestelmän jäsenten sekä EPV:n olisi annettava komissiolle sen pyynnöstä kaikki tiedot, joita se tarvitsee politiikan kehittämiseen liittyvissä tehtävissään, mukaan lukien vaikutustenarviointien laatiminen ja lainsäädäntöehdotusten valmistelu ja niistä neuvottelemisen.
- (49) Direktiiviä 2014/59/EU olisi sen vuoksi muutettava vastaavasti.
- (50) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita eli laitosten ja yhteisöjen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen toimivuuden ja tehokkuuden parantamista sen vuoksi, että erilaisista kansallisista lähestymistavoista saattaa aiheutua riskejä sisämarkkinoiden eheydelle, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla muuttamalla unionin tasolla jo vahvistettuja sääntöjä, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Direktiivin 2014/59/EU muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2014/59/EU seuraavasti:

- 1) Muutetaan 2 artiklan 1 kohta seuraavasti:
- a) lisätään 29 a alakohta seuraavasti:
- ”29 a) ’vaihtoehtoisella yksityisen sektorin toimenpiteellä’ tukea, jota ei voida pitää poikkeuksellisenä julkisena rahoitustukena;”;
- b) korvataan 35 alakohta seuraavasti:
- ”35) ’kriittisillä toiminnoilla’ toimintaa, palveluja tai toimintoja, joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi reaalityökalouden kannalta elintärkeiden palvelujen häiriintymisen tai todennäköisesti häiritäisi rahoitusvakautta kansallisella tai alueellisella tasolla laitoksen tai konsernin koon tai markkinaosuuden, ulkoisten ja sisäisten sidosten, monitahoisuuden tai rajatylittävän toiminnan johdosta yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa

erityisesti tämän toiminnan ja näiden palvelujen tai toimintojen korvattavuus huomioon ottaen;”;

- c) korvataan 71 alakohta seuraavasti:

”71) ’alentamiskelpoisilla veloilla’ niitä laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön velkoja, mukaan lukien tilinpäätösvarauksiin johtavat velat, ja pääomainstrumentteja, jotka eivät ole ydinpääomainstrumentteja, ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja tai toissijaisen pääoman instrumentteja ja joita ei ole rajattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 kohdan nojalla;”;

- d) lisätään 83 d ja 83 e alakohta seuraavasti:

”83 d) ’EU:n ulkopuolisella G-SII-laitoksella’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 134 alakohdassa määriteltyä EU:n ulkopuolista G-SII-laitosta;

83 e) ’G-SII-yhteisöllä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 136 alakohdassa määriteltyä G-SII-yhteisöä;”;

- e) lisätään 93 a alakohta seuraavasti:

”93 a) ’talletuksella’ 108 ja 109 artiklan soveltamiseksi direktiivin 2014/49/EU 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdassa määriteltyä talletusta;”.

- 2) Korvataan 5 artiklan 2, 3 ja 4 kohta seuraavasti:

”2. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että laitokset päivittävät elvytyssuunnitelmansa ainakin vuosittain tai sellaisen, laitoksen oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, sen liiketoimintaan tai sen rahoitustilanteeseen kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti elvytyssuunnitelmaan tai edellyttää sen olennaista muuttamista. Toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että laitokset päivittävät elvytyssuunnitelmansa tätä useammin.

Jos elvytyssuunnitelman viimeisimmästä vuosittaisesta päivityksestä alkavalla 12 kuukauden jaksolla ei esiinny ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja muutoksia, toimivaltaiset viranomaiset voivat poikkeuksellisesti luopua elvytyssuunnitelman päivittämistä koskevasta velvoitteesta seuraavaan 12 kuukauden jaksoon saakka.

3. Elvytyssuunnitelmissa ei saa olettaa minkään seuraavien saatavuutta tai vastaanottamista:

- a) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki;
- b) keskuspankin hätärahoituksena antama maksuvalmiusapu;
- c) keskuspankin epätavallisin vakuuksia, juoksuaikaa ja korkoa koskevin ehdoin antama maksuvalmiusapu.

4. Elvytyssuunnitelmiin on soveltuvin osin sisällyttävä selvitys siitä, miten ja milloin laitos saattaa hakeutua sellaisten keskuspankin järjestelyjen, joita ei ole suljettu elvytyssuunnitelman soveltamisalan ulkopuolelle 3 kohdan mukaisesti, piiriin silloin, kun olosuhteet ovat sellaiset, joiden varalta suunnitelma on laadittu, ja niissä on eriteltävä varat, joiden voidaan olettaa käyvän vakuudesta.”

- 3) Korvataan 6 artiklan 5 kohta seuraavasti:

”5. Jos toimivaltainen viranomainen arvioi, että elvytysuunnitelmassa on olennaisia puutteita tai olennaisia täytäntöönpanon esteitä, sen on ilmoitettava arvionsa laitokselle tai konsernin emoyritykselle ja vaadittava laitosta toimittamaan kolmen kuukauden määräajassa, jota viranomaisten suostumuksella voidaan pidentää yhdellä kuukaudella, tarkistettu suunnitelma, josta käy ilmi, millä tavoin kyseisiin puutteisiin tai esteisiin puututaan.”

- 4) Korvataan 8 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta seuraavasti:

”EPV voi toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä auttaa toimivaltaisia viranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.”

- 5) Lisätään 10 artiklaan 8 a kohta seuraavasti:

”8 a. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa hyväksyä kriisinratkaisusuunnitelmia, jos laitos likvidoidaan sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti 32 b artiklan nojalla tai jos sovelletaan 37 artiklan 6 kohtaa.”

- 6) Muutetaan 12 artikla seuraavasti:

- a) lisätään 1 kohtaan kolmas alakohta seuraavasti:

”Määrittäessään toteutettavia toimenpiteitä sellaisten ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettujen tytäryritysten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, osalta kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa yksinkertaistettua lähestymistapaa, jos tällainen lähestymistapa ei vaikuta kielteisesti konsernin purkamismahdollisuuksiin, kun otetaan huomioon tytäryrityksen koko, sen riskiprofiili, kriittisten toimintojen puuttuminen ja konsernin kriisinratkaisustrategia.”;

- b) lisätään 5 a kohta seuraavasti:

”5 a. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa hyväksyä kriisinratkaisusuunnitelmia, jos yhteisö likvidoidaan sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti 32 b artiklan nojalla tai jos sovelletaan 37 artiklan 6 kohtaa.”

- 7) Korvataan 13 artiklan 4 kohdan neljäs alakohta seuraavasti:

”EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.”

- 8) Lisätään 15 artiklaan 5 kohta seuraavasti:

”5. EPV seuraa tässä artiklassa ja 16 artiklassa tarkoitettuja laitosten tai konsernien purkamismahdollisuuksien arviointeja varten vahvistettavien sisäisten toimintaperiaatteiden laatimista ja kyseisten arviointien täytäntöönpanoa kriisinratkaisuviranomaisten toimesta. EPV laatii komissiolle kertomuksen purkamismahdollisuuksien arviointeja koskevista nykyisistä käytännöistä ja mahdollisista jäsenvaltioiden välisistä eroista viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = kaksi vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä] ja tarvittaessa seuraa kertomuksessa esitettyjen suositusten täytäntöönpanoa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun kertomuksen on katettava vähintään seuraavat:

- a) arvio kriisinratkaisuviranomaisten purkamismahdollisuuksien arviointien toteuttamista varten kehittämistä menetelmistä, mukaan lukien sellaisten alojen yksilöinti, joilla on mahdollisia jäsenvaltioiden välisiä eroja;
- b) arvio kriisinratkaisuviranomaisten kriisinratkaisustrategian tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi tarvitsemista testausvalmiuksista;
- c) kriisinratkaisuviranomaisten purkamismahdollisuuksien arviointien toteuttamista varten kehittämien menetelmien ja niiden tulosten läpinäkyvyys asianomaisille sidosryhmille.”

9) Lisätään 16 a artiklaan 7 kohta seuraavasti:

”7. Jos yhteisöön ei sovelleta yhteenlaskettua puskurivaatimusta samalla perusteella kuin sillä, jonka mukaisesti sen on noudatettava 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia, kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava tämän artiklan 1–6 kohtaa komission delegoidun asetuksen (EU) 2021/1118* mukaisesti lasketun yhteenlaskettua puskurivaatimusta koskevan arvion perusteella. Tällöin sovelletaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan neljättä kohtaa.

Kriisinratkaisuviranomaisen on sisällytettävä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arvioitu yhteenlaskettu puskurivaatimus tämän direktiivin 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettujen vaatimusten määrittämistä koskevaan päätökseen. Yhteisön on asetettava arvioitu yhteenlaskettu puskurivaatimus julkisesti saataville yhdessä 45 i artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen kanssa.

* Komission delegoitu asetukset (EU) 2021/1118, annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla (EUVL L 241, 8.7.2021, s. 1).”

10) Lisätään 17 artiklan 4 kohtaan kolmas alakohta seuraavasti:

”Jos asianomaisen yhteisön ehdottamilla toimenpiteillä tehokkaasti pienennetään purkamismahdollisuuksien esteitä tai poistetaan ne, kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätös toimivaltaista viranomasta kuultuaan. Päätöksessä on todettava, että ehdotetuilla toimenpiteillä tehokkaasti pienennetään purkamismahdollisuuksien esteitä tai poistetaan ne, ja velvoitettava yhteisö toteuttamaan ehdotetut toimenpiteet.”

11) Muutetaan 18 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 4 kohta seuraavasti:

”4. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisesti ehdottamat toimenpiteet konsolidointiryhmän valvojalle, EPV:lle, tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, siltä osin kuin se on merkittävän sivuliikkeen kannalta tarkoituksenmukaista. Konsernitason

kriisinratkaisuviranomaisen ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on kuultuaan niiden lainkäyttöalueiden toimivaltaisia viranomaisia ja kriisinratkaisuviranomaisia, joissa merkittävät sivuliikkeet sijaitsevat, tehtävä kaikkensa, jotta kriisinratkaisukollegiossa saadaan aikaan yhteinen päätös olennaisten esteiden määrittämisestä ja tarvittaessa arvioinnista, joka koskee unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen ehdottamia toimenpiteitä ja viranomaisten vaatimia toimenpiteitä esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi ja jossa on otettava huomioon toimenpiteiden mahdollinen vaikutus kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii.”;

- b) korvataan 9 kohta seuraavasti:

”9. Jollei yhteistä päätöstä tehdä minkään 17 artiklan 5 kohdan g, h tai k alakohdassa säädetyn toimenpiteen toteuttamisesta, EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen tämän artiklan 6, 6 a tai 7 kohdan nojalla esittämästä pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti.”

- 12) Korvataan 27 ja 28 artikla seuraavasti:

”27 artikla

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset voivat soveltaa varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, jos laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää jonkin seuraavista edellytyksistä:

- a) laitos tai yhteisö täyttää direktiivin 2013/36/EU 102 artiklassa tai direktiivin (EU) 2019/2034 38 artiklassa tarkoitetut edellytykset, tai toimivaltainen viranomainen on todennut, että laitoksen tai yhteisön toteuttamat järjestelyt, strategiat, prosessit ja mekanismit sekä laitoksen tai yhteisön hallussa olevat omat varat ja likviditeetti eivät takaa laitoksen tai yhteisön riskien hyvää hallintaa ja kattamista, ja jompikumpi seuraavista edellytyksistä täyttyy:
- i) laitos tai yhteisö ei ole toteuttanut toimivaltaisen viranomaisen edellyttämiä korjaavia toimia, mukaan lukien direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tai direktiivin (EU) 2019/2034 49 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet;
 - ii) toimivaltainen viranomainen katsoo, että muut korjaavat toimet kuin varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet eivät riitä ratkaisemaan ongelmia, jotka johtuvat muun muassa laitoksen tai yhteisön rahoitustilanteen nopeasta ja merkittävästä heikkenemisestä;
- b) laitos tai yhteisö rikkoo tai todennäköisesti rikkoo toimivaltaisen viranomaisen arviointia seuraavien 12 kuukauden aikana direktiivin 2014/65/EU II osastossa, asetuksen (EU) N:o 600/2014 3–7 artiklassa, 14–17 artiklassa tai 24, 25 ja 26 artiklassa tai tämän direktiivin 45 e tai 45 f artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

Toimivaltainen viranomainen voi todeta, että ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdassa tarkoitettu edellytys täyttyy ilman, että se on aiemmin toteuttanut muita korjaavia toimia, mukaan lukien direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tai direktiivin (EU) 2019/2034 39 artiklassa tarkoitettujen valtuuksien käyttö.

1 a. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteisiin on 1 kohtaa sovellettaessa sisällyttävä seuraavat:

- a) vaatimus, jonka mukaan laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen on tehtävä jompikumpi seuraavista:
 - i) toteutettava yksi tai useampi elvytysuunnitelmassa esitetyistä järjestelyistä tai toimenpiteistä;
 - ii) päivitettävä elvytysuunnitelma 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jos varhaiseen tilanteeseen puuttumiseen johtaneet olosuhteet eroavat alkuperäisessä elvytysuunnitelmassa esitetyistä olettamuksista, ja toteutettava yksi tai useampi päivityksessä suunnitelmassa esitetty järjestely tai toimenpide tietyssä ajassa;
- b) vaatimus, jonka mukaan laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen on kutsuttava koolle tai, jos ylin hallintoelin ei noudata tätä vaatimusta, jonka mukaan on suoraan kutsuttava koolle laitoksen tai yhteisön osakkeenomistajien yhtiökokous ja jonka mukaan molemmissa tapauksissa on laadittava esityslista ja vaadittava osakkeenomistajia käsittelemään tiettyjen päätösten tekemistä;
- c) vaatimus, jonka mukaan laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen on laadittava tarvittaessa elvytysuunnitelman mukaisesti suunnitelma, joka koskee velkojen uudelleenjärjestelystä neuvottelemista joidenkin sen velkojien tai sen kaikkien velkojien kanssa;
- d) vaatimus muuttaa laitoksen oikeudellista rakennetta;
- e) vaatimus laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön toimivan johdon tai ylimmän hallintoelimen erottamisesta tai vaihtamisesta kokonaisuudessaan tai yksittäisten henkilöiden osalta 28 artiklan mukaisesti;
- f) yhden tai useamman väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittäminen laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön 29 artiklan mukaisesti.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on valittava asianmukaiset varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet sen perusteella, mikä on oikeassa suhteessa tavoitteisiin nähden, ottaen huomioon muun muassa rikkomisen tai todennäköisen rikkomisen vakavuus ja laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön rahoitustilanteen heikkenemisen nopeus sekä muut asiaankuuluvat tiedot.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on asetettava kullekin 1 a kohdassa tarkoitettulle toimenpiteelle määräaika, joka on asianmukainen kyseisen toimenpiteen toteuttamiseksi ja joka antaa toimivaltaiselle viranomaiselle mahdollisuuden arvioida toimenpiteen vaikuttavuutta.

4. EPV antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = 12 kuukautta tämän muutosdirektiivin voimaantulopäivästä] ohjeet asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti, jotta voidaan edistää tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen käynnistävien tekijöiden yhdenmukaista soveltamista.

28 artikla

Toimivan johdon tai ylimmän hallintoelimen vaihtaminen

Sovellettaessa 27 artiklan 1 a kohdan e alakohtaa jäsenvaltioiden on varmistettava, että uusi toimiva johto tai ylin hallintoelin tai niiden yksittäiset jäsenet nimitetään unionin ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja että toimivaltainen viranomainen antaa nimittämislle hyväksyntänsä tai suostumuksensa.”

13) Muutetaan 29 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1, 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”1. Sovellettaessa 27 artiklan 1 a kohdan f alakohtaa jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset voivat olosuhteisiin nähden oikeasuhteisin perustein nimittää väliaikaisen hallinnonhoitajan hoitamaan jompaakumpaa seuraavista tehtävistä:

- a) laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen väliaikainen korvaaminen;
- b) väliaikainen työskentely laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön ylimmän hallintoelimen kanssa.

Toimivaltaisen viranomaisen on täsmennettävä a tai b alakohdan mukainen valintansa väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämisen yhteydessä.

Sovellettaessa ensimmäisen alakohdan b alakohtaa toimivaltaisen viranomaisen on väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämisen yhteydessä täsmennettävä lisäksi väliaikaisen hallinnonhoitajan asema, tehtävät ja valtuudet sekä kaikki laitoksen tai yhteisön ylimmälle hallintoelimelle asetetut mahdolliset vaatimukset, jotka velvoittavat sen neuvottelemaan väliaikaisen hallinnonhoitajan kanssa tai hankkimaan tältä suostumuksen ennen yksittäisten päätösten tekemistä tai tietynlaisten toimien toteuttamista.

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että toimivaltainen viranomainen julkistaa väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen, paitsi jos väliaikaisella hallinnonhoitajalla ei ole valtuuksia edustaa laitosta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä.

Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että väliaikainen hallinnonhoitaja täyttää direktiivin 2013/36/EU 91 artiklan 1, 2 ja 8 kohdassa säädetyt vaatimukset. Toimivaltaisten viranomaisten arvion siitä, täyttääkö väliaikainen hallinnonhoitaja nämä vaatimukset, on oltava erottamaton osa kyseisen väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämispäätöstä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen yhteydessä määriteltävä tämän valtuudet olosuhteisiin nähden oikeasuhteisin perustein. Tällaisiin valtuuksiin voivat kuulua jotkin tai kaikki laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön yhtiöjärjestykseen ja kansalliseen lainsäädäntöön perustuvat, laitoksen tai yhteisön ylimmän hallintoelimen valtuudet, mukaan lukien valtuudet hoitaa joitakin tai kaikkia laitoksen tai yhteisön ylimmän hallintoelimen hallinnollisia tehtäviä. Väliaikaisen hallinnonhoitajan valtuuksien laitokseen tai yhteisöön nähden on oltava sovellettavan yhtiöoikeuden mukaiset.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on nimityksen yhteydessä määriteltävä väliaikaisen hallinnonhoitajan asema ja tehtävät. Asemaan ja tehtäviin voivat kuulua seuraavat:

- a) laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön rahoitusaseman selvittäminen;
- b) laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön liiketoiminnan tai sen osan johtaminen laitoksen tai yhteisön rahoitusaseman säilyttämiseksi tai palauttamiseksi;
- c) toimenpiteiden toteuttaminen laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön liiketoiminnan terveen ja varovaisen johtamisen palauttamiseksi.

Toimivaltaisen viranomaisen on nimityksen yhteydessä määriteltävä väliaikaisen hallinnonhoitajan asemaa ja tehtäviä koskevat rajoitukset.”;

- b) korvataan 5 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Väliaikainen hallinnonhoitaja voi joka tapauksessa käyttää valtuuksia kutsua koolle laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön osakkeenomistajien yhtiökokous ja laatia tällaisen kokouksen esityslista ainoastaan toimivaltaisen viranomaisen ennalta antaman luvan nojalla.”;

- c) korvataan 6 kohta seuraavasti:

”6. Väliaikaisen hallinnonhoitajan on toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä laadittava kertomuksia laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön rahoitusasemasta ja nimityskautensa aikana toteutetuista toimista toimivaltaisen viranomaisen määräämin välein ja joka tapauksessa nimityskautensa lopussa.”

14) Muutetaan 30 artikla seuraavasti:

- a) korvataan otsikko seuraavasti:

”Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden koordinointi konsernien osalta”;

- b) korvataan 1–4 kohta seuraavasti:

”1. Jos 27 artiklan mukaisten varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden käyttöönoton edellytykset täyttyvät unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen osalta, konsolidointiryhmän valvojan on ilmoitettava asiasta EPV:lle ja kuultava muita valvontakollegioon kuuluvia toimivaltaisia viranomaisia ennen kuin se päättää soveltaa varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpidettä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettun ilmoituksen ja kuulemisen jälkeen konsolidointiryhmän valvojan on päätettävä, sovelletaanko asianomaiseen unionissa emoyrityksenä toimivaan yritykseen 27 artiklan mukaisia varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, ottaen huomioon näiden toimenpiteiden vaikutus konserniyhteisöihin muissa jäsenvaltioissa. Konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava päätös EPV:lle ja muille valvontakollegioon kuuluville toimivaltaisille viranomaisille.

3. Jos edellytykset 27 artiklan mukaisten varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden käyttöönotolle täyttyvät unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen tytäryrityksen osalta, yhteisökohtaisesta valvonnasta vastaavan toimivaltaisen viranomaisen, joka aikoo toteuttaa toimenpiteen mainitun

artiklan mukaisesti, on ilmoitettava asiasta EPV:lle ja kuultava konsolidointiryhmän valvojaa.

Konsolidointiryhmän valvoja voi ilmoituksen vastaanotettuaan arvioida, miten 27 artiklan mukaisten varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltaminen kyseiseen laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön todennäköisesti vaikuttaa kyseiseen konserniin tai konserniyhteisöihin muissa jäsenvaltioissa. Konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava tämä arvio toimivaltaiselle viranomaiselle kolmen päivän kuluessa.

Tämän ilmoituksen ja kuulemisen jälkeen toimivaltaisen viranomaisen on päätettävä, sovelletaanko varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpidettä. Päätöksessä on otettava asianmukaisesti huomioon konsolidointiryhmän valvojan arvio. Toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava päätös EPV:lle, konsolidointiryhmän valvojalle ja muille valvontakollegioon kuuluville toimivaltaisille viranomaisille.

4. Jos useampi kuin yksi toimivaltainen viranomainen aikoo soveltaa 27 artiklan mukaista varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpidettä useampaan kuin yhteen laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön saman konsernin sisällä, konsolidointiryhmän valvojan ja muiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten on arvioitava, olisiko tarkoituksenmukaisempaa nimittää kaikille asianomaisille yhteisöille sama väliaikainen hallinnonhoitaja vai koordinoita muiden varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamista useampaan kuin yhteen laitokseen tai yhteisöön, jotta olisi helpompaa ratkaista, miten asianomaisen laitoksen tai yhteisön rahoitusasema voidaan palauttaa. Arvion on oltava muodoltaan konsolidointiryhmän valvojan ja muiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten yhteinen päätös. Yhteinen päätös on saatava aikaan viiden vuorokauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitettun ilmoituksen antopäivästä. Yhteisen päätöksen on oltava perusteltu, ja se on esitettävä asiakirjassa, joka konsolidointiryhmän valvojan on toimitettava unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle.

EPV voi toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä auttaa toimivaltaisia viranomaisia pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan mukaisesti.

Jollei yhteistä päätöstä tehdä viiden päivän kuluessa, konsolidointiryhmän valvoja ja tytäryritysten osalta toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä erilliset päätökset väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämisestä vastuualueeseensa kuuluville laitoksille tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetuille yhteisöille ja muiden varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisesta.”;

c) korvataan 6 kohta seuraavasti:

”6. EPV voi minkä tahansa toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä auttaa toimivaltaisia viranomaisia, jotka aikovat soveltaa yhtä tai useampaa tämän direktiivin 27 artiklan 1 a kohdan a alakohdan mukaista toimenpidettä tämän direktiivin liitteessä olevan A jakson 4, 10, 11 ja 19 kohdan osalta tai yhtä tai useampaa tämän direktiivin 27 artiklan 1 a kohdan c tai d alakohdan mukaista

toimenpidettä, pääsemään sopimukseen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti.”

15) Lisätään 30 a artikla seuraavasti:

”30 a artikla

Kriisinratkaisun valmistelu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat kriisinratkaisuviranomaisille viipymättä seuraavista:

- a) kaikki direktiivin 2013/36/EU 104 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet, joita ne edellyttävät laitoksen tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön toteuttavan;
- b) jos valvontatoimet osoittavat, että tämän direktiivin 27 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset täyttyvät laitoksen tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön osalta, arvio siitä, että kyseiset edellytykset täyttyvät, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteistä riippumatta;
- c) 27 artiklassa tarkoitettujen varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltaminen.

Toimivaltaisten viranomaisten on yhteistyössä kriisinratkaisuviranomaisten kanssa seurattava tiiviisti laitoksen tai yhteisön tilannetta ja sitä, miten laitos tai yhteisö noudattaa ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla pyritään puuttumaan kyseisen laitoksen tai yhteisön tilanteen heikkenemiseen, ja ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettuja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisimman varhaisessa vaiheessa, jos ne katsovat, että on olemassa olennainen riski siitä, että yksi tai useampi 32 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu tilanne soveltuisi laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön. Ilmoituksen on sisällettävä seuraavat tiedot:

- a) ilmoituksen syyt;
- b) yleiskatsaus toimenpiteistä, joilla estettäisiin laitoksen tai yhteisön kaatuminen kohtuullisessa ajassa, niiden odotettavissa oleva vaikutus laitokseen tai yhteisöön 32 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen tilanteiden osalta ja näiden toimenpiteiden täytäntöönpanon odotettavissa oleva ajoittuminen.

Kriisinratkaisuviranomaisten on ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettun ilmoituksen vastaanotettuaan tiiviissä yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten kanssa arvioitava, mikä on kohtuullinen aika 32 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettun edellytyksen arvioimiseksi, ottaen huomioon laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön tilanteen heikkenemisen nopeus, tarve panna kriisinratkaisustrategia tuloksekkaasti täytäntöön ja muut asiaankuuluvat seikat. Kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava tästä arviosta toimivaltaisille viranomaisille mahdollisimman varhaisessa vaiheessa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettun ilmoituksen jälkeen toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on tiiviissä yhteistyössä seurattava laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön tilannetta, mahdollisten asiaankuuluvien toimenpiteiden täytäntöönpanoa niiden odotetussa

aikataulussa ja muuta asiaankuuluvaa kehitystä. Tätä tarkoitusta varten kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on tavattava säännöllisesti kriisinratkaisuviranomaisten tapauksen olosuhteet huomioon ottaen määrittämin väliajoin. Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava toisilleen kaikki asiaankuuluvat tiedot viipymättä.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava kriisinratkaisuviranomaisille kaikki kriisinratkaisuviranomaisten pyytämät tiedot, jotka ovat tarpeen kaikkien seuraavien osalta:

- a) kriisinratkaisusuunnitelman päivittäminen ja laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön mahdollisen kriisinratkaisun valmistelu;
- b) 36 artiklassa tarkoitetun arvostuksen toteuttaminen.

Jos tällaiset tiedot eivät ole jo toimivaltaisten viranomaisten saatavilla, kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä yhteistyötä ja koordinoitava toimintaansa näiden tietojen hankkimiseksi. Tätä varten toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava valtuudet vaatia laitosta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä antamaan tällaiset tiedot, myös paikan päällä tehtävissä tarkastuksissa, ja toimittamaan nämä tiedot kriisinratkaisuviranomaisille.

4. Kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksiin on sisällyttävä valtuudet markkinoida laitosta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä mahdollisille ostajille tai tehdä järjestelyjä tällaista markkinointia varten tai vaatia laitosta tai yhteisöä tekemään niin seuraavia tarkoituksia varten:

- a) kyseisen laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisun valmistelemiseksi, jollei 39 artiklan 2 kohdassa säädetyistä edellytyksistä ja 84 artiklassa säädetyistä salassapitovaatimuksista muuta johdu;
- b) tietojen keräämiseksi kriisinratkaisuviranomaisen 32 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen osalta tekemää arviointia varten.

5. Kriisinratkaisuviranomaisilla on 4 kohdan soveltamiseksi valtuudet pyytää laitosta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä ottamaan käyttöön digitaalinen alusta, jonka avulla laitoksen tai yhteisön markkinoinnissa tarvittavat tiedot voidaan jakaa mahdollisten ostajien tai kriisinratkaisuviranomaisen palveluksessa olevien neuvonantajien ja arvioijien kanssa.

6. Sen toteaminen, että 27 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, ja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden hyväksyminen etukäteen eivät saa olla välttämättömiä edellytyksiä sille, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat valmistella laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön kriisinratkaisua tai käyttää tämän artiklan 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia.

7. Kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille kaikista 4 ja 5 kohdan nojalla toteutetuista toimista viipymättä.

8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ja kriisinratkaisuviranomaiset tekevät tiivistä yhteistyötä

- a) harkitessaan, toteutetaanko tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla pyritään puuttumaan laitoksen tai

1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön tilanteen heikkenemiseen, ja tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä;

- b) harkitessaan, toteutetaanko 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja toimia;
- c) tämän alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen toimien täytäntöönpanon aikana.

Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että nämä toimenpiteet ja toimet ovat johdonmukaisia, koordinoituja ja vaikuttavia.”

- 16) Korvataan 31 artiklan 2 kohdan c ja d alakohta seuraavasti:

”c) suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä, erityisesti silloin, kun se otetaan jäsenvaltion talousarviosta;

d) suojata tallettajia ja minimoida talletussuojajärjestelmien tappiot sekä suojata direktiivin 97/9/EY soveltamisalaan kuuluvia sijoittajia;”;

- 17) Muutetaan 32 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 1 ja 2 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen laitoksen osalta, jos kriisinratkaisuviranomaiset 2 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanottuaan tai omasta aloitteestaan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti toteavat, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;
- b) ottaen huomioon aika, tarve toteuttaa kriisinratkaisustrategia tuloksellisesti ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että laitoksen kaatuminen on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään laitokseen kohdistuvalla vaihtoehtoisella yksityisen sektorin toimenpiteellä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, valvontatoimella, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteillä tai 59 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjauksella tai muuntamisella
- c) kriisinratkaisutoimi on yleisen edun mukainen 5 kohdan nojalla.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen arvioi 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että toimivaltaisen viranomaisen lisäksi 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen arvioinnin voi tehdä kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan, jos kriisinratkaisuviranomaisilla on kansallisen lainsäädännön mukaisesti tällaisen arvioinnin tekemiseen tarvittavat keinot, erityisesti asianmukaiset mahdollisuudet saada asiaan liittyviä tietoja. Tällaisessa tapauksessa jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen toimittaa kriisinratkaisuviranomaiselle viipymättä kaikki asiaankuuluvat tiedot, joita kriisinratkaisuviranomainen pyytää arvioinnin toteuttamiseksi, ennen kuin

kriisinratkaisuviranomainen ilmoittaa toimivaltaiselle viranomaiselle aikomuksestaan tehdä kyseinen arviointi tai ilmoittamisen jälkeen.

Kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen arviointi tiiviissä yhteistyössä toimivaltaisen viranomaisen kanssa. Toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä annettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki asiaan liittyvät tiedot, joita kriisinratkaisuviranomainen pyytää arviointinsa tueksi. Toimivaltainen viranomainen voi myös ilmoittaa kriisinratkaisuviranomaiselle, että se katsoo 1 kohdan b alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyvän.”;

b) muutetaan 4 kohta seuraavasti:

i) korvataan ensimmäisen alakohdan d alakohta seuraavasti:

”d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen, paitsi jos tukea myönnetään jossakin 32 c artiklassa tarkoitetussa muodossa;”;

ii) kumotaan alakohdat toisesta alakohdasta viidenteen alakohtaan;

c) korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Tämän artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos kyseinen kriisinratkaisutoimi on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 31 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa tuloksellisemmin tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua arviointia toteuttaessaan kriisinratkaisuviranomainen tarkastelee ja vertailee arviointia tehtäessä käytettävissään olevien tietojen perusteella kaikkea poikkeuksellista julkista rahoitustukea, jota laitokselle voidaan kohtuudella olettaa myönnettävän sekä kriisinratkaisun että sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisen likvidaation yhteydessä.”

18) Korvataan 32 a ja 32 b artikla seuraavasti:

”32 a artikla

Kriisinratkaisuedellytykset keskusyhteisölle ja keskusyhteisöön pysyvästi kuuluville luottolaitoksille

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimen, joka koskee keskusyhteisöä ja kaikkia siihen pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia, jotka kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, jos keskusyhteisö ja kaikki siihen pysyvästi kuuluvat luottolaitokset tai kriisinratkaisun kohteena oleva konserni kokonaisuutena täyttävät 32 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset.

32 b artikla

Kriisinratkaisutoimien piiriin kuulumattomiin laitoksiin ja yhteisöihin sovellettavat menettelyt

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetty edellytykset mutta ei 32 artiklan

1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä, asiaankuuluvalla kansallisella hallinto- tai oikeusviranomaisella on valtuudet aloittaa viipymättä menettely laitoksen tai yhteisön asianmukaiseksi likvidoimiseksi sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö, joka likvidoidaan asianmukaisesti sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti, poistuu markkinoilta tai lopettaa pankkitoimintansa kohtuullisessa ajassa.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetty edellytykset mutta ei 32 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä, 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukainen toteamus siitä, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, on edellytyksenä sille, että toimivaltainen viranomainen peruuttaa toimiluvan direktiivin 2013/36/EU 18 artiklan mukaisesti.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön toimiluvan peruuttaminen on riittävä edellytys sille, että asianomainen kansallinen hallinto- tai oikeusviranomainen voi viipymättä aloittaa menettelyn laitoksen tai yhteisön asianmukaiseksi likvidoimiseksi sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.”

19) Lisätään 32 c artikla seuraavasti:

”32 c artikla

Poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetulle yhteisölle voidaan myöntää kriisinratkaisutoimien ulkopuolista poikkeuksellista julkista rahoitustukea ainoastaan poikkeuksellisissa olosuhteissa jossakin seuraavista tapauksista ja edellyttäen, että poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki täyttää unionin valtioneuvoston vahvistetut edellytykset ja vaatimukset:

- a) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki vakavan häiriön korjaamiseksi jäsenvaltion taloudessa tai rahoitusvakauden säilyttämiseksi on jossakin seuraavista muodoista:
 - i) valtion takaus keskuspankkien tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille keskuspankkien ehtojen mukaisesti;
 - ii) valtion takaus hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille;
 - iii) muiden omien varojen instrumenttien kuin ydinpääomainstrumenttien hankkiminen tai muiden pääomainstrumenttien hankkiminen tai arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden käyttö sellaisin hinnoin, sellaisella kestolla ja sellaisin muin ehdoin, jotka eivät anna kyseiselle laitokselle tai yhteisölle perusteetonta etua, edellyttäen, että julkisen tuen myöntämishetkellä ei vallitse mikään 32 artiklan 4 kohdan a, b tai c alakohdassa tai 59 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu tilanteista;
- b) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki toteutetaan talletussuojajärjestelmän toimenpiteenä luottolaitoksen taloudellisen vakauden ja pitkän aikavälin

elinkelpoisuuden säilyttämiseksi direktiivin 2014/49/EU 11 a ja 11 b artiklassa säädettyjä edellytyksiä noudattaen edellyttäen, että mikään 32 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista ei vallitse;

- c) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki toteutetaan talletussuojajärjestelmän toimenpiteenä, kun laitos likvidoidaan 32 b artiklan nojalla ja direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdassa säädettyjen edellytysten mukaisesti;
- d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on SEUT-sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, joka myönnetään, kun laitos tai yhteisö likvidoidaan tämän direktiivin 32 b artiklan nojalla, lukuun ottamatta tukea, jota talletussuojajärjestelmästä myönnetään direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

2. Edellä 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen tukitoimenpiteiden on täytettävä kaikki seuraavat edellytykset:

- a) toimenpiteet rajoittuvat laitoksiin tai yhteisöihin, jotka toimivaltainen viranomainen on vahvistanut vakavaraisiksi;
- b) toimenpiteet ovat luonteeltaan ennalta varautuvia ja väliaikaisia ja perustuvat toimivaltaisen viranomaisen hyväksymään ennalta määriteltyyn irtautumisstrategiaan, johon sisältyy selkeästi määritetty päättymispäivä, myyntipäivä tai takaisinmaksuaikataulu kaikkien toteutettujen toimenpiteiden osalta;
- c) toimenpiteet ovat oikeassa suhteessa vakavan häiriön seurausten korjaamiseen tai rahoitusvakauden säilyttämiseen;
- d) toimenpiteitä ei käytetä korvaamaan tappioita, joita laitokselle tai yhteisölle on aiheutunut tai todennäköisesti aiheutuu lähitulevaisuudessa.

Ensimmäisen alakohdan a alakohtaa sovellettaessa laitoksen tai yhteisön katsotaan olevan vakavarainen, jos toimivaltainen viranomainen on todennut, että mitään asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdassa, direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa, asetuksen (EU) 2019/2033 11 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin (EU) 2019/2034 40 artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia tai unionin lainsäädännössä tai kansallisessa lainsäädännössä säädettyjä asiaankuuluvia sovellettavia vaatimuksia ei ole rikottu tai ei todennäköisesti rikota seuraavien 12 kuukauden aikana.

Ensimmäisen alakohdan d alakohtaa sovellettaessa asianomaisen toimivaltaisen viranomaisen on ilmaistava määrällisesti tappiot, joita laitokselle tai yhteisölle on aiheutunut tai todennäköisesti aiheutuu. Määrällisen ilmaisemisen perustana on oltava ainakin laitoksen tai yhteisön tase, edellyttäen, että tase on sovellettavien kirjanpitosääntöjen ja -standardien mukainen, minkä riippumaton ulkopuolinen tilintarkastaja on vahvistanut, ja Euroopan keskuspankin, EPV:n tai kansallisten viranomaisten toteuttamat omaisuuserien laadun tarkastelut, jos sellaisia on, tai tarvittaessa toimivaltaisen viranomaisen toteuttamat paikan päällä tehtävät tarkastukset.

Edellä 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen tukitoimenpiteiden on rajoitettava toimenpiteisiin, jotka toimivaltainen viranomainen on arvioinut tarpeellisiksi laitoksen tai yhteisön vakavaraisuuden säilyttämiseksi puuttumalla Euroopan keskuspankin, EPV:n tai kansallisten viranomaisten toteuttamien, kansallisella, unionin tai yhteisen valvontamekanismin tasolla sovellettavien stressitestien tai vastaavien menettelyjen epäsuotuisan skenaarion perusteella

todettuihin pääomavajeisiin, jotka ovat tarvittaessa toimivaltaisen viranomaisen vahvistamia.

Poiketen siitä, mitä 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa säädetään, ydinpääomainstrumenttien hankkiminen on poikkeuksellisesti sallittua, jos todettu vaje on luonteeltaan sellainen, että muiden omien varojen instrumenttien tai muiden pääomainstrumenttien hankkiminen ei antaisi kyseiselle laitokselle tai yhteisölle mahdollisuutta korjata stressitestin tai vastaavan menettelyn epäsuotuisassa skenaariossa todettua pääomavajettaan. Hankittujen ydinpääomainstrumenttien määrä ei saa olla suurempi kuin 2 prosenttia asianomaisen laitoksen tai yhteisön asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä.

Jos jotakin 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua tukitoimenpidettä ei lunasteta, makseta takaisin tai muutoin lopeteta tällaisen toimenpiteen myöntämisen yhteydessä laaditun irtautumisstrategian ehtojen mukaisesti, toimivaltaisen viranomaisen on pääteltävä, että 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyy kyseisiä tukitoimenpiteitä saaneen laitoksen tai yhteisön osalta, ja ilmoitettava tämä arvio asianomaiselle kriisinratkaisuviranomaiselle.

3. EPV antaa viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = 1 vuosi tämän direktiivin voimaantulopäivästä] asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet 2 kohdan neljännessä alakohdassa tarkoitettujen testien, tarkasteluiden tai menettelyjen tyypeistä, jotka voivat johtaa 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettuihin tukitoimenpiteisiin.”

20) Korvataan 33 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen, joka koskee 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä, jos yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan edellytykset.

Tätä varten 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisön katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan seuraavissa olosuhteissa:

- a) yhteisö täyttää yhden tai useamman 32 artiklan 4 kohdan b, c tai d alakohdassa säädetyistä edellytyksistä;
- b) yhteisö rikkoo olennaisesti asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tai direktiivissä 2013/36/EU säädettyjä sovellettavia vaatimuksia tai on olemassa objektiivisia seikkoja, jotka osoittavat, että yhteisö tulee lähitulevaisuudessa olennaisesti rikkomaan näitä vaatimuksia.”

21) Muutetaan 33 a artikla seuraavasti:

- a) korvataan 8 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset ilmoittavat viipymättä laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle ja 83 artiklan 2 kohdan a–h alakohdassa tarkoitetuille viranomaisille siitä, että ne käyttävät tämän artiklan 1 kohdan mukaisia valtuuksia todettuaan 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, ja ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä.”;

- b) lisätään 9 kohtaan toinen alakohta seuraavasti:

”Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos tällaisia valtuuksia käytetään suojakelpoisten talletusten osalta ja jos kyseisiä talletuksia ei katsota direktiivissä 2014/49/EU tarkoitettulla tavalla sellaisiksi, että niitä ei kyetä maksamaan, tallettajilla on mahdollisuus saada kyseisistä talletuksista asianmukainen päivittäinen määrä.”

22) Muutetaan 35 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat nimetä erityisjohtajan kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai omaisuudenhoitoyhtiön ylimmän hallintoelimen tilalle tai työskentelemään sen kanssa. Kriisinratkaisuviranomaisten on julkistettava erityisjohtajan nimitys. Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että erityisjohtajalla on pätevyys, tiedot ja taidot, joita hänen tehtäviensä hoitaminen edellyttää.

Direktiivin 2013/36/EU 91 artiklaa ei sovelleta erityisjohtajien nimeämiseen.”;

b) korvataan 2 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Erityisjohtajalla on oltava kaikki kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai omaisuudenhoitoyhtiön osakkeenomistajien ja ylimmän hallintoelimen valtuudet.”;

c) korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että erityisjohtaja laatii nimittävälle kriisinratkaisuviranomaiselle kertomuksia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai omaisuudenhoitoyhtiön talous- ja rahoitustilanteesta sekä tehtäviensä hoitamisen yhteydessä toteutetuista toimista kriisinratkaisuviranomaisen määräämin säännöllisin väliajoin sekä erityisjohtajan nimityskauden alussa ja lopussa.”

23) Muutetaan 36 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”1. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät, täytyvätkö kriisinratkaisuedellytykset tai 59 artiklassa tarkoitetut päämainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaamisen tai muuntamisen edellytykset, niiden on varmistettava, että laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, kriisinratkaisuviranomainen mukaan lukien, ja asianomaisesta laitoksesta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetusta yhteisöstä.”;

b) lisätään 7 a kohta seuraavasti:

”7 a. Arvioijan on täydennettävä 6 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja tietoja arviolla taseen ulkopuolisten varojen ja velkojen, mukaan lukien ehdolliset velat ja varat, arvosta, jos se on tarpeen 4 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettujen päätösten tekemisen tueksi.”

24) Lisätään 37 artiklaan 11 kohta seuraavasti:

”11. EPV seuraa kriisinratkaisuviranomaisten toimia ja valmistautumista varmistaakseen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaan täytäntöönpanon kriisinratkaisutapauksissa. EPV laatii komissiolle kertomuksen nykyisten käytäntöjen

tilanteesta ja mahdollisista jäsenvaltioiden välisistä eroista viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = kaksi vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä] ja seuraa tarvittaessa kertomuksessa esitettyjen suositusten täytäntöönpanoa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun kertomuksen on katettava vähintään seuraavat:

- a) velkakirjojen arvon alaskirjauksen täytäntöönpanoa koskevat käytössä olevat järjestelyt ja tarvittaessa rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurien ja kolmannen maan viranomaisten kanssa tehdyn yhteistyön taso;
- b) järjestelyt muiden kriisinratkaisuvälineiden käytön toteuttamiseksi;
- c) a ja b alakohdassa tarkoitettuja järjestelyjä koskevan läpinäkyvyyden taso asianomaisia sidosryhmiä kohtaan.”

25) Muutetaan 40 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 1 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”OmaisuuDENhoitoyhtiön käyttämiseksi ja ottaen huomioon tarve pitää yllä omaisuudENhoitoyhtiön kriittiset toiminnot tai pyrkiä johonkin kriisinratkaisutavoitteeseen jäsenvaltioidEN on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää omaisuudENhoitoyhtiöön kaikki seuraavat:”;

- b) korvataan 2 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Velkakirjojen arvon alaskirjaus 43 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuA syystä ei saa vaikuttaa kriisinratkaisuviranomaisen kykyyn käyttää määräysvaltaa omaisuudENhoitoyhtiössä. Jos velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltaminen mahdollistaa sen, että omaisuudENhoitoyhtiön pääoma hankitaan kokonaisuudessaan muuntamalla alentamiskelpoisia velkoja osakkeiksi tai muunlaisiksi pääomainstrumenteiksi, voidaan poiketa vaatimuksesta, jonka mukaan omaisuudENhoitoyhtiön on oltava kokonaan tai osittain yhden tai useamman viranomaisen omistuksessa.”

26) Korvataan 42 artiklan 5 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) siirto on tarpeen kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen, omaisuudENhoitoyhtiön tai itse erillisen varainhoitoyhtiön asianmukaisen toiminnan varmistamiseksi; tai”.

27) Muutetaan 44 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. JäsenvaltioidEN on varmistettava, että velkakirjojen arvon alaskirjausta voidaan soveltaa laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisöN kaikkiin sellaisiin velkoihin, mukaan lukien tilinpäätösvaraukseen johtavat velat, joita ei ole rajattu kyseisen välineen soveltamisalan ulkopuolelle tämän artiklan 2 tai 3 kohdan nojalla.”;

- b) korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Kriisinratkaisun rahoitusjärjestely voi suorittaa 4 kohdassa tarkoitettun rahoitusosuuden, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) osakkeenomistajat, muiden omistusinstrumenttien omistajat ja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja muiden alentamiskelpoisten velkojen omistajat ovat vähennyksellä, alaskirjauksella tai muuntamisella 48 artiklan 1 kohdan ja 60 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja tarvittaessa talletussuojajärjestelmällä 109 artiklan mukaisesti suorittaneet rahoitusosuuden tappioiden kattamiseksi ja pääomapohjan vahvistamiseksi määrällä, joka on vähintään 8 prosenttia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, 36 artiklassa säädetyn arvostuksen mukaisesti mitattuna;
- b) kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn rahoitusosuus on enintään 5 prosenttia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, 36 artiklassa säädetyn arvostuksen mukaisesti mitattuna.”;
- c) korvataan 7 kohta seuraavasti:

”7. Kriisinratkaisun rahoitusjärjestely voi suorittaa rahoitusosuuden varoista, jotka on kerätty 100 artiklan 6 kohdassa ja 103 artiklassa tarkoitetuilla etukäteen suoritettavilla rahoitusosuuksilla ja joita ei ole vielä käytetty, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) kriisinratkaisun rahoitusjärjestely on suorittanut 4 kohdan mukaisen rahoitusosuuden ja 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettu 5 prosentin raja on saavutettu;
- b) kaikki velat, jotka ovat talletuksia huonommassa etuoikeusasemassa ja joita ei ole jätetty velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle 44 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti, on alaskirjattu tai muunnettu kokonaan.

Poikkeuksellisissa olosuhteissa kriisinratkaisuviranomainen voi ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelystä saatavan rahoitusosuuden vaihtoehtona tai sen lisäksi hakea lisärahoitusta vaihtoehtoisista rahoituslähteistä, jos ensimmäisessä alakohdassa säädetty edellytykset täyttyvät.”

- 28) Lisätään 44 a artiklaan 8 kohta seuraavasti:

”8. EPV antaa komissiolle kertomuksen tämän artiklan soveltamisesta viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = 24 kuukautta tämän direktiivin voimaantulopäivästä]. Kertomuksessa on verrattava jäsenvaltioiden tämän artiklan noudattamiseksi toteuttamia toimenpiteitä, analysoitava niiden tehokkuutta vähittäissijoittajien suojaamisessa ja arvioitava niiden vaikutusta rajatylittäviin toimiin.

Komissio voi kertomuksen perusteella antaa lainsäädäntöehdotuksen tämän direktiivin muuttamiseksi.”

- 29) Korvataan 45 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokset ja 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetut yhteisöt täyttävät jatkuvasti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevat vaatimukset kriisinratkaisuviranomaisen vaatiessa ja sen määrittämällä tavalla tämän artiklan ja 45 a–45 i artiklan mukaisesti.”

30) Muutetaan 45 b artikla seuraavasti:

- a) korvataan 4, 5 ja 7 kohdassa ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”;
- b) muutetaan 8 kohta seuraavasti:
 - i) korvataan ensimmäisessä alakohdassa ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”
 - ii) korvataan toisen alakohdan c alakohdassa ilmaisu ”G-SII-laitos” ilmaisulla ”G-SII-yhteisö”
 - iii) Korvataan neljännessä alakohdassa ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”;
- c) lisätään 10 kohta seuraavasti:

”10. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat sallia, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt täyttävät 4, 5 ja 7 kohdassa tarkoitettut vaatimukset käyttämällä 1 ja 3 kohdassa tarkoitettuja omia varoja taikka velkoja, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) sellaisten yhteisöjen osalta, jotka ovat G-SII-yhteisöjä tai kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, joihin sovelletaan 45 c artiklan 5 tai 6 kohtaa, kriisinratkaisuviranomainen ei ole pienentänyt tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettua vaatimusta kyseisen kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti;
- b) tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettut velat, jotka eivät täytä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettua edellytystä, täyttävät kyseisen asetuksen 72 b artiklan 4 kohdan b–e alakohdassa säädetty edellytykset.”

31) Muutetaan 45 c artikla seuraavasti:

- a) korvataan 3 kohdan kahdeksannessa alakohdassa ilmaisu ”kriittisten taloudellisten toimintojensa” ilmaisulla ”kriittisten toimintojensa”;
- b) korvataan 4 kohta seuraavasti:

”4. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta seuraavien osalta:

- a) kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta direktiivin 2013/36/EU nojalla kyseisiä vaatimuksia;
- b) yhteisöt, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, jos kyseiseen yhteisöön ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia direktiivin 2013/36/EU nojalla samoin perustein kuin tämän direktiivin 45 f artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia.

EPV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = 12 kuukautta tämän muutosdirektiivin voimaantulopäivästä].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.”

- c) korvataan 7 kohdan kahdeksannessa alakohdassa ilmaisu ”kriittisten taloudellisten toimintojensa” ilmaisulla ”kriittisten toimintojensa”.

32) Lisätään 45 ca artikla seuraavasti:

”45 ca artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen markkinoilta poistumiseen johtavien siirtostrategioiden osalta

1. Sovellettaessa 45 c artiklaa kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön, jonka ensisijaiseen kriisinratkaisustrategiaan kuuluu ensisijaisesti liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja kyseisen yhteisön poistuminen markkinoilta, kriisinratkaisuviranomaisen on vahvistettava 45 c artiklan 3 kohdassa säädetty pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä oikeasuhteisesti soveltuvien osin seuraavien kriteerien perusteella:

- a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön koko, liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili sekä niiden markkinoiden syvyys, joilla kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö toimii;
- b) kriisinratkaisusuunnitelmassa yksilöidylle vastaanottajalle siirrettävät osakkeet, muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat ottaen huomioon seuraavat:
 - i) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ydinliiketoiminta-alueet ja kriittiset toiminnot;
 - ii) velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle 44 artiklan 2 kohdan nojalla jätetyt velat;
 - iii) jäljempänä 73–80 artiklassa tarkoitetut suojatoimet;
- c) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön b alakohdassa tarkoitettujen osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen odotettu arvo ja markkinoitavuus ottaen huomioon seuraavat:
 - i) kriisinratkaisuviranomaisen yksilöimät purkamismahdollisuuksien olennaiset esteet, jotka liittyvät suoraan liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön soveltamiseen;
 - ii) tappiot, jotka johtuvat jäljelle jääneeseen laitokseen jääneistä varoista, oikeuksista tai veloista;
- d) suunnitellaanko ensisijaisessa kriisinratkaisustrategiassa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen siirtoa;
- e) suunnitellaanko ensisijaisessa kriisinratkaisustrategiassa varojen erottelun soveltamista.

2. Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että yhteisö likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn tai muun vastaavan kansallisen menettelyn mukaisesti, ja siinä suunnitellaan talletussuojajärjestelmän käyttöä direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdan nojalla, kriisinratkaisuviranomaisen on

otettava huomioon myös tämän artiklan 1 kohta toteuttaessaan tämän direktiivin 45 c artiklan 2 a kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua arviointia.

3. Edellä olevan 1 kohdan soveltaminen ei saa johtaa määrään, joka on suurempi kuin 45 c artiklan 3 kohdan soveltamisesta johtuva määrä.”

33) Korvataan 45 d artiklan 1 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sellaista kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä, joka on G-SII-yhteisö, koskeva vaatimus muodostuu seuraavista:”.

34) Korvataan 45 f artiklan 1 kohdan kolmas alakohta seuraavasti:

”Poiketen siitä, mitä tämän kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa säädetään, unionissa emoyrityksenä toimivien yritysten, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä mutta jotka ovat kolmansien maiden yhteisöjen tytäryrityksiä, on noudatettava 45 c ja 45 d artiklassa säädettyjä vaatimuksia konsolidoinnin perusteella.”

35) Muutetaan 45 l artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan a alakohta seuraavasti:

”a) miten 45 e tai 45 f artiklan mukaisesti asetettu omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimus on pantu täytäntöön kansallisella tasolla, mukaan lukien 45 ca artikla, ja erityisesti onko jäsenvaltioiden välillä ollut eroja toisiinsa verrattavissa oleville yhteisöille asetetuissa tasoissa;”;

b) lisätään 3 kohdan toiseen alakohtaan virke seuraavasti:

”Edellä 2 kohdassa tarkoitettua velvoitetta ei enää sovelleta, kun toinen kertomus on toimitettu.”

36) Korvataan 45 m artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Edellä 45 b artiklan 4 ja 7 kohdassa sekä tapauksen mukaan 45 c artiklan 5 ja 6 kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia ei sovelleta kolmen vuoden ajan siitä päivästä, jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö tai se konserni, johon kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö kuuluu, on yksilöity G-SII-laitokseksi tai EU:n ulkopuoliseksi G-SII-laitokseksi tai jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö joutui 45 c artiklan 5 tai 6 kohdassa tarkoitettuun tilanteeseen.”

37) Korvataan 46 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa arvioinnissa on vahvistettava määrä, jolla alentamiskelpoisten velkojen arvoa on alaskirjattava tai muunnettava

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ydinpääoman suhteen palauttamiseksi tai soveltuvien osin omaisuudenhoito-yhtiön ydinpääoman suhteen vahvistamiseksi ottaen huomioon tämän direktiivin 101 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla mahdollisesti tehty pääoman lisääminen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelystä;

b) markkinoiden riittävän luottamuksen säilyttämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen tai omaisuudenhoito-yhtiöön ottaen huomioon mahdolliset ehdolliset velat ja sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun kohteena oleva laitos voi edelleen täyttää toimilupaehdot vähintään yhden vuoden ajan ja harjoittaa edelleen toimintoja, joihin sillä on toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai 2014/65/EU nojalla.”

- 38) Korvataan 47 artiklan 1 kohdan b alakohdan i alakohta seuraavasti:
- ”i) laitoksen 59 artiklan 2 kohdan mukaisella valtuutuksella liikkeeseen laskemat 59 artiklan mukaiset kyseeseen tulevat pääomainstrumentit ja hyväksyttävät velat; tai”.
- 39) Muutetaan 52 artikla seuraavasti:
- a) lisätään 1 kohtaan alakohta seuraavasti:
- ”Poikkeuksellisissa olosuhteissa kriisinratkaisuviranomainen voi pidentää liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelman toimittamiselle asetettua yhden kuukauden määräaikaa yhdellä kuukaudella.”;
- b) lisätään 5 kohtaan alakohta seuraavasti:
- ”Kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia laitosta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä sisällyttämään liiketoiminnan tervehdyttämissuunnitelmaan lisäosia.”
- 40) Korvataan 53 artiklan 3 kohta seuraavasti:
- ”3. Jos kriisinratkaisuviranomainen vähentää nollaan velan, mukaan lukien tilinpäätösvaraukseen johtava velka, pääoman tai maksamatta olevan määrän 63 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia käyttäen, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevaa laitosta tai sen seuraajayhteisöä mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.”
- 41) Muutetaan 55 artikla seuraavasti:
- a) korvataan 1 kohdan b alakohta seuraavasti:
- ”b) velka ei ole 108 artiklan 1 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitettu talletus;”;
- b) korvataan 2 kohdan viides ja kuudes alakohta seuraavasti:
- ”Jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa arvioidessaan laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisön purkamismahdollisuuksia 15 ja 16 artiklan mukaisesti tai milloin tahansa muulloin, että velkaluokassa, johon kuuluu hyväksyttäviä velkoja, sellaisten velkojen määrä, joihin ei sisälly tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua sopimusehtoa, yhdessä sellaisten velkojen määrän, jotka on rajattu 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti velkakirjojen arvon alentamisen soveltamisen ulkopuolelle tai jotka todennäköisesti rajataan alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti, on yli 10 prosenttia kyseisestä luokasta, sen on välittömästi arvioitava tämän seikan vaikutus kyseisen laitoksen tai yhteisön purkamismahdollisuuksiin, mukaan luettuna purkamismahdollisuuksiin kohdistuva vaikutus, joka aiheutuu 73 artiklassa säädettyjen velkoihin kohdistuvien suojatoimien rikkomisen riskistä, kun hyväksyttäviin velkoihin sovelletaan velkojen alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia.
- Jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa tämän kohdan viidennessä alakohdassa tarkoitettua arvioinnin perusteella, että velat, joihin ei sisälly tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua sopimusehtoa, luovat olennaisen purkamismahdollisuuksien esteen, sen on käytettävä 17 artiklassa säädettyjä

valtuuksia siinä määrin kuin se on tarpeen kyseisen purkamismahdollisuuksien esteen poistamiseksi.”

42) Muutetaan 59 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohdan e alakohta seuraavasti:

”e) laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea, paitsi jos tällainen tuki myönnetään jossakin 32 c artiklassa tarkoitettussa muodossa.”

b) korvataan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) ottaen huomioon aika, tarve panna tuloksellisesti täytäntöön alaskirjaus- ja muuntamisvaltuudet tai kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisustrategia ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön taikka konsernin kaatuminen olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa millään muulla toimenpiteellä, vaihtoehtoiset yksityisen sektorin toimenpiteet, valvontatoimet ja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet mukaan luettuina, kuin pääomainstrumenttien tai 1 a kohdassa tarkoitettujen hyväksyttävien velkojen alaskirjauksella tai muuntamisella.”

43) Muutetaan 63 artikla seuraavasti:

a) muutetaan 1 kohta seuraavasti:

i) korvataan m alakohta seuraavasti:

”m) vaatia toimivaltaista viranomasta arvioimaan määräosuuden ostavan hankkijan oikea-aikaisesti, poiketen direktiivin 2013/36/EU 22 artiklassa ja direktiivin 2014/65/EU 12 artiklassa säädetyistä aikarajoista.”;

ii) lisätään n alakohta seuraavasti:

”n) tehdä asetuksen (EU) N:o 596/2014 17 artiklan 5 kohdan mukaisia pyyntöjä kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen puolesta.”;

b) korvataan 2 kohdan a alakohta seuraavasti:

”a) jollei 3 artiklan 6 kohdasta ja 85 artiklan 1 kohdasta muuta johdu, vaatimus hyväksynnän tai suostumuksen saamisesta julkis- tai yksityisoikeudellisilta henkilöiltä, mukaan lukien kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat tai velkojat sekä direktiivin 2013/36/EU 22–27 artiklan soveltamiseksi toimivaltaiset viranomaiset.”.

44) Korvataan 71 a artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan kaikkiin rahoitussopimuksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

a) sopimuksella luodaan uusi velvoite tai muutetaan olennaisesti olemassa olevaa velvoitetta sen jälkeen, kun tämän artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetut säädökset ovat tulleet voimaan;

b) sopimuksessa määrätään yhden tai useamman sopimuksen purkamisoikeuden käytöstä tai oikeuksista vakuusoikeuksien täytäntöönpanoon, minkä osalta sovellettaisiin 33 a, 68, 69, 70 tai 71 artiklaa, jos rahoitussopimukseen sovellettaisiin jonkin jäsenvaltion lainsäädäntöä.”

45) Lisätään 74 artiklan 3 kohtaan d alakohta seuraavasti:

”d) sovellettava direktiivin 2014/49/EU 11 e artiklassa ja mainitun artiklan nojalla annetuissa delegoiduissa säädöksissä tarkoitettuja kriteerejä ja menetelmiä määritettäessä tappioita, joita talletussuojajärjestelmälle olisi aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti.”

46) Lisätään 88 artiklaan 6 a kohta seuraavasti:

”6 a. Helpottaakseen 10 artiklan 1 kohdassa, 15 artiklan 1 kohdassa ja 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamista ja vaihtaakseen asiaankuuluvia tietoja sellaisen laitoksen kriisinratkaisuviranomaisen, jolla on merkittäviä sivuliikkeitä muissa jäsenvaltioissa, on perustettava kriisinratkaisukollegio ja toimittava sen puheenjohtajana.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun laitoksen kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, mitkä viranomaiset osallistuvat kriisinratkaisukollegion kokoukseen tai toimeen, ottaen huomioon suunniteltavan tai koordinoitavan toimen merkitys kyseisten viranomaisten kannalta, erityisesti mahdollinen vaikutus rahoitusjärjestelmän vakauteen asianomaisissa jäsenvaltioissa ja ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tehtävät.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun laitoksen kriisinratkaisuviranomaisen on annettava kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille ennalta täydelliset tiedot tällaisten kokousten järjestämisestä, keskeisistä käsiteltävistä kysymyksistä ja suunniteltavista toimista. Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun laitoksen kriisinratkaisuviranomaisen on myös toimitettava kaikille kollegion jäsenille viipymättä täydelliset tiedot toimista, joihin kyseisissä kokouksissa on ryhdytty, tai toteutetuista toimenpiteistä.”

47) Muutetaan 91 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää, että laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö, joka on konserniin kuuluva tytäryritys, täyttää 32 tai 33 artiklassa tarkoitettut edellytykset, kyseisen viranomaisen on ilmoitettava viipymättä konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen, konsolidointiryhmän valvojalle ja kyseessä olevan konsernin kriisinratkaisukollegion jäsenille seuraavat tiedot:

- a) päätös siitä, että laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tai tapauksen mukaan 33 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettut edellytykset tai 33 artiklan 4 kohdassa tarkoitettut edellytykset;
- b) edellä 32 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun edellytyksen arvioinnin tulokset;
- c) kriisinratkaisutoimet tai maksukyvyttömyystoimenpiteet, jotka kriisinratkaisuviranomainen katsoo aiheellisiksi kyseistä laitosta tai yhteisöä varten.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tiedot voidaan sisällyttää tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille vastaanottajille 81 artiklan 3 kohdan mukaisesti toimitettaviin ilmoituksiin.”;

b) korvataan 7 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.”

48) Korvataan 92 artiklan 3 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.”

49) Korvataan 97 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Kriisinratkaisuviranomaisten on tarvittaessa tehtävä muita kuin sitovia yhteistyöjärjestelyjä 2 kohdassa tarkoitettujen asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa. Näiden järjestelyjen on oltava EPV:n kehysjärjestelyn mukaisia.

Toimivaltaisten viranomaisten on tarvittaessa tehtävä muita kuin sitovia yhteistyöjärjestelyjä 2 kohdassa tarkoitettujen asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa. Näiden järjestelyjen on oltava EPV:n kehysjärjestelyn mukaisia, ja niillä on varmistettava, että asiaankuuluville kolmannen maan viranomaisille luovutettaviin tietoihin sovelletaan takeita siitä, että noudatetaan vähintään direktiivin 2013/36/EU 53 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja salassapitovaatimuksia vastaavia vaatimuksia.”

50) Muutetaan 98 artiklan 1 kohta seuraavasti:

a) korvataan johdantokappale seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset ja toimivaltaiset ministeriöt vaihtavat luottamuksellisia tietoja, mukaan lukien elvytysuunnitelmat, asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:”;

b) lisätään toinen ja kolmas alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset vaihtavat luottamuksellisia tietoja asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyvien tietojen osalta ensimmäisessä alakohdassa säädetty edellytykset;

b) toimivaltaisten viranomaisten saatavilla olevien muiden tietojen osalta direktiivin 2013/36/EU 55 artiklassa säädetty edellytykset.

Toisen alakohdan soveltamiseksi elvytykseen ja kriisinratkaisuun liittyviin tietoihin on sisällyttävä kaikki tiedot, jotka liittyvät suoraan toimivaltaisten viranomaisten tämän direktiivin mukaisiin tehtäviin, erityisesti elvytysuunnitteluun ja elvytysuunnitelmiin, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteisiin ja kriisinratkaisuviranomaisten kanssa käytävään tietojenvaihtoon kriisinratkaisusuunnittelusta, kriisinratkaisusuunnitelmista ja kriisinratkaisutoimista.”

51) Korvataan 101 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käyttö tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin tarkoituksiin johtaa todennäköisesti siihen, että osa laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun

yhteisön tappioista siirtyy kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn, sovelletaan 44 artiklassa säädettyjä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käyttöä koskevia periaatteita.”

52) Korvataan 102 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Jos tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ensimmäisen vaiheen jälkeen käytettävissä olevat varat vähenevät alle mainitussa kohdassa määritetyn tavoitetason, säännöllisten rahoitusosuuksien perimistä on jatkettava 103 artiklan mukaisesti siihen asti, kun tavoitetaso on jälleen saavutettu. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat lykätä 103 artiklan mukaisesti kerättävien säännöllisten rahoitusosuuksien keräämistä yhdellä tai useammalla vuodella, jos kerättävä määrä saavuttaa määrän, joka on oikeassa suhteessa keräysprosessin kustannuksiin, edellyttäen, että tällainen lykkäys ei vaikuta olennaisesti kriisinratkaisuviranomaisen kykyyn käyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä 101 artiklan mukaisesti. Jos sen jälkeen, kun tavoitetaso on saavutettu ensimmäisen kerran, käytettävissä olevat varat vähenevät alle kahteen kolmasosaan tavoitetasosta, nämä rahoitusosuudet on asetettava sellaiselle tasolle, että tavoitetaso voidaan saavuttaa kuuden vuoden kuluessa.”

53) Muutetaan 103 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Edellä 102 artiklassa määritetyn tavoitetason saavuttamiseksi käytettävissä oleviin varoihin voidaan sisällyttää peruuttamattomia maksusitoumuksia, joiden täydeksi vakuudeksi on asetettu vähäriskisiä varoja, joihin ei kohdistu kolmansien osapuolten oikeuksia ja jotka ovat kriisinratkaisuviranomaisten vapaasti käytettävissä ja korvamerkittyjä niiden yksinomaiseen käyttöön 101 artiklan 1 kohdassa määritettyjä tarkoituksia varten. Peruuttamattomien maksusitoumusten osuus saa olla enintään 50 prosenttia tämän artiklan mukaisesti perittävien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä. Kriisinratkaisuviranomaisen on tämän rajan puitteissa määritettävä vuosittain peruuttamattomien maksusitoumusten osuus tämän artiklan mukaisesti kerättävien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä.”;

b) lisätään 3 a kohta seuraavasti:

”3 a. Kriisinratkaisuviranomaisen on vaadittava maksettavaksi tämän artiklan 3 kohdan nojalla tehdyt peruuttamattomat maksusitoumukset, kun kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä on tarpeen käyttää 101 artiklan mukaisesti.

Kun yhteisö lakkaa kuulumasta 1 artiklan soveltamisalaan eikä siihen enää sovelleta velvollisuutta maksaa rahoitusosuuksia tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti, kriisinratkaisuviranomaisen on vaadittava maksettaviksi sellaiset 3 kohdan nojalla tehdyt peruuttamattomat maksusitoumukset, jotka on vielä maksettava. Jos peruuttamattomaan maksusitoumukseen liittyvä rahoitusosuus maksetaan asianmukaisesti ensimmäisestä vaatimuksesta, kriisinratkaisuviranomaisen on peruutettava sitoumus ja palautettava vakuus. Jos rahoitusosuutta ei makseta asianmukaisesti ensimmäisestä vaatimuksesta, kriisinratkaisuviranomaisen on otettava vakuus haltuunsa ja peruutettava sitoumus.”

54) Korvataan 104 artiklan 1 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Ylimääräiset jälkikäteen suoritettavat rahoitusosuudet saavat olla enintään kolme kertaa 12,5 prosenttia 102 artiklassa määritetystä tavoitetasosta.”

55) Muutetaan 108 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden tavanomaisiin maksukyvyttömyysmenettelyihin sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä seuraavilla on sama etuoikeusasema, joka on parempi kuin tavallisten vakuudettomien velkojien saatavilla:

a) talletukset;

b) unioniin sijoittautuneiden laitosten unionin ulkopuolella sijaitsevien siviiliikkeiden kautta tehdyt talletukset;

c) talletussuojajärjestelmät, jotka maksukyvyttömyystilanteessa korvaavat suojattujen tallettajien oikeudet ja velvoitteet.”;

b) lisätään 8 ja 9 kohta seuraavasti:

”8. Jos 37 artiklan 3 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä käytetään siten, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista, oikeuksista tai veloista siirretään ainoastaan osa, kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyllä on oltava jäljelle jäävältä laitokselta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöltä saaminen kaikista kriisinratkaisun rahoitusjärjestelylle aiheutuneista kuluista ja tappioista, jotka johtuvat 101 artiklan 1 kohdan nojalla kriisinratkaisuun suoritetuista rahoitusosuuksista sellaisten tappioiden yhteydessä, jotka olisivat muutoin koituneet velkojille.

9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan 8 kohdassa ja 37 artiklan 7 kohdassa tarkoitetuilla kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn saamisilla on niiden tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä koskevassa kansallisessa lainsäädännössä ensisijainen etuoikeusasema, jonka on oltava parempi kuin talletusten ja talletussuojajärjestelmien saamisille tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti annettu etuoikeusasema.”

56) Muutetaan 109 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 ja 2 kohta seuraavasti:

”1. Jos kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen luottolaitoksen osalta ja jos tällä toimella varmistetaan, että talletukset ovat edelleen tallettajien käytettävissä, jäsenvaltioiden on tallettajille aiheutuvien tappioiden välttämiseksi varmistettava, että talletussuojajärjestelmä, johon kyseinen luottolaitos kuuluu, maksaa seuraavat määrät:

a) jos velkakirjojen arvon alaskirjausta sovelletaan itsenäisesti tai yhdessä varojen erottelun kanssa, se määrä, jolla suojatut talletukset olisi alaskirjattu tai muunnettu tappioiden kattamiseksi ja kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen pääomapohjan vahvistamiseksi 46 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jos suojatut talletukset olisivat kuuluneet velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalaan;

- b) jos liiketoiminnan myyntiä tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä sovelletaan itsenäisesti tai yhdessä muiden kriisinratkaisuvälineiden kanssa:
- i) määrä, joka on tarpeen kattamaan suojattujen talletusten ja niiden velkojen, joilla on sama tai parempi etuoikeusasema kuin talletuksilla, arvon ja vastaanottajalle siirrettävien kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varojen arvon välinen erotus; ja
 - ii) tarvittaessa määrä, joka on tarpeen vastaanottajan pääomaneutraaliuden varmistamiseksi siirron jälkeen.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, joissa siirto vastaanottajalle sisältää talletuksia, jotka eivät ole suojattuja talletuksia, tai muita alentamiskelpoisia velkoja, ja kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että kyseisiin talletuksiin tai velkoihin sovelletaan 44 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tilanteita, talletussuojajärjestelmän on osallistuttava rahoitukseen

- a) määrällä, joka on tarpeen kattamaan talletusten, mukaan lukien suojaamattomat talletukset, ja sellaisten velkojen, joilla on sama tai parempi etuoikeusasema kuin talletuksilla, arvon ja vastaanottajalle siirrettävien kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varojen arvon välinen erotus; ja
- b) tarvittaessa määrällä, joka on tarpeen sen varmistamiseksi, että siirto on vastaanottajan kannalta pääomaneutraali.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sen jälkeen, kun talletussuojajärjestelmä on suorittanut rahoitusosuuden toisessa alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, kriisinratkaisun kohteena oleva laitos pidättäytyy hankkimasta osuuksia muissa yrityksissä ja suorittamasta ydinpääomaan (CET1) liittyvää voitonjakoa ja muuta jakoa tai ensisijaisen lisäpääoman instrumentteihin liittyviä maksuja taikka muusta sellaisesta toiminnasta, joka voi johtaa varojen ulosvirtaukseen.

Kaikissa tapauksissa talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden kustannukset eivät saa olla suuremmat kuin talletussuojajärjestelmän direktiivin 2014/49/EU 11 e artiklan mukaisesti laskemat tallettajille maksettavien korvausten kustannukset.

Jos 74 artiklan mukaisessa arvostuksessa määritetään, että talletussuojajärjestelmän osallistumisesta kriisinratkaisuun aiheutuneet kustannukset olivat suuremmat kuin tappiot, joita sille olisi aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, talletussuojajärjestelmällä on oikeus saada kyseinen erotus maksuna kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä 75 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomainen määrittää talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden määrän 1 kohdan mukaisesti kuultuaan talletussuojajärjestelmää direktiivin 2014/49/EU 11 e artiklan mukaisista tallettajille maksettavien korvausten arvioiduista kustannuksista ja noudattaen tämän direktiivin 36 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettusta päätöksestään sille talletussuojajärjestelmälle, johon laitos kuuluu. Talletussuojajärjestelmän on pantava kyseinen päätös täytäntöön viipymättä.”;

- b) lisätään 2 a ja 2 b kohta seuraavasti:

”2 a. Jos talletussuojajärjestelmän varoja käytetään 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen pääomapohjan vahvistamiseen, jäsenvaltioiden on varmistettava, että talletussuojajärjestelmä siirtää omistuksensa kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeista tai muista pääomainstrumenteista yksityiselle sektorille heti kaupallisten ja rahoitusolosuhteiden salliessa.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että talletussuojajärjestelmä markkinoi ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja osakkeita ja muita pääomainstrumentteja avoimella ja läpinäkyvällä tavalla ja että myynnissä ei vääristetä niitä tai syrjitä yhtäkään mahdollista ostajaa. Myynti on toteutettava kaupallisin ehdoin.

2 b. Talletussuojajärjestelmän 1 kohdan toisen alakohdan mukainen rahoitusosuus on otettava huomioon 44 artiklan 5 kohdan a alakohdassa ja 44 artiklan 8 kohdan a alakohdassa säädettyjen kynnysarvojen laskemisessa.

Jos 1 kohdan toisen alakohdan mukainen talletussuojajärjestelmän käyttö yhdessä osakkeenomistajien, muiden omistusinstrumenttien omistajien ja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja muiden alentamiskelpoisten velkojen omistajien tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen suorittaman rahoitusosuuden kanssa mahdollistaa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käytön, talletussuojajärjestelmän rahoitusosuus on rajoitettava määrään, joka on tarpeen 44 artiklan 5 kohdan a alakohdassa ja 44 artiklan 8 kohdan a alakohdassa säädettyjen kynnysarvojen saavuttamiseksi. Talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden jälkeen on käytettävä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyä 44 ja 101 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käyttöä koskevien periaatteiden mukaisesti.

Ensimmäistä ja toista alakohtaa ei kuitenkaan sovelleta laitoksiin, jotka on määritetty likvidaatioyhteisöiksi konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa tai kriisinratkaisusuunnitelmassa.”;

c) kumotaan 3 kohta;

d) kumotaan 5 kohdan toinen ja kolmas alakohta;

57) lisätään 111 artiklan 1 kohtaan e alakohta seuraavasti:

”e) edellä 45 e tai 45 f artiklassa tarkoitettua omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta ei noudateta.”

58) Muutetaan 128 artikla seuraavasti:

a) korvataan otsikko seuraavasti:

”Laitosten ja viranomaisten välinen yhteistyö ja tietojenvaihto”;

b) lisätään kohta seuraavasti:

”Kriisinratkaisuviranomaisten, toimivaltaisten viranomaisten, EPV:n, yhteisen kriisinratkaisuneuvoston, EKP:n ja muiden Euroopan keskuspankkijärjestelmän jäsenten on toimitettava komissiolle sen pyynnöstä ja asetetussa määräajassa kaikki tiedot, joita se tarvitsee hoitaakseen politiikan laatimiseen liittyviä tehtäviään, mukaan lukien vaikutustenarviointien tekeminen, lainsäädäntöehdotusten valmistelu ja osallistuminen lainsäädäntöprosessiin. Komissioon ja komission henkilöstöön sovelletaan saatujen tietojen osalta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o

806/2014* 88 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

* Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).”

59) Lisätään 128 a artikla seuraavasti:

”128 a artikla

Kriisinhallintasimulaatiot

1. EPV koordinoi säännöllisiä unionin laajuisia menettelyjä, joilla testataan tämän direktiivin, asetuksen (EU) N:o 806/2014 ja direktiivin 2014/49/EU soveltamista rajatylittävissä tilanteissa kaikkien seuraavien näkökohtien osalta:

- a) toimivaltaisten viranomaisten yhteistyö elvytysuunnittelun aikana;
- b) kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten välinen yhteistyö ennen rahoituslaitosten kaatumista ja niiden kriisinratkaisun aikana, mukaan lukien asetuksen (EU) N:o 806/2014 18 artiklan mukaisesti hyväksyttyjen kriisinratkaisumääräysten täytäntöönpano.

2. EPV laatii kertomuksen, jossa esitetään menettelyjen keskeiset havainnot ja päätelmät. Kertomus julkistetaan.”

2 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = 18 kuukautta tämän muutosdirektiivin voimaantulopäivästä]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä [...] päivästä [...]kuuta [...] [julkaisutoimisto lisää päivämäärän = yksi päivä tämän muutosdirektiivin saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä].

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

4 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja